URMĂREȘTE ACUM **RIVERDALE** PE NETFLIX

RIVERDALE

ÎNTOARCEREA LA SHADOW LAKE

Un roman original de MICOL OSTOW

LEDA EDGE

NETFLIX

RIVERDALE

ÎNTOARCEREA IA SHADOW LAKE

Un roman original de MICOL OSTOW

LEDA EDGE

Colecţie coordonată
de
Shauki Al-Gareeb

RIVERDALE

ÎNTOARCEREA LA SHADOW LAKE

Un roman original de MICOL OSTOW

Redactare: Iulia-Cristiana Stan **Tehnoredactare:**
Mihaela Ciufu
Design copertă: © 2019 Warner Bros. Entertainment Inc.
Cover art © David Curtis
Cover design © Heather Daugherty

MICOL OSTOW
RIVERDALE: GET OUT OF TOWN
Copyright © 2019 Archie Comic Publications, Inc. All Rights Reserved. Riverdale and Archie Comics are trademarks and/or registered trademarks of Archie Comics in the U.S. and/or other countries.
Interior art © David Curtis

Romanian-language edition published by CORINT BOOKS SRL, by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

ISBN 978-606-793-666-7 ISBN ebook: 978-606-793-892-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OSTOW, MICOL
Riverdale: întoarcerea la Shadow Lake / Micol Ostow; trad, din engleză de Andra Elena Agafiţei. - Bucureşti: Corint Books, 2019 ISBN 978-606-793-666-7

I. Agafiţei, Andra Elena (trad.) 821.111

PARTEA ÎNTÂI:

PETRECEREA

PROLOG

JUGHEAD

Vară. Simpla menţionare a cuvântului evocă o serie de imagini liniştitoare. Seri lungi scurse în care urmăreşti apusul strecurându-se peste orizont şi licuricii luminând aerul, ca nişte scântei rămase de la petrecerile de 4 iulie. Zile domoale petrecute pe leagănul unei verande, în care te delectezi cu o îngheţată, încercând să atingi echilibrul dintre a savura desertul şi a-l devora înainte să se lichefieze, dulce-lipicios, sub strălucirea dogorâtoare a soarelui.

Vara este făcută să leneveşti, să striveşti ţânţari şi să te scalzi în râul Sweetwater, să ignori alarma deşteptătoare şi să pierzi noţiunea timpului. Este făcută să trăieşti în starea aia de animaţie suspendată, în care orice urmă de responsabilitate se evaporă. Nimic nu mai contează atunci în afară de tine şi de prietenii tăi; trăieşti cu senzaţia că tot ceea ce faci şi însemni tu este efemer şi înconjurat de o aură difuză şi că… este doar al tău.

în Riverdale, vara este a noastră.

Sau, cel puţin, aşa credeam. Până vara *asta.* Până ca Archie Andrews să fie arestat pentru crimă şi forţat să-şi petreacă vara premergătoare ultimului an de liceu fiind judecat. Până să fim

nevoiţi să luăm în considerare teribianta - şi îngrozitor de reala - posibilitate că procesul lui Archie este abia începutul.

Cassidy Bullock. Moartea lui nu ne-a afectat neapărat. La urma urmei, el şi prietenii lui bătăuşi *ne-au terorizat* când am fost în acel weekend la cabana Veronicăi din Shadow Lake. Şi, probabil, ar fi făcut ceva şi mai grav, dacă Veronica nu ar fi declanşat alarma silenţioasă.

Aşadar, nu ne-a părut rău că a fost ucis (probabil de garda de corp a familiei Lodge, Andre). însă *ne-a părut rău* că Hiram Lodge, tatăl Veronicăi, îi înscenase crima lui Archie. Şi că acuzaţiile nu fuseseră retrase.

Vară nesfârşită. Iubire de vară. Poetul Wallace Stevens a scris că „noaptea de vară e ca o desăvârşire a gândului”[1]. Dar, pentru mine şi pentru Archie, Veronica şi Betty, desăvârşirea nu era de găsit. Numai caracterul implacabil al realităţii.

Pentru Archie, realitatea asta însemna să-şi revizuiască mărturia până când urma să o ştie la fel de bine cum ştia să respire. Chestia asta presupunea investigarea cazului construit de Hiram Lodge împotriva sa cu o minuţiozitate proverbială, împreună cu mama lui, Mary Andrews, probabil cel mai devotat avocat pe care putea să-l aibă de partea sa un adolescent acuzat de crimă.

în „echipa Archie”, a doua după Mary era Betty Cooper, pragmatică şi hotărâtă ca întotdeauna. Vara trecută, optimista fată din vecini îşi punea la punct abilităţile de jurnalistă, scriind articole despre stilul de viaţă pentru un blog din Los Ange- les. Iar acum îşi folosea talentele de detectiv ca să dovedească nevinovăţia celui mai vechi prieten al ei. Toate astea întâm-

---

[1] „Summer night is like a perfection of thought”, versuri citate în original din poemul *The House Was Quiet and The World Was Calm* (n. red.).

plându-se după ce aflase că tatăl ei era ucigaşul în serie pe care Riverdale îl cunoscuse drept Masca Neagră.

între timp, rezidenta care se simţea ca peştele pe uscat în Riverdale, Veronica Lodge, îşi respinsese considerabilul drept câştigat prin naştere - totodată, şi legăturile care veneau cu el. Fosta prinţesă din Park Avenue îşi întorsese spatele numelui de familie şi întregii siguranţe financiare pe care o presupunea. Şi, cu toate că încerca să se impună ca fiind cel mai nou proprietar al localului Pop's Chock'Lit Shoppe, se şi certa la cuţite şi nu avea nicio şansă să ajungă la vreo înţelegere cu dragul ei tătic. Preţul disputei lor febrile?

Libertatea lui Archie Andrews. Poate chiar sufletul lui. în ceea ce mă priveşte, mă străduiam din răsputeri să onorez loialitatea tatălui meu, a familiei, adaptându-mă noului meu rol de Rege al Şerpilor. îmi făceam griji pentru Archie, desigur - eram, mai degrabă, disperat de înfricoşat pentru el -, deşi încercam să văd partea bună a lucrurilor. (Nu-mi este uşor, ca să nu spun mai multe.) Dar aveam o bandă - la propriu - care mă respecta şi care se baza pe mine să o conduc. Şerpii ar fi făcut orice pentru mine şi pentru cei din familia Andrews, mai ales după ce ne-au găzduit când Hiram Lodge i-a strămutat pe toţi nefericiţii care locuiau în cartierul de sud. De vreme ce tatăl meu se retrăsese din banda Şerpilor, era acum timpul să le arăt oamenilor că merit încrederea şi fidelitatea lor.

Problema era că nici eu nu eram convins de asta.

Când Jason Blossom a fost ucis, oraşul Riverdale a pierdut ceva inerent, ceva inefabil. Decenii la rând, micuţa noastră comunitate a avut farmecul sclipitor de orăşel de provincie. Nimeni nu se deranja să îndepărteze faţada, să renunţe la aparenţa de oraş ca dintr-un tablou de Norman Rockwell. Nimeni nu voia..

.Nici măcar aceia care ştiau mai bine care e situaţia - aceia care cunoşteau foarte bine secretele oraşului şi esenţa-i întunecată şi putredă.

Jason Blossom. Masca Neagră. Şi acum Archie Andrews, cândva băiatul foarte popular al orăşelului, judecat pentru crimă, tras pe sfoară de un mafiot căzut în dizgraţie. în punctul de a pierde totul pentru simpla greşeală de a se fi pus cu cine nu trebuie.

Vara se lungise, lipicioasă şi neiertătoare, prinzându-ne pe toţi patru ca într-o pânză de păianjen. Zilele erau nesfârşite, ca toate zilele de vară, dar, acum, ritmul greoi, ca de melasă, părea periculos, ameninţător.

Ziua Muncii se apropia. Cei mai mulţi adolescenţi ar fi fost înspăimântaţi de gândul de a începe iar şcoala: teme, „bisericuţe”, trezitul devreme.

Noi nu ne gândeam la asta. Am fi dat orice să ne gândim la lucruri de genul ăsta. în schimb, ne îngrijoram că ultima şansă a lui Archie - ultima şansă la libertate, de a-l bate pe Hiram Lodge la propriul joc - ne scăpa printre degete.

Şi dacă nu puteam noi să-l salvăm pe Archie de ororile întunecate din inima oraşului Riverdale, cine ar fi făcut-o?

CAPITOLUL UNU

Reggie:

Petrecere la familia Mantie în seara asta, frate.

Omule, nu sunt sigur că am chef de petreceri. Scuze!

Reggie:

Te înţeleg. Dar ai mei nu sunt în oraş, iar săptămâna viitoare au loc pledoariile finale,

Nu-r mi aduce aminte!

Reggie:

Ce altceva poţi să faci? Sunt sigur că şi tu o noapte. Probabil ţi-ar prinde bine, nu?

nu?

Nu vreau s-o las pe mama singură, odată ce face atâtea eforturi pentru mine.Reggie:

Este MAMA ta. îţi garantez că vrea să-ţi petreci o noapte ca un tip obişnuit, şi nu ca un acuzat de crimă.

Reggie: Spune-

Archie :

Reggie:

Am să-i adun şi pe ceilalţi din echipa Bulldogs. Apoi, îi trimit un mesaj Vero- nicăi. Sigur am susţinerea ei şi a mamei tale - contez că vei veni

Reggie:

0 noapte de relaxare. Apoi, poţi să te comporţi din nou ca un muribund.

Archi
Uau, mulţumesc!

Reggie:

Glumeam, omule! Ai să scapi de acuzaţii. Nu te mai gândi la proces. Măcar în seara asta.

Am să-ncerc. E mai uşor de zis, decât de făcut.

mi că mă înşel.

Reggie:
Ce nu este, omule? ©>

Veronica:
Archiekins, tocmai am primit un mesaj interesant de la Reggie Mantie... ? ?

Archie:

Ronnie, te iubesc, dar eşti sigură că o petrecere este cea mai bună idee? Chiar dacă aş avea chef - ar trebui să lucrăm! La cazul meu. Sau, cel puţin, eu ar trebui. Mama sigur VA LUCRA.

Veronica:

Munca permanentă şi lipsa distracţie îl transformă pe Archie într-un băiat plictisitor. Doar ţii minte ce se întâmpla în *Strălucirea***!**

Archie:

Dacă nu este din *Carrie: The Musical,* **nu cunosc!**

Veronica:
Glumesc, dragule! Dar, oricum, meriţi să te distrezi un pic.

Archie:

Mda... Pentru că e posibil

să fie ultima distracţie de care voi avea parte pentru o vreme, vrei să zici.

Veronica:

N-am zis asta. Şi refuz să alimentez energia negativă! Sunt convinsă că îţi vom putea dovedi nevinovăţia. ÎNSĂ tot cred că meritǎm o noapte liberă.

Archie:

Veronica:

Nu-ţi face griji. Mama ta crede că e o idee fantastică, bineînţeles. A fost încântată când i-am povestit.

Şi cum rămâne cu Betty?

Veronica:

A fost mai greu de convins, tot mormăia ceva despre dosare. Fata asta e definiţia fidelă a conceptului „încearcă până mori”, dar a convins-o mama ta. Dovadă că chiar ai cel mai convingător avocat! Şi că poţi să-ţi permiţi să te relaxezi o seară.

Ce şanse am să te conving să renunţi la idee?

Veronica:

Riverdale: întoarcerea la

Shadow Lake

Tot cam câte ai să fii condamnat pentru o crimă pe care nu ai comis-o.Veronica:

Cu alte cuvinte, vin să te iau la 8.

Vine Archie, desigur.

Betty:

Pentru puterea ta de convingere, V., primeşti 10+.#

Veronica:

Nu subestima niciodată hotărârea

Betty:

Jîhh! Nu-mi aminti. Tocmai de asta mă tem...

I

unui Lodge.

Veronica:

Nu! încetează, soro! Uită c-am spus aşa ceva! în seara asta, numai energii pozitive! Ne vedem curând!

Betty:

Riverdale: întoarcerea la

Curăță-ți fesul de iubit ascultător, Jug!

Shadow Lake

Jughead:

Doar pe ăla-l am, Betty. Ştii doar. Oricum, am auzit. Petrecere acasă la Reggie. Am avut coşmaruri mai plăcute decât perspectiva asta.Betty: 0 faci pentru Archie. Şi pentru mine. © L

Jughead:

Nu pot să spun că e cel mai bun moment pentru mine. Nici măcar NU MAI AM parte de aşa ceva. Dar nici nu pot să te refuz.

Betty:

XOXO

Cheryl:

JoJo! Los Angeles e minunat! Mă bucur atât de mult că m-a convins Toni să plecăm în plimbarea asta prin ţară! Suntem ca...

Thelma şi Louise, dar fără finalul tragic, bineînţeles. Şi dacă Susan Sarandon ar fi, ca mine, o roşcată veritabilă. Ne-ai urmărit pe Instagram? #ChoniSeDuceînVest.

Josie:

Fato, ştii că-ţi urmăresc extraordinarele aventuri! Şi mă bucur că te distrezi. Pisicuţele sunt de neclintit, cu gheruţele ascuţite. Riverdale e acelaşi orăşel dintotdeauna.

Cheryl:

De câte ori trebuie să-ţi spun că eşti prea bună pentru oraşul ăla uitat de timp? Ar trebui să fii în tărâmul fanteziilor, cu noi!

Cheryl:

Seara trecută am văzut un spectacol la Tom Sawyer, iar în seara asta mergem la Hotel Cate. Practic, Toni cunoaşte câte un Şarpe în toate locurile importante. Este permisul suprem de liberă trecere pentru VIP-uri.

Cheryl:

Următoarea excursie va fi un turneu al formaţiei The Pussycats. Mă ofer să fiu agentul care se ocupă de rezervări.

Josie:

Bună alegere, Bombshell! Intre timp, Reggie Mantie mă bombardează cu mesaje despre petrecerea din seara asta. Nu va fi cine ştie ce petrecere, îţi dai seama! Când te întorci, poţi să te ocupi şi de detaliile siguranţei mele. Mantie n-ar avea nicio sansă.

Cheryl:

Bărbaţii sunt nişte câini. Şi băiatul ăla e un câine cu un os. Deci te duci?

Nu ştiu. Trebuie să discut cu pisicuţele mele. Poate vreuna dintre ele are o ofertă mai bună.

Cheryl:

Ei bine, speranţa nu moare niciodată, Josephine. îţi ţin pumnii! Ţine-mă la curent!

Petrecere acasă la Reggie, în seara asta. Vii?

Da, omule. Te găsesc acolo, OK?

Mă gândeam că am putea merge împreună?

Nu contează. Ne vedem acolo. Vorbim mai târziu.

VERONICA

în mod normal, o petrecere găzduită de un sportiv dintr-un orăşel nu este genul de eveniment pe care m-aş grăbi să-l adaug printre primele din agenda mea socială. Dar asta era valabil înainte ca un sportiv dintr-un mic oraş să-mi fure inima... şi înainte ca, apoi, cu o groază cumplită, să văd cum tatăl meu - care semăna din ce în ce mai mult cu un personaj negativ din desene animate - l-a corupt pe dragul meu iubit şi, în cele din urmă, a ameninţat că-l trimite la închisoare.

O asemenea situaţie are darul de a nelinişti orice o fată. E de înţeles. Vara asta, îmi reevaluam multe dintre principiile respectate anterior.

Să nu uităm, eram foarte sigură că, pur şi simplu, inocenţa lui Archie avea să-l exonereze. Şi, dacă dreptatea putea fi scoasă la iveală, doamna Andrews şi Betty erau cele în stare să o facă. Prin

furia şi tenacitatea de care dădeau dovadă, erau de neînvins. Dar *sigură* este un termen relativ. Şi, cu toate că e unul pe care-l folosesc fără să ezit în prezenţa lui Archie şi a prietenilor noştri, adevărul gol-goluţ - aşa cum se întâmplă mereu - era un pic mai dificil.

îmi cunosc tatăl. Poate nu *atât de* bine pe cât am crezut dintotdeauna - în primul rând, nu aş fi crezut niciodată că se va umili atât de mult, încât chiar să-mi acuze iubirea vieţii de un delict, ca să nu mai spun de *crimă.* Când a început Archie să se apropie de tata, mi-am dat seama că exista pericolul ca iubitul meu perfect să fie corupt de tata. De fapt, chiar l-am avertizat pe Archie tocmai în privinţa asta. Dar o parte din mine încă mai credea că până şi Hiram Lodge are limitele lui morale.

Evident, m-am înşelat. Se pare că tata nu are nicio limită.

Şi, dacă m-am înşelat atât de mult în ceea ce priveşte chestiunea asta, de unde pot să ştiu că nu m-am înşelat şi-n legătură cu şansele lui Archie de a fi achitat?

Astea erau gândurile care mă ţineau trează noaptea şi care mă făceau să mă agit şi să mă zvârcolesc în cearşafurile mele Frette, cu 1 800 de fire.

Veronica Lodge este imperturbabilă. în principiu, e trăsătura care mă reprezintă. Şi asta era imaginea pe care aveam de gând s-o proiectez pentru prietenii mei şi pentru oraşul nostru, atât

cât era necesar să-l reabilitez pe Archie. Ca un clişeu dintr-un cântec country, urma să rămân alături de bărbatul meu. Chiar dacă picioarele-mi tremurau uşor.

Când ai un monstru drept tată, oamenii te compătimesc. Sigur, unii dintre acei oameni îi sunt datori tatei şi trebuie să se asigure că iau în calcul toate detaliile. Nu pot să-i învinovăţesc. *Unii* - cei mai puţin curajoşi - nu s-ar arăta făţiş împotriva tatei. Nu mi-a luat mult - după ce şi-a dat tata arama pe faţă şi după căderea în dizgraţie a familiei noastre - să-mi dau seama care sunt laşii din lista mea de contacte. Acum ştiu pe cine pot să mă bazez.

De când l-am pierdut pe Andre, i-am avut pe membrii personalului la degetul mic. Noul nostru şofer este, practic, prietenul meu cel mai bun. Ceea ce a însemnat că a fost foarte fericit să ne ducă pe mine şi pe Archie acasă la Reggie, pentru o scurtă pauză de la tragedia sălii de judecată care ne bântuise toată vara.

Din fericire, tata a fost sunat în legătură cu nişte „afaceri”, seara târziu (fără îndoială, al naibii de dubios), ceea ce însemna că stătea închis în biroul lui din Pembrooke. Şi dacă n-am fi fost implicaţi în versiunea domestică a unui război rece, tot nu mi-ar fi observat plecarea.

Presupun că, din când în când, faptul de a avea un tată fascist are nişte avantaje.

Când am ajuns la reşedinţa familiei Mantie, soarele apusese deja - încă o dovadă că zilele de

vară se sfârşeau, şi asta rapid! Toamna era după colţ şi, cu ea, venea şi ameninţarea că şcoala avea să înceapă, iar viaţa obişnuită din Riverdale urma să se reia, totul revenind la normal, aşa cum se întâmplă în fiecare an. Doar că, acum, totul s-ar fi putut întâmpla fără Archie. Am tremurat, şi nu doar din cauza aerului răcoros.

— Domnişoară Veronica, am ajuns. Asta dacă nu mai aveţi nevoie de ceva.

Vocea aspră a şoferului a pătruns în haosul din mintea mea. Mi-am dres vocea delicat, netezind pliurile ascuţite ale rochiei mini create de Kate Spade. Avea un model mov şi strident, mai festiv decât mă simţeam în sinea mea. Ăsta era şi scopul. *Simulează până vei reuşi,* o mantră care se dovedise utilă în vremurile grele.

Cu mâna lui caldă, Archie m-a prins de mâna mea.

— E totul în ordine, Ronnie?

îi simţeam bătăturile pe care le căpătase exersând la chitară, îi cunoşteam mâinile ca şi când ar fi fost ale mele.

Gândul că aş fi putut să-l pierd pe Archie era insuportabil. *Trebuia* să simulez mai bine. De dragul lui Archie.

M-am forţat să zâmbesc.

— Totul e grozav! am zis, pe un ton cam ascuţit, apoi am clipit şi-am fluturat o mână în direcţia uşii de la intrare. Se pare că am întârziat cât trebuie. Perfect!

Petrecerea era, clar, în plină desfăşurare, basul

puternic au- zindu-se tocmai până în maşina noastră, iar invitaţii se mişcau frenetic în faţa ferestrei din sufragerie. Afară auzeam pălăvrăgeala, care plutea către noi din curtea din spate. Uşa garajului era deschisă, iar înăuntru pierdeau vremea câţiva băieţi din echipa de fotbal, înconjuraţi de un grup de majorete care-i adorau.

M-am aplecat spre Archie şi l-am sărutat rapid pe obraz.

— Să ne facem intrarea, Archiekins!

PP:

Ai intrat? Caută nişte posibili parteneri. Avem nevoie de unul de încredere din Riverdale. Şeful contează pe asta.Sweet Pea:

Relaxează-te! încă n-am plecat. Şi nu sunt sigur că vreau să fiu informatorul tău în chestia asta. Am alte planuri pentru petrecere.

PP:

Ce drăguţ! Păcat că n-ai niciun cuvânt de zis în privinţa asta.

CAPITOLUL DOI

Josie:

Pisicuţele mele! Ştiu bine că trupa The Pussycats a luat o... pauză. Dar, având în vedere că avem o singură noapte împotriva adversarelor noastre, Venom...

Josie:

Poate ar trebui să mai stăm împreună înainte de spectacol? Ca în zilele bune, de demult?

Melody:

La ce te gândeşti?

Să mergem, poate, la petrecerea lui Mantie?

Valerie:

J

Vorbeşti serios? Nu mi se pare cea mai bună idee ca să ne răcorim.

Josie:

Da, dar mi-a trimis mesaje toată dimineaţa. Cred că nu are sens să refuzăm

Josie: **Haideţi... De dragul vremurilor**

Valerie: **Nu ştiu, fato...**

Melody:

Liceul Riverdale = locul din care provin fanii noştri. Am putea să ne facem apariţia. Putem să ne găsim fani mai mulţi şi mai importanţi după aia.

Josie:

Exact. Doar o să trecem pe-acolo. Vă iau în jur de ora 8. Ne ducem, intrăm, ieşim, apoi ne vedem mai departe de seara noastră.

Josie:

Am stabilit - vom fi acasă la Reggie, după 8. Dar nu avem de gând să rămânem prea mult.

Sweet Pea:

Ne vedem acolo!

Josie: **Nu uita: fără spectacol; altfel, s-a terminat.**

Sweet Pea:

apuse?

ARCHm

Când Veronica mi-a spus că vrea neapărat să meargă la petrecerea lui Reggie, primul meu gând a fost: *în niciun caz!* Chiar dacă mama n-ar fi asudat pentru cazul meu nonstop - cu Betty mereu alături de ea când eşti inculpatul într-un proces de crimă, nu prea ai chef de petreceri.

Dar, desigur, oricât de mult şi-ar dispreţui Ronnie tatăl, ambii au în comun un lucru important: iubita mea *nu* acceptă să fie refuzată. Veronica Lodge obţine ceea ce-şi doreşte. Şi, în seara asta, îşi dorea o noapte departe de tot stresul şi de toată drama pe care *eu* le-am adus în viaţa ei. Cu mult, mult timp în urmă, m-a avertizat că este o idee proastă să am de-a face cu Hiram. Am crezut că exagerează, că este ea prea protectoare. Dumnezeule, ce naiv am fost! E de-a dreptul amuzant - singurul motiv pentru care am vrut să-l câştig pe Hiram de partea mea, de la bun început, a fost că este tatăl Veronicăi!

Poate că tatăl ei este diabolic, dar eu sunt cel care a făcut alegeri proaste, greşite, şi eu singur m-am băgat în toată încurcătura asta. Acum, văd la ce stres şi durere îi supun pe părinţii mei, văd cum prietenii mei se pierd cu firea... Pur şi simplu, îmi doresc, mai mult decât orice altceva, să pot schimba trecutul.

Şi, de vreme ce aşa ceva este imposibil, următorul cel mai bun lucru pe care-l am de oferit - *singurul* pe care-l am acum - este o noapte

„obişnuită” pentru Ronnie (şi toţi ceilalţi).

— Să ne facem intrarea, Archiekins! mi-a zis Veronica şi m-a sărutat repede pe obraz, iar eu am simţit mirosul dens de trandafiri şi de cine ştie ce altă esenţă grea, de mosc, e inclusă în parfumul scump cu care se dă mereu.

Voia să pară curajoasă, pentru mine, mi-am dat seama - fata asta e *feroce* -, însă am simţit valurile de tensiune pe care le emana, ca electricitatea statică sau căldura. *Eu* eram vinovat de asta. Eram cauza supărării ei.

I-am mulţumit şoferului şi am coborât din maşină, înconju- rând-o, ca să-i deschid portiera lui Ronnie, ca un gentleman de modă veche. Ea mi-a zâmbit şi mi-a întins o mână când a coborât.

— Cavalerismul n-a murit, mi-a zis. Promite-mi că vei fi mereu cavalerul meu în armură strălucitoare.

— Poţi să contezi pe asta, i-am răspuns.

Ne străduiam să nu fim încordaţi, dar greutatea procesului meu, care plutea deasupra noastră, strica totul.

— Andrews!

Mi-am ridicat privirea. Era Chuck Clayton, care flutura un pahar de plastic spre mine, ca şi când m-ar fi salutat de la distanţă.

— Salut!

Am afişat cel mai grozav zâmbet şi am mormăit fără tragere de inimă. De când răspândise nişte zvonuri răutăcioase în urma unei întâlniri cu Ronnie, prima dată când ajunsese ea în oraş, Chuck

nu mai era preferatul nimănui. Ba, mai mult, când Betty şi Ronnie au hotărât să se răzbune pe el, au descoperit că mai mulţi ţipi din echipa de fotbal aveau un întreg sistem bolnav de „notare”, în care-şi consemnau întâlnirile cu fetele. Aveau, la propriu, un carneţel în care scriau tot ce făceau. Când fetele i-au dus carneţelul directorului Weatherbee, Chuck şi alţi câţiva au fost suspendaţi din echipă.

Deci, aşa cum s-ar putea să bănuiţi, între Chuck Clayton şi Veronica n-a fost o mare iubire, iar eu nu o învinovăţesc pentru că-i poartă pică. Nu era nici preferatul meu, deşi, de când cu suspendarea, părea să-i pară cu adevărat rău pentru tot.

Veronica a aruncat o privire în direcţia lui Chuck. A strâmbat din nas pentru o secundă, dar, apoi, a zâmbit din nou.

— Ar trebui să te duci să-l saluţi. Adică, deşi a fost dat afară din echipă, aţi fost coechipieri.

— Nu e cazul. M-ai adus aici ca să ne *distrăm.*

— Nu înţelegi, Archiekins? Sunt aici cu tine. Aşadar, mă distrez, mi-a zis, cu ochii ei negri strălucind. *Tu* eşti tot ce am nevoie, a spus, apoi m-a îmbrâncit uşor. Du-te, salută-l şi fii masculul alfa respectuos pe care-l ştiu şi-l ador! Ne întâlnim înăuntru. Vreau să văd dacă Betty şi Jughead au ajuns.

Am vrut să adaug ceva, dar m-a mângâiat iar, uşor şi jucăuş.

— Serios, Archie. Veronica Lodge poate să aibă singură grijă de ea la o petrecere. Ştii asta.

— Ştiu.

Ne-am sărutat încă o dată, rapid, iar ea a dispărut pe alee şi pe uşa de la intrare. Vuietul liceenilor plini de energie s-a intensificat şi apoi s-a potolit când uşa s-a deschis şi s-a închis în urma ei.

M-am îndreptat spre garaj. Era perete în perete cu Liceul Riverdale. Prin mulţime, am văzut o ladă frigorifică şi, în colţ, un butoi cu bere - probabil că, mai devreme sau mai târziu, cineva din cartier avea să cheme poliţia. în Riverdale, părinţii au tendinţa să închidă ochii atunci când puştii fac gălăgie şi mai scapă de surplusul de energie, dar petrecerea asta era *zgomotoasă* încă de la început!

înăuntru, am dat de Chuck şi de Moose. Sprijinit de perete, uitându-se neîncrezător la lada frigorifică, l-am văzut pe Kevin Keller. Tatăl lui era fostul şerif din Riverdale. Fusese nevoit să se retragă după ce Masca Neagră o omorâse pe Midge. Ca fiu al şerifului Keller, probabil că Kevin s-a obişnuit să treacă cu vederea, ăăă, „evenimentele de după ore”. Şi presupun că e greu să te dezveţi de vechile obiceiuri. îl compătimeam un pic. în mod sigur, era dificil să te simţi sfâşiat între ce se aştepta tatăl tău de la tine şi ceea ce făceau toţi ceilalţi puşti.

Ştiam prea bine cum este să nu te ridici la înălţimea aşteptărilor altor oameni.

— Salut, Archie! mi-a strigat Kevin, luminându-se, când m-a văzut. Bine ai venit în vizuina nelegiuirilor! Unde-i Veronica?

— A intrat în casă, i-am explicat eu, ţipând, ca

să mă audă, peste toate conversaţiile. Nu a vrut să...

M-am oprit însă atunci când Chuck s-a apropiat de mine. *Ce penibil!*

— Ce... nu a vrut? Să fie nevoită să i se alăture unui pervers josnic, aşa ca mine? a întrebat el, râzând zgomotos la propria-i „glumă”.

— Haide, Chuck! am zis, dându-mi ochii peste cap. Las-o în pace!

Ultimul lucru de care aveam nevoie sau pe care mi-l doream era să mă cert cu prietenii mei. Nu şi dacă asta ar fi putut să fie ultima dată când ne întâlneam cu toţii!

El a ridicat din umeri.

— Bine, Andrews, pentru tine! Nu pentru ea. Un Clayton are memoria bună.

Nu-mi păsa pentru cine o făcea, câtă vreme o lăsa baltă, ca să ne putem relaxa toţi. Cineva mi-a împins un pahar roşu de plastic şi, fără să mă gândesc prea mult, am băut cu sete. Acru şi rece, gustul promitea să mă facă să uit. La momentul acela, părea exact ce îmi trebuia. încă un lucru bun a fost că Chuck a dispărut, urmărind o majoretă cu părul şaten şi creţ prins în coadă.

— Ai venit de mult? am întrebat, întorcându-mă spre Kevin.

El s-a uitat împrejur, ca şi când l-ar fi agitat ceva, deşi, când mi-a auzit întrebarea, mi-a zâmbit forţat.

Ce-aveau toţi în seara asta, de erau aşa de tensionaţi? Credeam că doar eu mă simt aşa,

stresat din cauza procesului, dar, sincer, părea că toată lumea e dată peste cap.

— Ăăă, nu de mult, cred. încercam să fiu calm, să-mi fac intrarea, dar degeaba, a spus el, timid. Nu-i spune Veronicăi, nu va fi de acord. în mod oficial, nu-s în stare să fiu calm.

— Secretul tău e în siguranţă cu mine, l-am asigurat. Eu mi-am pierdut calmul cu ceva timp în urmă. Cine-i aici?

— Adică, practic, în afară de toate clasele de-a unsprezecea şi-a douăsprezecea? Cred că ar fi mai eficient să-i enumerăm pe cei care *nu sunt* aici în seara asta.

A încercat să gesticuleze spre trupurile îngrămădite în spaţiul din jurul nostru, dar nu avea suficient loc să-şi întindă braţele. Fapt care, într-un fel, i-a servit drept argument.

— Betty e înăuntru; ea şi Jughead au ajuns chiar înaintea ta. Am apucat să-i vorbesc doar o secundă, înainte să fugă. Părea... Ei bine, să fiu sincer, părea un pic agitată. Ştii tu. Dacă ai să vorbeşti cu ea mai târziu. Poate doar ca să o supraveghezi. Bat câmpii. Moose e acolo, a zis şi şi-a înclinat capul spre colţ. Cu o *Vixen,* a adăugat, iar chipul i s-a schimonosit.

Nu am avut ocazia să-l întreb despre asta, totuşi - de ce se strâmba sau ce spunea (ori încerca să zică) despre Betty.

Apoi, s-a retras, facându-i loc lui Reggie.

— O, e chiar amabila noastră gazdă! a spus Kevin. Reggie, ce eveniment neaşteptat! Felicitări!

— Mulţumesc, omule! Da. Presupun că au şi călătoriile tatei avantaje. Şi, de vreme ce mama a hotărât că este timpul să se răsfeţe cu încă un sejur la spa, suntem doar Vader şi cu mine - doi masculi alfa. Lupi singuratici, împreună.

— *Un lup singuratic* nu ar trebui, ştii tu... să fie *singur?* a întrebat Kevin.

Reggie şi-a dat ochii peste cap.

— Ştii ce vreau să spun.

Tatăl lui Reggie era patronul unei reprezentanţe auto din oraş. Chiar avea succes; Reggie nu era la fel de bogat ca Verónica (ei bine, ca părinţii ei, de vreme ce, practic vorbind, hotărâse să nu mai depindă de ei), dar casa lui se afla în cea mai frumoasă parte a oraşului, cu peluze mai mari şi maşini mai strălucitoare pe alei. Nu ştiam de ce un comerciant auto trebuia să călătorească atât de mult, dar nu era genul de lucru despre care aş fi putut să-l întreb pe Reggie.

— Nu te simţi singur? m-am scăpat eu.

Apropo de lucruri despre care nu trebuie să întrebi. Era o întrebare ciudată, cu siguranţă, nu una pe care ne-o adresam de obicei. Dar vorbisem fără să gândesc. Şi, apoi, n-am mai avut cum să o retrag.

Pentru un minut, Reggie s-a întunecat la faţă. Dar, după o secundă, mi-a zâmbit, şi expresia i-a revenit la normal.

— Andrews, a zis el, aplecându-se astfel încât Kevin şi cu mine să putem să-l auzim. Uită-te în

jurul tău, omule! Casa asta e *plină.* Cine s-ar simţi singur aici?

Am dat aprobator din cap, deşi mi s-a părut că nu înţelegea la ce mă refer. Dacă o făcea intenţionat, ei bine, atunci asta era! Uneori, un strop de negare poate să te ajute. Şi eu învăţam lucrul ăsta.

— Aha, am zis, scuturând din cap. Scuze!

El m-a bătut pe umăr.

— Nu contează, frate. înţeleg. Te gândeşti la lucruri importante.

— E aşa de evident? am comentat, roşind, şi am mai sorbit o înghiţitură.

încetişor, Archie, mi-am spus. însă a o lăsa mai moale însemna să le permit aşa-ziselor „lucruri importante" să iasă la suprafaţă, şi nu credeam că sunt în stare să fac faţă situaţiei.

— Adică, şi eu aş face la fel, dacă aş fi în locul tău, a spus Reggie, iar Kevin a dat aprobator din cap. E important. *Crimă.*

Mulţumesc, aproape că reuşisem să nu mă gândesc la asta preţ de patru minute! Am fost nevoit să-mi muşc limba ca să nu mă răstesc. în schimb, am mai băut o gură.

— Mda.

— Sunt sigur că Archie e destul de conştient de „importanţa" *procesului de crimă,* a zis Kevin. Mai ales de partea cu omorul. N-ar fi mai bine să încercăm să uităm de proces, măcar în seara asta?

— Mda, cum spune el, am fost eu de acord.

Dacă putem.

Nu eram sigur în privinţa asta - repet, energia emanată
de oameni era ciudată. Până şi Reggie părea în neregulă, ca şi când ar fi căutat să se certe. Dar poate că doar îmi închipuiam eu. Probabil eu eram de vină. Fusese o idee proastă să vin în seara asta la petrecere.

Totul se rezuma la Veronica. Ea era motivul pentru care mă aflam în încurcătura asta, de la bun început - nu că o învi- nuiam, chiar deloc! Dar, dacă nu şi-ar fi dorit ea, nu aş fi ieşit, pretinzând că mă distrez.

— A fost ideea lui Ronnie, am continuat, gândind cu voce tare. Ştii, să ieşim, să ne distrăm, să nu ne mai gândim la nimic. Nu este, ăăă, uşor.

Reggie mi-a aruncat o privire. Ştiam deja că nu avea să-mi placă încotro se îndrepta totul.

— Cred că şi Veronicăi îi este greu. Să ştie că tatăl ei este cel care te bagă la închisoare.

Kevin şi-a arcuit o sprânceană.

— Asta nu cumva e afirmaţia modestă a secolului? Când tatăl tău e un barosan al delictelor, care-i are la dispoziţie pe jumătate dintre corupţii din Riverdale, hotărât să distrugă tot ce iubeşti - inclusiv pe iubitul tău din liceu? Mda, cred şi eu că fata e afectată din cauza asta.

— Mda, ei bine..., a zis Reggie şi a mai tras o duşcă din paharul lui roşu de plastic, ăsta e un lucru din cauza căruia nu va trebui să-ţi faci griji,

Andrews. Dacă te bagă la închisoare, vreau să zic.

— Poftim?

Cuvintele lui m-au lovit ca un pumn în stomac. *Nu trebuie să-ţi faci griji pentru iubita ta.* Spunea ceea ce credeam eu că spune? Pentru că era o josnicie! Chiar şi pentru Reggie cel agresiv şi infatuat pe care-l ştiam.

— Poftim? a spus Kevin în acelaşi timp.

Părea la fel de surprins pe cât mă simţeam eu.

— Haide, doar nu am spus că te vor băga *cu siguranţă* la închisoare. Doar, ştii tu, *dacă* o fac. Dacă te închid, s-a bâlbâit el un pic, iar mie mi s-a întors stomacul pe dos. Ar trebui să ştii că Veronica... *Ronnie*... va fi în grija cuiva, a zis, făcându-mi semn din ochi. A mea.

Faţa mi s-a înfierbântat, m-am îndreptat de spate, trăgân- du-mi umerii şi pregătindu-mă să mă arunc asupra lui Reggie. Am văzut roşu în faţa ochilor. Kevin a întins un braţ ca să mă împiedice.

— Uşurel, Rocky! m-a avertizat el. Ultimul lucru de care ai nevoie e *încă* un incident adăugat în istoricul actelor tale de violenţă.

Reggie şi-a ridicat mâinile, ca şi când gestul lui ar fi spus: „Dar ce-am făcut eu?” Băutura i s-a revărsat peste marginea paharului, udându-i cămaşa.

— Rahat!

Kevin m-a strâns de încheietura mâinii.

— Haide, să lăsăm încăierările pentru mai târziu, a zis el, trăgându-mă prin mulţime şi afară din garaj. *Nu* meritã pentru Reggie Mantie. în plus,

a băut cam cinci pahare, aşa că nu aş lua în serios nimic din ce spune. Sau personal.

— Ţi-e uşor de zis, am mormăit eu.

— Aşa să fie? a zis Kevin, oftând. A fost o prostie. Dar, ştii - Reggie e un prost. Şi e şi mai ticălos când este beat. Vestea bună este că Veronica Lodge e imună la proşti şi ticăloşi. Ca să nu mai spun, îndrăgostită nebuneşte de tine. Deci, indiferent cât de nerod e Reggie - acum sau în cazul de neînţeles al rezultatului celui mai grav scenariu -, *cu siguranţă* nu ai de ce să îţi faci griji, a spus, apoi s-a oprit pentru o clipă. în plus, ştii că Reggie e sensibil când vine vorba despre tatăl lui. îi spune *Mein Ftihrer,* şi asta e una dintre cele mai drăguţe porecle. Deci, poate s-a simţit atacat.

— Grozav! Aşadar, e treaba mea să-l menajez pe Reggie Mantie, în timp ce *eu* sunt cel judecat pentru crimă?

Kevin a ridicat din umeri.

— Nu. Desigur că nu. Nu ar trebui să te gândeşti nicio secundă la starea lui Reggie Mantie. Doar că..., s-a oprit el din nou.

-Ce?

Kevin a oftat şi mi-a aruncat o privire plină de înţeles.

— Doar că... tu eşti *Archie.*

— Şi ce înseamnă asta?

— Archie Andrews. Tu eşti un „băiat bun”. Te gândeşti la starea lui Reggie şi a tuturor. Asta faci tu. Chiar şi în toiul unei crize personale. Nu te poţi

abţine.

A fost rândul meu să oftez. Am mai sorbit o gură din pahar şi m-a ars pe gât. Poate Kevin avea dreptate. Poate asta făceam eu: eram îngrijorat, eram băiatul bun, vecinul întru totul american. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile...

Cum ajunsesem *aici?*

Când se agravase intr-atât totul?

Şi cum naiba urma să îndrept situaţia?

CAPITOLUL TREI

A fost oare o cruzime din partea mea să-l necăjesc pe Archie în legătură cu procesul lui şi cu faptul că era posibil să ajungă la închisoare pentru cine ştie cât timp?

Mda, bine. Nu a fost cel mai grozav lucru pe care l-am făcut vreodată. (Şi poate chiar regret un pic.) Dar n-a fost nici cel mai *groaznic.* Să vorbim deschis: tipul cam merita să fie coborât cu picioarele pe pământ. Să pălăvrăgească aiurea că tata e mereu pe drumuri? Mda, înţeleg - vinde maşini, de ce nu poate să fie acasă şi *să facă vânzări*? Dar nu putem toţi să avem relaţii perfecte tată-fiu, ca-n filme, aşa ca Fred şi Archie Andrews.

(Deşi, având în vedere cum i-a părăsit Mary Andrews, e destul de clar că lucrurile n-au fost niciodată chiar perfecte, cum le plăcea tuturor să pretindă...)

Ştiu că am o reputaţie de îngâmfat şi de individ cam violent, dar, în calitate de căpitan al echipei Bulldogs, cred că aşa este un „lider”. Nu ajungi în vârf dacă te supui şi eşti de treabă. Şi nu e ca şi cum, în copilărie, am avut cel mai bun model de urmat

.Râca mea cu Andrews e foarte veche. De când cu Liga Juniorilor, când Mantie concura împotriva micului Archie pentru poziţia de aruncător. Eram competitiv, chiar şi atunci? Da, la naiba! îl consider pe tata vinovat pentru asta. Archie şi cu mine ne cunoaştem de la grădiniţă; la urma urmei, Riverdale e un orăşel şi, chiar şi atunci, faptul că amândurora ne plăcea sportul însemna că oamenii ne comparau întotdeauna. Dar, din punctul meu de vedere, Archie a primit doar susţinere din partea tatălui său. „Fii tu însuţi, Arch!” îi spunea Fred. „Te descurci!”, îi striga din tribune când ne antrenam.

în vreme ce tatăl *meu* ne înregistra toate meciurile. (Să nu uităm, asta se întâmpla când telefoanele cu cameră de filmare erau destul de proaste, deci chiar îşi dădea toată silinţa. Şi nu o spun ca şi când ar fi un lucru bun.) Ţipa la arbitru ori de câte ori eram scos din joc. Nu voiam decât să dispar; era prea umilitor!

Dar şi mai grav era când ajungeam acasă. Pentru că atunci începea adevărata tortură. Punea caseta şi-mi scotea în evidenţă toate ezitările şi greşelile, toate falsele mişcări. Spunea că avea să mă ajute „să fiu mai în formă”, „să-mi perfecţionez jocul”. Şi asta, în cel mai bun caz. Mama se încrunta în fundal, ţâţâind dezaprobator în timp ce gătea cina. însă niciodată nu a mers atât de departe, încât să spună ceva. *Cu siguranţă,* nu intervenea niciodată.

Serialul perfect de televiziune era lumea lui Archie, nu a mea. Asta a devenit evident de

timpuriu.

Aşadar, ar trebui să fie la fel de evident de ce nu pot să mă abţin să nu mă gândesc la el ca la adversarul meu numărul unu, tot timpul. în toate arenele.

Că l-am enervat în legătură cu Ronnie? Că am insinuat faptul că intenţionez să mă dau la iubita lui cât este la închisoare? Recunosc, am fost cam dur! Şi niciodată nu mi-aş trăda prietenul în felul ăsta. Dar Archie are trecere la domnişoare; nu are de ce să-şi facă griji. Şi, oricum, toată lumea ştie că Veronica e îndrăgostită lulea de el.

Asta nu înseamnă că nu aş putea s-o ademenesc, dacă aş vrea cu adevărat - puterea mea de convingere e legendară -, dar ţintesc mai sus.

Poate că, pentru Riverdale, Veronica Lodge e o persoană importantă, dar, pentru Reggie Mantie, numai o *adevărată* celebritate ar fi alegerea perfectă.

O vedetă ca Josie McCoy. Ea chiar e o pisicuţă rea!

Problema e că fata o face pe inabordabila. Adică, se lasă *extrem* de greu. Dacă n-ar fi vorba de mine, aş putea chiar să mă întreb dacă intr-adevăr se joacă.

Bineînţeles că o face! Pentru că... eu *sunt* eu. Asta e.

Poate că Reggie Mantie joacă pe teren - ce pot să spun, sunt un sportiv, frate -, dar secretul meu murdar e ăsta: mi-o doresc pe Josie dintotdeauna. Ştiu că, dacă ne-ar da o şansă, ne-am potrivi

perfect. Şi este singura pentru care m-aş potoli.

Ca să fiu sincer, motivul pentru care am dat petrecerea asta a fost că speram să vină şi că, poate, aş avea şansa să-i vorbesc. Poate că e jalnic. (Dar sunt romantic, nu?) Adică, Archie avea dreptate - casa poate să fie cam goală, chiar dacă ambii locatari sunt în oraş. Prefer, fără-ndoială, să-i am pe amicii mei prin preajmă şi aşa mai departe. însă aş putea să tolerez şi singurătatea, dacă nu aş vrea să-mi încerc norocul cu Josie.

încă o dată, vreau să spun.

Chestia este că ştiu că Josie mă vrea. Dacă eşti atent, este evident. Deşi, cum spuneam, face pe inabordabila, mereu îmi dă de înţeles *doar cât trebuie* ca să ştiu că sigur simte ceva. Deci, de ce nu se grăbeşte? Presupun că unora le plac, pur şi simplu, „vânătoarea" şi aşteptarea.

(Şi, ca să fiu corect, nu se înşală - „vânătoarea" e demenţială.)

Susţin ideea de a privi şi de a merge înainte. Pentru că, atunci când mă gândesc la unele dintre întâlnirile mele cu Josie, din trecut... Ei bine, chiar şi când „pun mâna" pe fată, totul se strică mereu. Reputaţia mea de nebunatic... are părţi bune, dar, în mod clar, are şi părţi rele.

însă de ce să fiu deprimat? Lucrurile se întâmplă, trecutul este trecut. Singura chestie în legătură cu toate experienţele trecute pe care trebuie să o ştie toată lumea este că, de fiecare dată, Josie mi-a arătat, fără îndoială, că, la un anumit nivel, sigur mă place. E toată încurajarea de

care am nevoie.

A spus că va trece pe aici în seara asta. Deşi are concert a doua zi; deci să ne gândim puţin la asta! *Vrea* să vină.

Vrea să mă vadă.

Mă vrea.

Cine ar putea să o învinovăţească?

PETTY

Pragă jurnalule,

Rverdale este căminul meu şi-l iubesc - în ciuda tuturor lucrurilor nebuneşti, teribile şi înfiorătoare care ni s-au întâmplat mie, familiei mele şi prietenilor mei... şi tuturor cetăţenilor de aici. Poate că sunt doar naivă, poate că sunt prea plină de speranţe, prea «vesela fată din vecini" (Un, urăsc expresia asta), dar nu mă pot abţne. Rverdale mă reprezintă. E în sângele meu.

bineînţeles, mai sunt şi altele în sângele meu. dum ar fi APN-ul pe care îl împart cu Masca Neagră.

Tatăl meu e un criminal în serie.

Am ŞI eu secrete. Mai întunecate şi mult mai ciudate decât pârul tuns bob al lui Louise brooks!

Aşa ca, de ce n-aş avea şi eu parte de-o noapte obişnuita, în care sa Mâ distrez cu prietenii mei?! *O* noapte în care sa pretind ca totul e în regula şi ca tatâl Veromcâi nu e un tip râu, ca personajul negativ din desene animate care-şi râsuceşte mustaţa. *Ga* e posibil ca Archie sâ nu fie cu adevârat în pericol de a merge la închisoare, în ciuda faptului câ este tipul cu cea mai purâ inimâ pe care l-am cunoscut vreodatâ. *O* noapte în care sâ nu mâ gândesc la relaţie iubitului meu cu banda, câ

sunt nou-numita lui «Peginâ a Şerpilor" şi la ce înseamnâ sâ ţ se spunâ câ faci parte din nobilimea din cartierul de sud, în lumina faptului câ acesta nici mâcar nu ne mai aparţne.

E de înţeles, nu? *Gm* de prefer sâ mâ prefac... £â mâtur fotul sub covor pentru cel mult câteva ore, sâ mâ dau cu luciu de buze şi sâ afişez un zâmbet? bineînţeles câ da!

Par, la urma urmei, suntem în Rverdale. NIMIC nu poate sâ fie niciodată normal.

Mâcar Jug era într-o stare decenfâ. Ştiu câ nu se simte în largul lui la petreceri (e o afirmate modesfâ, ca sâ nu zic mai mult). Par, când Veromca şi cu mine l-am abordat şi i-am zis câ vrem sâ-l scoafâ pe Archie din casâ, şi-a dat imediat seama câ ar fi un lucru bun pentru prietenul nostru. £i cine ştie câte «lucruri bune" mai are Archie de aşteptat? £i pentru cât timp.

Mama se purta ca o nebunâ. (£e altceva e nou?) Ai crede câ, avându-i acasâ pe gemem şi pe Polly şi fiind obsedafâ din cauza Fermei âleia înfiorâtoare şi a lui Edgar Evernever (pe bune?), ar fi avut o ocupate. însâ Alice Eooper e o persoanâ care poate face mai multe lucruri deodafâ. Poate sâ-şi regândeascâ întru fotul personalitatea şi stilul de viaţâ, încât sâ fie în preajma şarlatanului âstuia de şaman new-age, şi sâ îşi gâ-seascâ timp şi ca sâ-şi hârţuiascâ fiica mai micâ. Aceea care îndrâzneşfe sâ sublimeze EVIPENTA lipsâ de haine noi a iMpâratului Evernever.

Eram în camera mea, înfâşurându-mi vârfurile COZII lungi pe un ondulator, atentă sâ nu-mi frig degetele, când a apâruf în pragul UŞII.

- Elizabeth Oooper! fi unde crezi că te duci, domnişoară?

„Pommşoară" - *aşa* mi-am dat seama că urma o scenă bună. ^au
rea, presupun, ^ă scap în seara asta avea să-mi fie mai greu decât sperasem.

Am încercat să mă port ca şi cum nu eram îngrijorată, ca şi

cum prezenţa ei nu mă stresa deloc, deşi venele ki bâzâiau de parcă ar fi fost pline de curent electric, şi am fost nevoită să-mi muşc buza ca să nu ţip din toţi rărunchii.

Oontrolează-fe, &etty! mi-am spus. E singura metodă să o învingi. Era o lecţie învăţată de un milion de ori până atunci. Am lăsat ondulatorul şi mi-am pulverizat părul cu fixativ, ceea ce a umplut camera cu un miros greu şi dulce de lac. Am încercat să nu tuşesc.

- Afară, mamă, am spus eu calmă. La Reggie. A organizat o chestie.

- *O* „chestie". Vrei să spui o petrecere. Nesupravegheat[7]

Mi-am dat ochii peste cap.

- Părinţi lui sunt plecaţi din oraş, da. Par, haide! £unt numai copii de la Liceul Riverdale.

A pufnit.

- „Numai" copii de la Riverdale[7] Presupun că Archie va fi acolo, ftii că nu sunt de acord să fii în preajma lui. ^au poate puşti de liceu ca Jason E'lossom, care i-a sfâşiat inima surorii tale[7]

Am lovit cu palma măsuţa de toaletă. £-a zis cu calmul! Ondulatorul a sărit şi-a sfârâit, arzând lemnul. Rahatl L-am închis.

- Mamă! Termină! Jason este mort. Polly şi-a pierdut iubirea vieţi - ţaţă! gemenilor. Răzbunarea noastră stupidă împotriva familiei E’lossom este complet inutilă! Nu *a* făcut decât să-l împingă pe tata să comită nişte acţum cumplite, în numele unei vagi purificări morale. Trebuie să trecem mai departe.

- Tu vorbeşti despre a merge mai departe[7] a întrebat mama, cu ochii scânteietori. Pacâ ai pune-n practică tot ce predici, ţ-ar fi mult mai bine.

Am oftat şi m-am întins după rimei.

- La ce naiba te referi[7]

- deprimi fot ce simţi pentru tatăl tău, Elizabeth. Eşti singura care nici Măcar nu l-a vizitat...

- &a M-am dus! am strigat, cutremurându-mă din cauza amintirii.

M-am uitat în ochii verzi şi reci ai tatălui meu, atât de asemănători cu
ai mei. A fost înfiorător. închisoarea nu-l făcuse să aibă remuşcări. Cred că nici măcar uman nu-l făcuse, l-am spus: „6afa cu întunericul." Par el nici nu a tresărit, nici nu a clipit Mi-a spus că noi doi suntem la fel.

în coşmarurile mele, mă întreb dacă e aşa. Mă-ngrijorez că are dreptate.

Uneori, pastilele sunt singurele care pot să ţină gândurile alea la distanţă. Chestia amuzantă este că, anul trecut, mama a fost cea care m-a îndemnat să iau Adderall, de la bun început. Eu doar mă prefăceam că le iau. Ci acum, o mint că mă duc la psihiatru şi-mi falsific reţetele. Cât de mult contează un an!

Ci, cu toate că ultimul lucru pe care mi-l doresc e să am mai multe secrete, nu pot să le permit prietenilor mei să afle. NIMIC.

- “le-ai dus o dată. Trebuie să procesezi situata, să-ţi confrunt sentimentele. Edgar spune...

- Ccufeşfe-mă de ce zice Edgar, bine[7] am strigat suficient de tare, încât chiar s-a îndepărtat o secundă. Poar pentru că Polly şi cu tine aţi fost târâte într-un cult - hai să recunoaştem ce este, mamă - nu înseamnă că am de gând să fiu târâtă cu voi. Pacă tu crezi că Edgar Evernever este soluţia pentru «sănătatea ta emoţonală", te păcăleşti singură. Par pe mine nu mă prosteşti.

M-am întors cu faţa spre ea, respirând greoi. Pastilele făceau fotul dur şi strălucitor, ca un cristal. Mă ţineau în alertă. Până şi mama era mai dusă cu pluta decât de obicei.

- Ctiu că nu ai fost cea mai înfocată fană a lui Archie, dar nu-mi pasă. E cel mai bun prieten al meu, mamă, şi asta n-o să

se schimbe din cauza a ceea ce se-ntâmplă...

- Este judecat, &etty

- Amândouă ştim că Archie este nevinovat Ci o vom dovedi. Aşa că nu încerca să-mi stai în cale!

Ochii i s-au umplut de lacrimi şi, pentru un minut, i-am văzut inima mamei, am văzut partea din ea care ma iubeşte, care se va gândi mereu la mine ca la bebeluşul ei, ca la fata perfecta care trebuie protejata. Pârea trista şi vulnerabila. Aproape m-a făcut sâ mâ simt vinovata câ, deşi fârâ intenţie, o râneam.

Nyroayt.

- Nu pricepi, *M*ty? m-a întrebat ea, rugător. Nu are legătură cu asta, cu faptul dacâ-l plac sau nu pe Archie Andrews - deşi, recunosc, în trecut nu m-am dat în vânt dupa comportamentul lui. în plus, băiatul trebuie sâ fie nebun, din moment ce nu ţi-a cerut niciodată sâ ieşiţi la o întâlnire!

- Mamâ!

A ridicat o mânâ ca sâ mâ facâ sâ tac şi a continuat.

- N-are legâturâ cu asta-, n-a avut niciodată. Ohiar nu. Par Archie are probleme. *Î*| asta înseamnâ câ şi tu ai putea sâ ai.

Ç-a mişcat spre mine, iar eu am îngheţat. £-a întins dupâ mâna mea şi, cu cealaltă, mi-a dat de pe frunte un fir imaginar.

- £unf mama fa, &etty £â te protejez pe tine va fi mereu cea mai imporfanfâ slujbâ a mea. Çi voi face once ca sâ fii în siguranţa

Peşi nu-mi doream, am înghiţit cu greu şi am lâsaf-o sâ mâ tragâ într-o kbrâţişare. Mirosea a apâ de trandafiri şi a balsam de rufe.

- Mamâ, am zis eu, îndepârtându-mâ dupâ o secunda asta e chestia. Nu pot sâ mâ protejezi. în oraşul âsfa s-au întâmplat lucruri rele - nouâ ni s-au întâmplat. Masca Neagrâ a venit în Rverdale. Çi s-a dovedit câ este unul dintre noi. Locuia sub acoperişul nostru, cu noi. Era soţul fâu. E fafâl meu. Sângele

meu. Unul dintre cele mai groaznice lucruri pe care le-a vâzuf oraşul - şi a vâzuf nişte chestii oribile, realmente oribile! - era o parte din noi. Çi, pur şi simplu, nu ai cum sâ mâ protejezi de adevârul âsfa.

lafâ! Aşa sfâfeau lucrurile. Astea erau sentimentele pe care nu puteam sâ le procesez, şoaptele urâte care-şi croiau loc noaptea printre gândurile mele.

- fie iubesc, mamâ, i-am zis, dar îl apâr pe Archie. Pie câ-ţi place, fie câ nu. Am de gând sâ fac fot ce pot eu ca sâ-l protejez, am zis zâmbind. îţ sunâ cunoscut[7]

A râs f*ora* tragere de inima.

- Poate că est fiica fatalul fâu, dar cu siguranţa est şi a mea, a spus şi m-a strâns de Mâna. £i, nu uita! Pumnezeu şfe ca anul asta a fost chinuitor, dar nu est ca fatal fâu. Nu poţi sa gândeşti aşa.

N-am avut ce răspuns sâ-i ofer, aşa câ am ocolit subiectul.

- les, am spus.

- ProMife-Mi doar câ vei avea grija, &efty! M-a rugat oftând.

‚Tâ am grijă" Le însemna asta[7] Lucram ca sâ demonstrez câ Archie este nevinovat, îngropafâ pânâ la genunchi într-un proces de crimâ. Eu însâmi prinsesem Masca Neagrâ. Pepâşisem atât de demult stadiul în care aveam grjâ de mine, încât nici mâcar nu se mai vedea în oglinda retrovizoare. Par nu puteam sâ spun asta. Aşa câ, în schimb, am dat uşor din cap.

- în oraşul âsfa s-au întâmplat lucruri oribile, &etty a zis cu o voce gâtuită. Mai multe decât ai sâ afli vreodată

M-am cutremurat Nu şfam despre ce vorbeşte. Par, pentru prima dafâ, nu eram sigurâ câ vreau sâ ştiu. întregul adevâr se dovedea a fi de nesuporfaf. Pe neimaginaf.

Telefonul meu a scos un sunet M-am uitat la ecran.

Jughead e afară, am zis eu. Trebuie să plec.

CAPITOLUL PATRU

JUGHEAD

Sunt ciudat. Sunt un ciudat. Este, practic, mantra mea; a fost primul lucru pe care i l-am spus lui Betty după ce am început să ieşim la întâlniri. E important să fii deschis în privinţa chestiilor ăstora, mai ales când eşti „mojicul cu fes care o pângăreşte pe fata cea bună şi cuminte”. (Ca să o citez pe mama ei, care, în mod evident, se pricepe la cuvinte. De fapt, chiar e scriitoare. E bizar să mă gândesc la faptul că Alice Cooper şi cu mine mai avem ceva în comun, în afară de Betty.)

Dar, oricum, Betty a înţeles ce presupune să fie iubita acestui J.D. Salinger al Liceului Riverdale. Şi, cu toate că nu-mi place să ies în evidenţă, m-am simţit mai mult decât uşurat - fericit, chiar, în ciuda faptului că nu sunt tocmai genul de om care să strălucească de bucurie - că nu doar m-a vrut *pe mine,* dar a acceptat şi să fie Regina Şerpilor, când tata s-a retras din bandă. Plănuiam eu să preiau conducerea Şerpilor? Nu, bineînţeles că nu. Nu la început. Apoi, au apărut... nişte complicaţii, s-au arătat dezavantajele rolului. Noi, Şerpii, avem o reputaţie - deşi nu e mereu întru totul justă.Dar un şarpe nu-şi schimbă niciodată pielea. învăţasem asta. Iar Şerpii, ei bine, m-au susţinut când nu aveam nimic şi când toată viaţa mea părea să se destrame. Sigur, ei spun că sângele apă nu se face. Dar, uneori, familia găsită e cea mai importantă.

Aşadar, Betty îmi era loială, iar noi, amândoi, le eram loiali Şerpilor. Lucru care acum părea mai important ca niciodată, având în vedere planurile încă nepuse la punct şi neclare (dar nu mai puţin dubioase) ale lui Hiram Lodge de a demola cartierul de sud şi având în vedere că banda fusese strămutată, alungată în suburbii, la marginile părţii de nord a oraşului.

Cum de toate astea n-au făcut-o pe Betty să-şi ia tălpăşiţa? Fata asta era, intr-adevăr, o Hepburn pentru Tracy care eram eu.

Şi eu îi datoram, la rândul meu, loialitate. Acesta e şi motivul pentru care un singuratic ca mine, renumit pentru stilul inedit - un mojic aşa ca

mine, purtător de fes -, a ajuns din întâmplare la o petrecere asurzitoare şi cu multe butoaie de bere, acasă la Reggie Mantie, întruparea „tipului atletic” din toate filmele cu liceeni din anii ’80.

Câtă vreme reuşeam să supravieţuiesc acestei nopţi, fără să adopt atitudinea unui bătrân şi înţelept mentor care învăţa străvechea artă karate a războinicului, şi să mă strecor printr-un decor impetuos spre o adunătură pestriţă, aveam să fiu foarte bine. Mă rog, măcar *în regulă.* Betty merita tot efortul. Katharine Hepburn nu îi era cu nimic superioară iubitei mele.

Doar că o pierdusem.

Nu în sensul tragic, permanent. Pur şi simplu, ne despărţi- serăm în mulţime, dar şi asta era destul de grav. Poate că nu aveam să fiu nevoit să mă comport cum îmi imaginasem, însă *urma* să fiu perceput ca neînţelesul băiat indie, care-i ocolea pe puştii populari, în căutarea unei fete.

Nu era intriga la care sperasem când am fost de acord să ies în seara asta.

Am luat-o de acasă, întocmai cum plănuisem, trimiţându-i un mesaj de afară ca să o anunţ că o aştept. Nu pentru că nu aş fi cavaler, ci pentru că Betty mă instruise explicit să procedez astfel, ştiind că mama ei i-ar fi stricat planul de a ieşi, de a se distra şi de a încerca să fie o adolescentă normală, în mijlocul spectacolului anormal din casa cu oglinzi de genul Wes Craven în care se transformase oraşul nostru, cândva idilic.

Am mers cu motocicleta mea până la Reggie şi,

când am parcat, s-a apucat să stea de vorbă cu Kevin Keller. Era ciudat, cred, având în vedere că tatăl lui este fostul şerif, iar Betty lucra din greu la cazul lui Archie. Copiii care poartă păcatele tatălui, şi aşa mai departe. Deşi Betty era mai presus de lucruri din astea, uneori, atmosfera tot părea puţin mai ciudată cu unii dintre prietenii şi colegii noştri de clasă.

Am oprit motorul şi am urmărit-o de la distanţă cum îi salută pe invitaţi, observând cum i se încovoiau uşor umerii, ca de fiecare dată când este stresată, dar încearcă să nu o arate. Şi, până una, alta, singurul scop al prezenţei noastre aici era să ne distrăm şi să ne relaxăm.

Păcat că pe mine mă treceau deja fiorii.

Archie şi Veronica nu ajunseseră încă, iar ei erau, practic, toţi membrii aşa-zisului meu cerc social. Uşa de la garajul lui Reggie era proptită, ca să stea deschisă, dezvăluind mulţimea de oameni. Deşi mi se părea că intru direct în gura lupului - şi în cele mai bune împrejurări, tot ar fi fost o nebunie din partea mea, iar acum, clar, nu erau deloc împrejurări favorabile -, m-am îndreptat spre casă.

înăuntru, am încercat să-mi dau seama dacă mai fusesem vreodată acasă la Reggie. Nu eram tocmai amici. Archie era legătura dintre noi, ceea ce însemna că, *de obicei,* Reggie evita să mă hărţuiască la fel de grav pe cât era probabil înclinat să o facă. De obicei. (Ce mai prinţ, nu?)

Totuşi, era atât de mârşav! într-adevăr, nu era prea greu să-ţi dai seama de ce - părinţii lui nu erau

prea zdraveni la cap; nici nu avea cum să se comporte el altfel! Dar, ce să zic, până la urmă, cu toţii avem problemele noastre cu părinţii! De ce să fie Reggie scutit de la a se purta omeneşte?

Ai venit pentru Betty, mi-am amintit şi-am inspirat adânc. Aerul avea un miros greu, de transpiraţie şi de bere. *Nu contează a cui este casa.*

Şi *nu* conta. Oricum, ar fi fost extrem de neplăcut. Dar unde era *ea?*

M-am strecurat printre oameni, toţi transpiraţi şi lipicioşi, înghesuiţi în spaţiul strâmt şi umed. Nu recunoşteam pe nimeni. .. Ah, ba nu, erau cele două majorete, „unse” ca servitoarele lui Cheryl Blossom, când nu era plecată, comportându-se ca Jack Kerouac cu Toni Topaz!

Am cotit şi am văzut o uşă care părea să fie a unei băi sau a unei debarale...

... şi am intrat direct în Ethel Muggs.

— Jughead! Scuze! s-a bâlbâit ea.

Obrajii îi erau roşii şi se tot uita dincolo de mine, peste umărul meu.

— Hei, Ethel! Nu-ţi face griji, nu e nimic. Eu nu mă uitam pe unde merg. Scuze! O caut pe Betty. Ai văzut-o?

— Nu, îmi pare rău! a zis ea. îl căutam pe Ben. Sau pe Dilton.

— Dilton Doiley? am întrebat, încercând să nu îmi arăt surprinderea.

Mi-era greu să cred că avea să-l găsească aici. Să zicem doar că acest adevărat finalist al emisiunii

Survivor al Liceului Riverdale era, poate, singura persoană a cărei prezenţă la o petrecere cu liceeni era mai puţin probabilă decât a subsemnatului.

— Ăăă, mda.

în glasul ei se simţea o nelinişte, ca şi cum ar fi fost defensivă. Poate pentru că mă simţise surprins din cauză că-l căuta pe Dilton? Sau poate eram eu paranoic şi-mi imaginam diverse. Aerul din casă era atât de sufocant, că mintea-mi era în ceaţă. Trebuia să o găsesc pe Betty.

— Urma să mă întâlnesc aici cu Dilton şi cu Ben, mi-a explicat Ethel, deci poate *era* defensivă.

Am păstrat informaţia pentru mai târziu, când aş fi avut mintea mai limpede, pentru orice eventualitate. Dacă Betty şi cu mine eram buni la ceva, acel ceva era rezolvarea situaţiilor ciudate. Exersaserăm atât de mult în ultima vreme...

— Au întârziat. Au spus că vor fi aici acum o jumătate de oră, iar eu sunt gata să plec. Sunt aproape sigură că tocmai a vomitat cineva în ghiveciul ficusului din spate, a zis strâm- bându-se.

— Câh! Bine, mda. Ar trebui să-i găseşti şi să o tăiaţi de aici. în garaj se înghesuie cam o mie de oameni, am zis eu. N-ar fi mai bine să verifici dacă nu cumva sunt prinşi acolo?

Fruntea i s-a relaxat, ca şi cum aş fi liniştit-o cumva.

— Ba da. Mulţumesc! Bună idee, Jughead!

Mi-am adus aminte ce rol important jucase în grupul care-i umilise pe porcii din echipa de fotbal în timpul chestiei ăleia cu „notatul”, când Betty l-a

confruntat pe Chuck. Tot îmi ieşeam din pepeni - ca Lou Ferrigano, Hulk ăla original - când mă gândeam la asta. Iar Ethel fusese puternică, vitează. Nu era aşa cum părea la prima vedere.

Dacă îi găsea pe Ben şi pe Dilton, speram să fie pregătiţi pentru ea.

— Baftă! i-am urat, uitându-mă înapoi spre uşa pe care o văzusem.

Nimeni nu intrase sau ieşise cât vorbisem cu Ethel. Tot n-aveam habar unde era Betty.

— Verifică la etaj, a spus Ethel, citindu-mi gândurile şi arătând dincolo de uşă. Dacă nu e înăuntru, adică. Mai e o baie la etaj. Şi sunt acolo şi toate dormitoarele. Poate o deranjau gălăgia şi aglomeraţia de aici, de jos, şi a avut nevoie de puţină linişte.

— Prea multă gălăgie? Aici? Vorbeşti prostii, Muggs! am strigat, ca să-mi demonstrez punctul de vedere, ceea ce chiar a făcut-o pe Ethel să zâmbească, iar apoi ne-am despărţit, căutând fiecare pe altcineva.

Am bătut la uşă şi apoi m-am aplecat, făcându-mi urechea pâlnie. N-am auzit nimic, dar, probabil, mai mult din cauza zgomotului asurzitor din jurul meu. Am ciocănit din nou, mai tare, şi m-am apropiat mai mult, cu toate că ştiam că este inutil. Am apucat mânerul şi l-am răsucit, să văd dacă este încuiată uşa. S-a deschis larg.

— Scuze, domnule! Ai ceva împotriva ciocănitului la uşă?

Era Josie McCoy, care-şi înfoia discret vârfurile

buclelor
bogate. Urechile de pisică îi stăteau uşor strâmbe pe cap, iar ea şi le-a aranjat, după care şi-a şters ceva invizibil de sub ochi.

— Scuze, nu mi-am dat seama că e ocupat! Pe de altă parte, încuietorile sunt şi ele bune la ceva!

— Mulţumesc pentru pont! a spus Josie, dându-şi ochii peste cap. Am încercat; cred că e stricată. Oricum, s-ar putea să vrei să găseşti alt loc în care să-ţi pudrezi nasul.

Era tăioasă şi distantă, chiar şi după standardele-i obişnuite de divă pop.

— O caut pe Betty..am început eu, dar m-am oprit brusc atunci când am văzut cine este în baie - cin*e fusese* aici, adică - împreună cu Josie. Sweet Pea?

Singurul lucru care ar fi putut să mă surprindă mai mult ar fi fost dacă Josie ar fi ieşit din baie cu una dintre dublurile din *Vânătorul de recompense.* Sau, nu ştiu, Jigsaw din *Saw.* De fapt, în Riverdale, varianta asta era chiar mai plauzibilă.

Cred că uimirea mi se citea pe faţă, pentru că Josie părea enervată. Sweet Pea a trecut pe lângă ea.

— Jug, omule, relaxează-te!

Mi-a aruncat o privire de beţiv, greu de luat prea în serios, având în vedere urma de luciu de buze de pe bărbia lui.

Mi-am ridicat mâinile.

— Desigur! Sunt relaxat. Mă ştii. Sunt ca un seif.

Am mimat că-mi închid gura cu o cheie. Şi aveam... să-mi ţin gura. Ştiam şi eu cum e să faci parte dintr-un cuplu atât de improbabil, şi chiar nu aveam de gând să-i dau de gol înainte să fie pregătiţi să facă totul public. Fusese vina mea că intrasem peste ei.

— Oricum plecam, a zis Josie. Mă văd cu fetele mele.

— Credeam că..., am tărăgănat.

Era oare treaba mea dacă membrele trupei The Pussycats se înţelegeau sau nu?

Ea m-a surprins abţinându-mă şi mi-a rânjit strâmb.

— Mâine avem o apariţie specială. Doar pentru o seară. Aşa că, în noaptea asta, am hotărât să mai facem nişte repetiţii.

— Pare epuizant, am zis eu. Mă bucur că nu-s în locul tău.

Asta simţeam cam despre toate lucrurile. Era un motto care,

până acum, îmi prinsese bine în viaţă.

CAPITOLUL CINCI

ETHEL

Poate ăsta e un test. Regelui Gargui îi place, într-adevăr, să ne provoace. Vrea să ne dovedim valoarea şi devotamentul faţă de el. Iar eu sunt pregătită pentru provocare. Ba chiar nerăbdătoare.

Uneori pare că totul - toate evenimentele disparate şi obositoare din viaţa mea - a condus la asta, la Joc. Faptul că mi-am găsit numele în agenda pe care o păstrau Chuck şi cei din echipa de fotbal; că tatăl meu ne-a pierdut toate economiile de-o viaţă - şi că persoana care-l forase era tatăl uneia dintre cele mai noi prietene ale mele; că toţi eram implicaţi în hidoşenia asta nemiloasă şi neobosită.

încercarea tatălui meu de a se sinucide; că l-am văzut străduindu-se din răsputeri să-şi revină; că am urmărit-o pe mama îndurerată şi agitată; că am zăcut în pat şi m-am holbat la tavan nopţi la rând, rugându-mă ca el să fie bine - ca noi toţi să fim bine.

Că ne-am strofocat în fiecare zi - toţi, fiecare după puterea lui -, acum, când nu mai avem banii puşi deoparte. Că am renunţat la plăceri suplimentare şi frivole. Că am abandonat aşa-zisele lucruri neesenţiale care fac traiul zilnic mult mai uşor de îndurat; bucurii mărunte şi speciale de care toţi am fost lipsiţi.

Dar Regele Gargui? El nu ia, el *dă.* Face promisiuni. Ne şopteşte seducător. Ne spune că putem să ne bucurăm din nou de acele plăceri deosebite - doar dacă ne dovedim loialitatea.

Aşa că o fac. Atunci când sarcinile ni se dezvăluie, le savurez din plin şi profit de şansa mea de a mă ridica printre cei din grup, în ochii Regelui.

în Joc, am găsit lucruri pe care le vreau, la care râvnesc. O comunitate, un scop. Sentimentul că o ordine superioară ne conduce pe toţi. Singurul lucru care rămâne încă de neatins?

Dilton Doiley. Şi Ben, prinţul meu.

Şi pe mine m-a luat prin surprindere.

Acum, când plec de acasă de la Reggie, simt un fior pe şira spinării, în oase. O altă noapte întunecată în Riverdale, un alt drum lăturalnic şi plin de umbre în oraşul ăsta trădător căruia îi spun „casă”. Nu cred că vreunul dintre noi este cu adevărat în siguranţă aici. Când o ramură se rupe la distanţă, tresar, dar faptul că-mi dau seama că a fost doar vântul nu mă mângâie prea mult.

Ucigaşul lui Jason Blossom este mort. Masca Neagră e în spatele gratiilor. Teoretic, răul care pândeşte pe străzile din Riverdale a fost prins.

Dar numai teoretic.

Cunosc întunericul. Mă urmăreşte, mă caută.

Când băieţii - mai întâi Dilton, apoi Ben - m-au găsit şi m-au recrutat în jocul lor, am sperat...

Mi-am permis să fiu oarecum optimistă, să sper că, dacă Dilton... dacă ar vedea ceva în mine, dacă doar... m-ar *observa* aşa cum îl observasem eu... ei bine, speram că împreună am putea fi o forţă mai puternică decât întunericul.

Nu m-am aşteptat să am sentimente pentru Ben. Nu m-am aşteptat la nimic.

Jocul a creat o legătură între noi. în pădurea Fox, în buncărul lui Dilton... noi trei lucram pentru Rege. Avansam, deşi nu am folosit cuvântul ăsta, nu atunci. Dar, făcând asta, ne legam unul de celălalt, ţesându-ne într-o pânză pe care am folosit-o drept plasă de salvare.

în seara asta, am venit la Reggie ca să-i văd, dar pot să mă împac cu faptul că nu au venit. La urma urmei, nu stabiliserăm nimic. Şi sunt sigură că sunt ocupaţi, implicaţi în Joc, prinşi în a se asigura că sarcinile, codurile şi încercările stabilite de Regele Gargui sunt respectate. Că suntem pregătiţi pentru ele.

Am încredere în Dilton. Am încredere în Ben. Şi am încredere în Rege.

Şi, cu toate că am din nou sentimentul de panică pulsândă - ca întotdeauna - că cineva (sau *ceva)* pândeşte dincolo, în sălbăticia din Riverdale...

Ştiu că, în cele din urmă, voi ajunge la nivelul următor. Că voi fi împlinită. Şi că Dilton mă va

vedea ca regina de care noi toţi avem nevoie să fiu.

VERONICA

Nu se compara nici pe departe cu vremurile bune din Bun- galow 8, dar trebuia să-i recunosc meritul lui Reggie - mica lui petrecere improvizată era grozavă. Câteva dintre majoretele Liceului Riverdale se dădeau în spectacol cu cel mai nou dans al nostru pe măsuţa de cafea din sufragerie (am fost nevoită să fac un pas în spate, sperând că suprafaţa de sticlă Philippe
Starck avea să reziste), casa bubuia în ritmul constant al basului şi, dincolo de sufragerie, în capătul bucătăriei, am surprins câţiva membri transpiraţi ai echipei de fotbal bând bere din butoi, sprijinindu-se pe mâini şi cu capul în jos. Parcă păşisem într-un film al lui John Hughes şi aveam rolul principal de prinţesă privilegiată şi distantă, care se simţea extrem de nelalocul ei în mijlocul gloatei.

Eram aici pentru Archie. întreaga noapte fusese pentru el, desigur. Dar, având în vedere împotrivirea lui iniţială şi tot haosul din jur, îmi era greu în acel moment să-mi mai amintesc asta.

Am auzit un sunet dubios şi m-am întors exact în clipa în care o persoană stătea cocoşată deasupra unei plante în ghiveci. Oricine ar fi fost, clar nu fusese cumpătat în seara aia. Am văzut apoi altă

siluetă - un păr roşcat şi ondulat, peste o bluză cu guler; să fi fost *Ethel*[7]*.* - reacţionând, la rândul ei, şi gră- bindu-se pe hol. înainte să pot să o strig, cineva a micşorat intensitatea luminilor din sufragerie şi a dat şi mai tare volumul deja imposibil de suportat al sistemului de sunet, aşa că muzica pulsândă părea deja să se audă din mintea mea. Să spun că nu aveam chef de petreceri ar fi o afirmaţie extrem de modestă, iar sentimentul sporea cu fiecare miime de secundă.

M-am strecurat prin bucătărie cât mai pe furiş posibil şi am luat un pahar cu o băutură de un roşu intens, despre care am presupus că este punci. Am băut o gură - infuzie de curaj sub formă de lichid, pentru o clipă fericită, de care în mod evident aveam nevoie - şi mi-am scuturat părul, încercând să nu-mi mai simt gâtul ca prins într-o menghină. Am luat o gură mai mare şi, pentru un moment, marginile încăperii s-au înceţoşat.

Aer. Aveam nevoie de aer. Şi de treizeci de centimetri pătraţi de spaţiu personal, dacă nu ceream prea mult.

(Probabil ceream. Oare chiar *toţi* elevii de la Liceul Riverdale erau aici în seara asta?)

Voiam să găsesc un colţ liniştit, să-mi dau seama ce trebuia să fac în continuare şi să-l găsesc pe Archie. Ştiam că abia ajunseserăm la petrecere, dar, dacă se „distra” la fel de mult ca mine - #ironieverbală -, poate că era timpul să plecăm.

La etaj, holul familiei Mantie era decorat cu fotografii de familie. Era ca şi când te-ai fi plimbat printre nişte diapozitive expuse cu încetinitorul: am văzut fotografiile lui Reggie de la şcoală frumos aliniate, un grup de poze în care membrii echipei Bulldogs luau parte la ceremoniile anuale de premiere şi un elegant portret de nuntă în care doamna Mantie abia părea mai în vârstă decât Reggie astăzi, îmbrăcată cu o rochie de dantelă albă delicată.

Mi-am dat seama că un lucru care lipsea, în mod curios, din galeria asta, era o poză a lui Reggie *cu* părinţii lui. Absenţa era destul de evidentă şi făcea să-mi fie un pic mai uşor să em- patizez cu Reggie şi să-mi pară rău de el, în ciuda nevoii sale constante de a-şi trăi fantezia de bătăuş licean tipic.

Toţi avem probleme. Şi, la drept vorbind, de obicei Reggie Mantie este prezent atunci când contează.

Să fiu prezentă. Ce încercasem să fac în seara asta - şi în fiecare zi de când cu arestarea - pentru Archie. Fusese totul în zadar?

Ca o oază în deşert, vocea lui Archie a plutit spre mine. Presupun că nu eram singura de la petrecere care căuta un mic refugiu.

Judecând după tonul lui, nu părea să-l fi găsit.

— îţi spun, Betty! Era extrem de agresiv.

Conversaţia se auzea dintr-un dormitor din dreapta mea. Să fi fost camera lui Reggie? Era posibil. Nu mai fusesem niciodată la etaj.

— Este *Reggie.*

Simţeam agitaţia din glasul lui Betty, uşoara tensiune care-mi spunea că prietena mea se străduia din răsputeri să fie răbdătoare, cu toate că era nervoasă. Toţi eram.

— Aşa este el, agresiv. Ştii asta. Nu sunt decât... ameninţări deşarte.

— Mda, ei bine, mi s-a părut că e destul de serios când m-a *ameninţat.*

— Exagerezi!

— Serios? Ultimul lucru de care am nevoie acum este să mă gândesc la cum încearcă să se dea pe lângă Veronica, în timp ce sunt închis.

Rahat! Cu asfa-l supărase Reggie? Am simţit că mi se usucă gâtul.

Auzisem destul. Am dat buzna în cameră. Nici măcar n-am putut să pretind că nu trăsesem cu urechea.

— Scuză-mă, Sir Galahad, am spus, fluturând o mână bine îngrijită spre Archie. Pot să-ţi aduc aminte că această domnişoară nu are nevoie de un cavaler în armură strălucitoare ca să o salveze de un duşman ticălos? Dacă Reggie Mantie ar hotărî vreodată să o seducă pe subsemnata, sper că ştii că pot nu doar să mă descurc.

Băutura de mai devreme mi se transformase într-o mică bilă de foc în stomac, dându-mi avânt.

Betty a ridicat o mână.

— Relaxează-te, Veronica! Reggie încerca doar să-l enerveze pe Archie - cum se ştie că o face -, şi Archie s-a panicat un pic. *E de înţeles,* a continuat ea, aruncându-i o privire, înainte ca el să poată

protesta.

Archie a ridicat din umerii imposibil de laţi, care s-au lăsat apoi într-un mod care m-a făcut să vreau să-l iau în braţe, să-i dau părul de pe frunte şi să-i fac tot soiul de promisiuni, cum că totul avea să fie bine, şi pe care-mi era imposibil să le păstrez.

— Poate m-am panicat, a zis el. Am… multe pe cap.

— Puţin spus, am încuviinţat eu, apropiindu-mă de el.

L-am cuprins cu un braţ şi m-am culcuşit la pieptul lui. Era
cald şi puternic, iar gândul la plecarea lui şi la faptul de a nu-l mai putea vedea şi îmbrăţişa mi s-a părut prea greu de îndurat.

— Toţi avem.

M-am uitat la Betty, ai cărei ochi erau roşii şi tulburaţi pe sub genele-i lungi şi negre.

— Betty, ai lucrat zi şi noapte la procesul lui Archie şi, până una, alta, şi tu ai probleme acasă.

Ea a înghiţit în sec.

— Nu că vreau să fiu centrul atenţiei, dar, mda. Mama şi Polly… sunt imposibile. N-au de gând să mă lase în pace până nu sunt de acord să le dau Fermei şi lui Edgar Evernever o şansă, a povestit cutremurându-se. Li s-a spălat creierul şi vor să mă tragă-n jos, cu ele.

— Nu vom permite să se-ntâmple asta, am răspuns eu, serioasă.

— Şi cu tine cum rămâne, Ronnie? a subliniat Archie. Tot ce ţine de procesul meu a fost ultimul

cui în sicriul relaţiei tale cu tatăl tău.

— Jocul de cuvinte e neintenţionat.

Vocea m-a speriat, până când mi-am dat seama că era Jug, care stătea în pragul uşii şi al cărui rânjet sarcastic îi strâmba colţurile buzelor. A dat din cap spre Betty.

— Te-am găsit.

— Mă căutai?

— Ai dispărut în ceaţă. Am fost obligat să stau de vorbă cu oamenii.

Ea a zâmbit.

— Scuze! Ştiu că urăşti asta. Doar că... la parter e atât de aglomerat!

Jughead a ridicat o sprânceană.

— Mie-mi spui? Am avut cea mai ciudată conversaţie cu Ethel şi, apoi..., a zis el, dar s-a oprit brusc. Nu mai contează. Hai să spunem că am socializat destul astăzi.

— Sincer? Şi eu, a zis Archie şi mi-a aruncat o privire mâhnită. Ronnie, ştiu cât de mult ţi-ai dorit să luăm o pauză de la tot, să ieşim, dar...

— E imposibil. înţeleg, Archiekins. Până şi o fiinţă socială sofisticată, cum sunt eu, poate, uneori, să ia o hotărâre greşită. Şi, apropo de asta, ce-ar fi să punem capăt serii?

— Mă simt prost. Ţi-ai dorit atât de mult să ne distrăm, V., a zis Betty, muşcându-şi buza.

— Mda, fato, exact - am vrut să ne *distrăm.* Să bem punci în care s-au pus droguri, în timp ce diverşi indivizi se împing în colţul sufrageriei, iar gazda noastră nechibzuită se dă în spectacol? Asta

nu e distracţie. Aşadar, vom pleca. Mi-a venit o idee. Nu înseamnă că trebuie să mergem *acasă.* Cui îi este foame?

Ca la un semn, Archie, Betty şi cu mine ne-am întors să ne uităm la Jughead, care a râs.

— Vinovat! a recunoscut el. Mie îmi este mereu foame.

— Atunci, mergem la Pop’s, am zis eu. Şoferul e de serviciu. Poate să vină să ne ia.

Mi-am scos telefonul din poşeta neagră Balenciaga şi m-am încruntat când mi-am dat seama. Rămăsesem fără baterie.

M-am întins după telefonul lui Betty, din geanta de mână roz matlasată - practic, suntem surori, nu era un gest pe care să nu-l fi făcut de o sută de ori înainte dar ea s-a ferit, ca şi când ar fi vrut să păstreze o oarecare distanţă între noi. Am încercat să nu-i arunc o privire, dar nu m-am putut stăpâni pe deplin.

— Scuze! a zis ea, surprinzându-mi expresia. Este, ăăă... îngropat pe-aici. Ţi-l dau eu.

— Sigur.

Am încercat să nu mă holbez cât şi-a pescuit telefonul din geantă, dar mi-a fost imposibil să-mi feresc întru totul privirea. Probabil avea dreptate - cu siguranţă, *era* tocmai la fund, ascuns sub, practic, toată viaţa ei -, deoarece i-au trebuit câteva secunde de căutat, înainte să-l scoată.

încercam să fiu discretă, dar era imposibil să nu observ.

I-am văzut mâinile, urmele în formă de semilună

unde-şi încleştează pumnii când nu-şi poate gestiona sentimentele. Mâinile au cuprins carcasa de plastic de un roz aprins a telefonului, lovind…

Ceva cunoscut. Ceva cu totul inofensiv, complet benign în condiţiile potrivite.

Am văzut strălucirea plasticului portocaliu. Un capac alb, în ceaţă. O etichetă pe un tub.

Era o *sticluţă.* O sticluţă cu medicamente. în geanta lui Betty. Lucru care, în sine, nu ar fi însemnat nimic.

însă ea nu voise să o văd. Nu voia să ştiu că este acolo. Asta schimba totul.

Nu era nici timpul, nici momentul să pun întrebări. Dar ştiam ce văzusem, fără îndoială. Mama are destule pastile în dulăpiorul ei cu medicamente, încât să reproducă singură o scenă din *Valea păpuşilor.* Ştiu cum arată o sticluţă cu medicamente prescrise. Pot să desfac un capac de protecţie cu dinţii. (Este un clişeu să spun că e unul dintre primele lucruri care te învaţă la şcoala privată din Upper East Side? Pentru că aşa este!)

Ştiam că mama lui Betty încercase toamna trecută, la începerea şcolii, să-i dea Adderall, dar Betty nu s-a obosit să ia pastilele, spunând mereu că nu-i plăcea senzaţia pe care i-o dădeau, ca şi când inima i-ar bate în gât.

Dar asta se întâmpla atunci, nu acum. Şi atât de multe lucruri se schimbaseră pentru noi toţi!

Poate şi Betty se schimba.

Ea mi-a atins cotul, întrerupându-mi reveria.

— Poftim, a zis şi mi-a înmânat telefonul. Sună-ţi şoferul! Hai să plecăm de-aici!

CAPITOLUL ŞASE

Ethel:

Dilton: **Unde eraţi, băieţi? Credeam că vreţi să veniţi la Reggie în seara asta!**

Scuze, a intervenit ceva!

Ethel:

Străzile par periculoase în seara asta. Ceva apăsător pluteşte în aer.

Ethel:

Cred că sunt urmărită.

Ethel:

M-aş simţi mai bine dacă m-aş duce într-un loc sigur.

Dilton:

Nu putem să ne-ntâlnim chiar acum. Du-te în buncăr, acolo eşti în siguranţă. Ben va veni cât de curând posibil.

Şi rămâi pe fază

!A fost de acord băiatul?

Mă refuză. Am nevoie de mai mult timp.

HL:

Credeam că ai zis că ai situaţia sub control!

Băieţii mei sunt loiali. Trebuie să fie convins. Cred că este distras. Dar nu va mai fi pentru mult timp.

Sper că nu, de dragul tuturor.

L

Sweet Pea:

T! De ce a trebuit să alegi cele mai intense săptămâni de vară ca să pleci? Necazurile vin din

Sunt sigur de asta.

Sweet Pea:

Ce vrei să spui?

Toni

Uiţi că sunt cu Cheryl? A cărei cea mai bună prietenă este Josie McCoy? Prietene, gândeşte-te că am ochi şi urechi. Ceea ce înseamnă că ni-ciunul dintre secretele tale nu eîn siguranţă.

toate părţile. Nu-mi doresc

decât să nu mă implic.

Sweet Pea:

Omule! În Riverdale NU există secrete, dar nu-mi pasă de asta, ci de altele. De probleme. De chestiile cu Şerpii/Strigoii.

Toni:

Haide! Nu pot să mă implic, sunt pe drum. Tot ce pot să spun este... să nu ieşi în evidenţă.

Sweet Pea:

încerc. Nu ştiu pentru cât timp... vor fi ţinuţi la distanţă anumiţi oameni.

mcHm

M-am simţit prost pentru c-am fost atât de recunoscător când Ronnie a sugerat să plecăm de la Reggie şi să ne ducem la Pop ’ s. Nu-şi dorise decât o pauză de relaxare pentru noi. însă casa lui Reggie nu mi s-a părut potrivită pentru o pauză, ci doar un loc care ne amintea tot ce era posibil să pierdem. Voiam să-mi petrec ultimele câteva zile cu prietenii mei, dar mi-am dat seama că vreau să mi le petrec *doar* cu prietenii mei, nu cu o grămadă de fotbalişti care se destrăbălează.

Drumul cu maşina până la Chock’Lit Shoppe a fost scurt. Suficient de scurt, încât Veronica şi cu mine să nu fim nevoiţi să avem prea multe conversaţii mărunte şi ciudate. Cu arestarea care

ne atârna deasupra capetelor, tăcerile noastre nu mai erau chiar atât de tihnite zilele astea, dar, în seara asta, acum, liniştea părea perfectă.

Veronica s-a aplecat spre mine, şi-a sprijinit capul de umărul meu şi şi-a strecurat mâna în a mea.

— Cred că am făcut un efort curajos cu petrecerea aia, a spus ea. Dar, de fapt, nu am nevoie de o mulţime. Aşa este mai bine, a zis oftând.

Am sărutat-o pe creştetul capului.

— Sunt total de acord.

Maşina a virat brusc, zdruncinându-ne. Când a frânat şoferul, s-a auzit un scârţâit, şi Veronica s-a izbit din nou în mine.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea, ridicându-se în şezut şi dându-şi părul din ochi.

Şoferul trăsese pe marginea carosabilului, motorul mergând în gol.

— îţi cer scuze, domnişoară Lodge! O tânără tocmai a încercat să traverseze strada fără să se asigure - ne-a sărit în cale! Cred că îţi este colegă de clasă.

Veronica a coborât geamul fumuriu ca să vadă despre cine vorbea. Era Ethel Muggs, care părea să tremure, nefiind deloc în apele ei. în lumina lunii, i-am văzut adânciturile vineţii de sub ochi, ca şi când nu ar fi dormit bine.

— Ethel? a strigat Veronica, şi-a desfăcut centura şi s-a aplecat pe geam. Eşti bine? De ce

rătăceşti în mijlocul drumului, pe întuneric? Dai o probă pentru o scenă din al cinci miilea film din seria *Scream*? Nu-i o idee grozavă, fata mea!

Ethel a scuturat din cap, părând să iasă din transă.

— Ce? a întrebat, uitându-se la noi ca şi când abia acum ne vedea pentru prima dată. O, Veronica! Bună! Sunt, ăăă… Sunt cam zăpăcită.

— Cred şi eu! Ai grijă!

Ethel ne-a făcut semn cu mâna.

— Trebuie să ajungi undeva? Unde te duci? Hai să te ducem noi!

— Nu, sunt bine, a insistat Ethel, în ai cărei ochi se citea neliniştea. Trebuia să mă văd cu Dilton. Şi cu Ben.

— *Unde?* a întrebat Veronica, gesticulând spre drumul pustiu. Vino cu noi la Pop’s; vrem să mâncăm ceva!

— Mulţumesc! a zis Ethel. Poate mai târziu. Sunt bine, serios! Ar trebui să plecaţi. Nu este…, a îngăimat, cu privirea spre cer, umbrele căzându-i pe chip. Nu cred că suntem în siguranţă aici. *El ne urmăreşte,* a şoptit ea răguşit.

Veronica s-a încruntat.

— în regulă, Ethel, primeşti puncte-n plus pentru efectele înfiorătoare. Le meriţi. Dar despre cine este vorba? Cine ne urmăreşte?

Ethel s-a cutremurat.

— Nu contează. N-ar fi trebuit să spun asta. E în regulă. Doar… plecaţi. Intraţi undeva. Voi intra şi

eu. Ne vedem... S-a oprit. Ei bine, ne vedem la şcoală săptămâna viitoare!

Corect. La şcoală săptămâna viitoare, după Ziua Muncii. Toată lumea urma să fie acolo. Şi, teoretic, şi eu. Aveam să-i văd pe toţi.

în cazul în care nu eram găsit vinovat.

Ronnie părea neliniştită.

— Bine, a zis ea, în cele din urmă. Eşti om în toată firea. Dar, auzi - trimite-mi un mesaj dacă ai nevoie de ceva, în regulă? Vom veni să te luăm.

Ethel s-a forţat să afişeze un zâmbet, care nu i s-a citit şi în privire.

— Bineînţeles, Veronica, a zis ea, tot şoptit. Eşti o prietenă bună.

Ne-a făcut cu mâna şi şi-a continuat drumul. I-am urmărit silueta micşorându-se când s-a tot îndepărtat, părând confuză şi, să fiu sincer, un pic speriată.

— Plecăm, domnişoară Lodge? a întrebat şoferul.

— Ăăă, da, a zis Veronica, a ridicat geamul şi s-a întors spre mine. Sper că este în regulă.

— Va fi, am zis eu, părând mult mai sigur decât mă simţeam, deşi nu aveam, pur şi simplu, niciun motiv să cred asta, cu excepţia credinţei oarbe. Toţi vom fi.

Speram să fie adevărat.

CAPITOLUL ŞAPTE

PETTY

Pragâ jurnalule,
Pred câ Veromca ştie.

Peşi nu sunt sigura, cert, n-am de gând sâ o întreb, însă *a* fost... momentul ăla, privirea pe care mi-a aruncat-o când mi-a folosit telefonul. £i nu o învinovăţesc, dupâ cum m-am panicat când s-a întins dupâ geanta mea. bineînţeles, a fost o nebunie câ a observat, dar nu m-am putut abţine. Pastilele mâ fac neputincioasa, însâ... am nevoie de ele. Pe când l-au arestat pe tata, nu dorm. £i nu exagerez. Nu-mi aduc aminte ultima data când am dormit mai mult de o jumătate de ora. £tau cu orele în pat şi nu fac decât sâ urmăresc minutele trecând pe ecranul telefonului, a cărui lumina albastra străluceşte pe întuneric, şi sâ-mi ascult gândurile negre care nu-mi dau pace.

Pimineaţa, când, în cele din urma, râsare soarele, urmăresc, cu un gol în stomac, cum erupe cerul în roşu şi auriu. îmi simt ochii grei şi oasele obosite, ca şi cum simplul gând de a mâ da jos din pat ar fi dureros, fizic, dar nu-mi permit sâ mâ las copleşită sau sâ renunţ. NICI mâcar în zilele astea de varâ, când nu mâ duc la şcoalâ sau la muncâ.

Aţi sunt în vacanţa de varâ, dar nu eu, nu acum. Trebuie sâ lucrez tot timpul, sâ fac ce-mi sfâ în puteri sâ-i ajut pe Archie. Nu

pof să las garda jos, nici măcar pentru un minut. Viaţa şi viitorul lui Archie sunt în joc.

Pecr pastilele, fi sentimentul ala oribil ca venele-mi sunt încărcate cu electricitate şi că stomacul îmi e în cădere liberă. Pentru că, altfel, nu ştiu cum să fac asta. fi trebuie să o fac.

Chestia amuzantă e că mama încearcă de multă vreme să-mi dea Adderall. Toamna trecută, ki scria reţete pe care nu m-am deranjat să le iau. fi totuşi, cumva, nu cred că ar fi tocmai de acord dacă ar şti că de luni bune ki falsific reţetele de la un psihiatru inventat.

Pe când a fost fata arestat.

Nu ştiu cum am scăpat basma curată, dar am făcut-o. fi am reuşit să păstrez secretul. Până acum.

Veromca. A văzut. Poate că nu ştie exact ce a văzut, dar ştie cum arată o sticluţă cu pastile prescrise, fi mă cunoaşte-, aşadar, dacă în sinea mea mă simt atât de nelalocul meu, în mod sigur vede asta în modul în care mă comport. Ceea ce înseamnă că e doar o chestiune de timp până să fiu nevoită să recunosc.

- Pământul către &etty!

Pe toată durata drumului, de la Peggie la Pop's, fusesem în lumea mea. Acum, Jughead a coborât de pe motocicleta lui şi a zâmbit. Mi-a scos cu blândeţe casca, acordându-şi un minut să-mi mângâie obrazul cu degetul.

- Eşti cu noi? Pentru o clipă, parcă fugeai prin Wesfworld.

- Acuzei am zis şi l-am sărutat. Eram în spaţiu, nu fugeam. £unî zăpăcită. Archie era atât de supărat la Peggie. *Ca* şi când chiar ar fi crezut că există riscul să o piardă pe Veromca atât timp cât - ei bine, vreau să spun, dacă - pleacă.

N-am fost în stare să spun cuvântul „închisoare". A-l spune era prea aproape de a-l accepta. încă nu eram în situata asta - nu puteam să fim.

Jughead a ridicat din umeri.

- Tu o cunoşti mai bine. în mod clar îi este devotată, dar

cine ştie[7] Archie ar putea să fie... plecat mult timp. £e mai întâmplă chestii.

- Nu spune asta! Lucrurile nu se Întâmplă", Juggie! £i Veromca 11 iubeşte pe Archie, nu-l va trăda. Pacâ el n-ar avea altele pe cap, ar şt asta.

- AM vrut doar sa spun ca înţeleg de ce a exagerat, atâta tot. Pred câ-i este permis sa fie un pic nervos, luând în considerare totul, a zis Jughead, şi-a atârnat un braţ pe umărul meu şi m-a condus către intrarea de la Pop's.

- bine, dar noi nu putem sâ fim, chiar daca ne simţim aşa. Trebuie sâ fim puternici.

La urma urmei, pentru asta erau pastilele. Mâ ajutau sâ rămân pe lima de plutre.

- 'Lpune-mi Omul de Pier.

£i-a încordat bicepsul mâinii cu care mâ ţnea, încât m-a atns uşor pe spate.

- Eroul meu! Voi fi Pepper Potts a ta cu draga inima!

■Tlavă Cerului câ puteam sâ contez pe Jughead sâ ţn totul sub control!

Zilele astea, nu eram sigurâ câ mai aveam încredere în mine.

înăuntru era linişte. Oamenii încâ erau la petrecerea lui Peggie, am bânuit eu. Veromca şi Archie se fiâcuserâ comozi în separeul nostru obişnuit, chiar lângâ uşâ, iar Veromca stâtea de vorbâ cu Pop. La drept vorbind, acum câ ea deţinea localul, era angajatul ei. încâ mai aveam nevoie de timp sâ ne obişnuim cu situata, chiar dacâ Veromca era amabilă în privinţa asta.

- bet-ty, Jughead! s-a înseninat Veromca atunci când ne-a vâzut intrând, odatâ ce clopoţelul de deasupra a râsunat când uşa s-a închis în urma noastrâ. Nu ştiu cum de-am ajuns înaintea voastrâ. Am avut parte de cea mai ciudatâ întâlnire cu Ethel Muggs, ne-a explicat strâm- bându-se, ca şi când tot ar

mai fi fost contrariata în fine, tocmai am comandat nişte shake-uri. Vreţi şi voi?

- Aş prefera sâ mânânc, a spus Jughead şi s-a aşezat pe locul din faţa lor. Un cheeseburger, mediu gătit £i inele de ceapă, a adăugat gânditor. Poate şi câteva murături în plus. Nu foarte acre.

Pop *a* râs.

- Altceva?
- Cartofi prăjiţi, a zis Jughead imediat Foarte crocanţi.
- Ar fi trebuit sâ presupun, a spus Pop. Ci tu, E'ett/?

M-am uitat la paharele înalte cu shake-uri cu gheaţa din faţa lui Archie şi a Veromcâi. Ea îşi comandase shake-ul preferat, cu o cantitate dubla de ciocolata. Al lui Archie era de un roz intens. Pe câpşune. stomacul mi s-a întors când a sorbit din pai. Un alt efect secundar al pastilelor bâzâitul constant al albinelor care trăiau în burta mea. Aşa trebuia sâ fie lucrurile acum, pânâ când Archie avea sâ fie în siguranţâ?

- Pe fapt nu-mi e atât de foame, Pop, am zis, deşi nu era nici pe departe adevârat. Am sâ iau din cartofii lui Jug.
- Asta crezi tu, m-a necăjit Jughead, iar eu l-am înghiontit
- Chiar nu mânânci nimic? a întrebat Veromca şi a ridicat o sprân- ceanâ spre mine.

Pe obicei, noi douâ nu suntem genul de fete care sâ comande «doar garnitura".

- Chiar nimic. Am mâncat înainte de petrecere. *O* cinâ copioasa

Pe fapt, kpinsesem nişte legume şi fripturâ de pui prin farfurie,

pânâ când mamei i s-a pâruf acceptabil sâ mâ scuze de la masa Cincer, nu puteam sâ-mi aduc aminte ultima datâ când mâncasem cum trebuie, gândul mâ îngreţoşa. Albinele alea agitate aveau lucruri mai bune de fâcut decât sâ digere mâncarea.

- Poate doar nişte cafea, am spus eu. Pecofeimzafâ, m-am corectat, vâzând privirea care mi se arunca.

Insomnia, (Şetty, mi-am reamintit în sinea mea. Este realâ. Ca şi când n-aş fi fost deja destul de agitatâ.

- *O* cafea decofeimzafâ soseşte imediat.

Pop şi-a strecurat creionul după ureche, şi-a vârât carneţelul pentru comenzi în buzunarul din faţâ şi s-a întors în spatele tejghelei, ca sâ se ocupe de comenzile noastre. Tot mai simţeam privirile tuturor aţintite asupra mea. Palmele mâ dureau din cauza câ-mi încleştasem pumnii, chestie pe care o fac atunci când sunt stresatâ.

Pe care o fac fot timpul, zilele astea.

- Aşadar, cu Ethel[7] am întrebat, sprjnindu-mi coatele pe masa. Ee fâcea[?]

Veromca a fluturat o mâna.

- Era... Ei bine, poate nu era nimic, Eper ca nu era nimic, dar mergea singura pe un drum lăturalnic, deloc luminat Pârea destul de aiurita. Şoferul a fost nevoit sâ vireze ca sâ o evite, a povestit, iar amintirea momentului a fâcuf-o sâ se încrunte.

- O, Pumnezeule! Par este în regula[7]

- Pa, e bine. Tremura, dar nu era deloc agitata. Ne-am oferit sâ o luâm cu maşina, însâ nu a acceptat, a zis, ridicând din umeri. Pepef foarte ciudat, dar nu mi s-a pâruf câ aveam cum sâ o ajufâm.

- A spus câ îl caufâ pe Pilfon. *im* câ se întâlneşte cu el[7] a intervenit Archie.

- Eper câ a dat de el, am spus eu. *im* de cineva.

Pop a împins o farfurie aburindâ cu cartofi prăjiţi în fata lui Jughead, care i-a înecat imediat în kefchup şi s-a apucat de mâncat Eu gura plinâ, şi-a adus aminte[:]

- îl câufa şi acasâ la Peggie. Mi s-a pâruf ciudat Pilfon, la o petrecere dafâ acasâ.

- Ah, Rverdale[:] locul în care fotul trebuie sâ fie ciudat

mereu, a oftat Veromca.

- A fost aici în seara asta, a zis Pop, care-mi lua cafeaua aproape neatinsa

Jughead şi-a ridicat privirea.

- Pilfon[7]

Pop a dat aprobator din cap.

- Eu bâiatul âla care a lucrat la Jwilighf cu tine, Jug.

Pop a arâfaf cu degetul, iar noi ne-am dat seama câ nu eram singuri în restaurant

Jughead a înghiţit în sec.

- *$w.* Corect. Ethel *a* spus că se întâlneşte cu amândoi.

Jughead i-a făcut cu mâna, dar &en era cocoţat pe un scaun la

capătul celălalt al barului şi părea pierdut pe gânduri.

- NICI măcar nu ştiam că sunt toţi prieteni, a continuat Jug.

- Cred că, de obicei, nu ne gândim la prietenii lui Pilton, am adăugat eu, cu excepţia cercetaşilor.

Par, bineînţeles, trebuia să aibă şi el oamenii lui. Oameni ca Ethel şi &en, presupun.

- Vorbeau despre un joc. târgui şi... regi[7] a zis Pop şi a ridicat din umeri. Erau foarte secretoşi.

Ce naiba[7]! Ne-am privit. Asta era... ceva nou şi diferit.

- Temniţe şi dragom[17] a întrebat Jughead. Acum, că ai zis-o, cred că lui Pilton i-ar plăcea aşa ceva.

Pop s-a gândit la vorbele lui Jughead.

- Poate. Par chiar mi s-a părut că aud cuvântul „gargui". Voi nu ştiţi de un astfel de joc[7]

- Eu nu, a spus Jughead.

Ci noi, ceilalţi, i-am aruncat priviri la fel de goale.

- Voi, puştii, veniţi mereu cu ceva nou, a zis Pop, ridicând din umeri. NICI măcar nu încerc să ţin pasul.

Jughead a zâmbit.

- NICI eu, Pop. NICI eu.

6**Polly:**

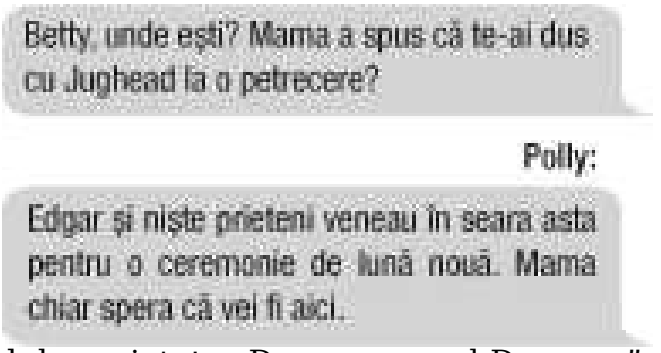
Betty, unde ești? Mama a spus că te-ai dus cu Jughead la o petrecere?
Polly:
Edgar și niște prieteni veneau în seara asta pentru o ceremonie de lună nouă. Mama chiar spera că vei fi aici.

[1] Trimitere către jocul de societate „Dungeons and Dragons” (n. red.).

Polly:

Ştiu că nu-ţi place Ferma, dar nu trebuie să fii încăpăţânată tot timpul.

Betty:

Sunt bine. îmi pare rău că mama e dezamăgită, dar sunt sigură că va depăşi momentul. Am să ajung acasă mai târziu.

Polly:

Betty, chiar cred că, dacă i-ai da o şansă...

Betty:

Mi-e bine aşa. Nu mai am baterie la telefon. Ne vedem acasă, mai târziu.

Polly:

Scuze, sigur nu vine.

Ai încercat, scumpo.

Alice:

Va trebui să continuăm să încercăm. Mai mult, data viitoare.

Polly:

Ce înseamnă „să încercăm mai mult”?

Presupun că vom şti când va fi momentul.

Polly:

Mi-a spus că rămâne fără baterie la telefon. Sunt destul de sigură că a fost o minciună. Sau o scuză ca să scape de mine.

Alice:

Ei bine, am încercat să-i localizez telefonul, dar şi l-a închis. Chiar dacă a făcut-o intenţionat, chiar dacă nu, acum nu mai pot s-o controlez.

Polly:

Mamă, ştii că nu-i în ordine!

Alice:

Pas cu pas, Polly. NU este în ordine... dar va fi. îti promit.

Oricât de mult încerc, nu-i înţeleg pe puştii ăia. Tocmai când crezi că ţi-ai dat seama de un lucru, apare altceva - un capriciu, o dramă sau alt necaz.

Cred că asta-i singura constantă în oraş. Necazul.

Deşi, spunându-i aşa, poate nu mai pare atât de periculos. îi fură un pic din impact.

Băiatul ăla, Jones, mi-a fost client obişnuit încă dinainte să-l intereseze atât de mult să-şi scrie cartea. Şi el ar fi primul care ţi-ar spune că nu-i întruchiparea veseliei. însă Jughead a hotărât să cerceteze mai amănunţit şi să-ncerce să înţeleagă istoria întunecată a oraşului Riverdale abia după dispariţia lui Jason Blossom.

Ca şi când ar fi fost ceva care trebuie înţeles şi procesat cu acurateţe.

Acum, Jughead şi gaşca lui au îmbrăţişat necazul. întunericul. Dar au mers ei prea departe?

Unele locuri sunt, pur şi simplu, rele. Mă face asta să par un bătrân ţicnit şi superstiţios? Poate, dar îmi susţin punctul de vedere. Tatăl meu pretindea că are un strop de „strălucire” - spunea că poate să vadă ce este, de fapt, aici cu noi, în tărâmul fizic. Şi ar fi fost primul care să-ţi spună că Riverdale are o umbră proprie.

De la prima crimă în rândul fraţilor Blossom, la partea lipicioasă a comerţului cu sirop de arţar. De la Omul cu Coasa din Riverdale la Cofetar, tocmai până la Masca Neagră. Până la toate femeile

Geraldine Grundy din lume şi monştrii „Sweetie” văzuţi în râul Sweetwater în fiecare vară...

Toate înecurile. Toate bruşte. Toate neexplicate. Prea multe, ca să mai aibă vreun sens.

De la faptul că membrii nativi ai Şerpilor sunt alungaţi de pe pământul lor, la casa familiei Blossom, incendiată de Cheryl.

De la înmormântările celor vii la copacul Mâna Diavolului, la toate poveştile pe care le spun adolescentele când - dacă - reuşesc să scape de Măicuţele Milei Tăcute.

Fiecare dintre legăturile astea triste şi încurcate formează lanţurile care târâie Riverdale în profunzimea răului.

Acum, Archie Andrews a fost întinat de murdăria din Ri- verdale. Singurul băiat care radia a bunătate a fost prins chiar în mijlocul focului încrucişat din inima locului ăstuia.

îi văd zilnic pe puştii ăştia. Aud părţile bune şi rele ale prieteniilor lor. Agoniile şi stările de extaz ale vieţilor lor amoroase. Uneori, poate că-i cunosc la fel de bine ca părinţii lor. Uneori, poate mai mult. Aş face aproape orice pentru ei. Mi-aş da şi viaţa, dacă s-ar ajunge la asta. Dar nu pot să-l salvez pe Archie Andrews.

Nu şi dacă întunericul din Riverdale l-a revendicat numai pentru sine.

CAPITOLUL OPT

Jug, eşti în oraş cu Betty?

Jughead:
Mâncăm ceva la Pop’s, de ce?

Nu, de foarte multă vreme. Nici nu mă aşteptam să o facă. De ce?

Te-a mai contactat Penny Peabody?

Jughead:

Bine. Haide să lăsăm lucrurile aşa.

Cu siguranţă, nu trebuie să-mi spui mie asta. Se întâmplă ceva despre care ar trebui să ştiu

?FP:

Sper că nu. Dar să mă anunţi dacă te contactează din ORICE motiv. Şi, dacă o face - orice ţi-ar cere, să o refuzi.

Jughead:
Am înţeles. Şi primeşti puncte bonus pentru vorbăria criptică. Evocatoare rău!

Nu e o glumă, băiete! Nu ieşi în evidenţă şi nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala!

Jughead:
Pe cuvânt de cercetas.

Nu eşti cercetaş, fiule! Pe cuvânt de ŞARPE.

Jughead:
S-a notat!

JUGHEAD

Ştiam că nu este deloc acceptabil să-mi dau cuvântul de cercetaş, din moment ce nu mai eram copil înscris la Liga Juniorilor (şi, chiar şi atunci, nu

eram prea implicat). Însă, indiferent ce zvonuri auzea tata de pe străzi, era îndreptăţit să se îngrijoreze că aş putea să fiu implicat în ceva. A-i promite că nu intru în bucluc mi s-a părut, pe moment, singura opţiune.

Deşi era o promisiune pe care nu puteam neapărat să o păstrez.

A mă feri de probleme era ceva relativ şi mai uşor de zis, decât de făcut, odată ce Şerpii erau implicaţi. Şi acum erau strămutaţi, iar eu eram liderul lor. Aveam să o evit pe Penny Peabody - cu dragă inimă -, dar „evitarea problemelor” nu era un fapt garantat.

Indiferent ce auzise tata, probabil urma să aflu imediat. În cele din urmă, aşa se întâmpla cu lucrurile astea.

Deocamdată, îi aveam pe Betty, Archie şi Veronica, eram fericiţi că scăpaserăm de petrecerea lui Reggie Mantie, iar aburul de la cartofii mei prăjiţi plutea în jur, dând aerului un gust sărat care-mi făcea stomacul să chiorăie.

Am înşfăcat din nou o sticlă de ketchup şi am turnat ce mai rămăsese şi, apoi, mi-am îndesat o mână plină cu cartofi în gură. Recunosc, aduceam uşor cu Omul de Cro-Magnon, şi, când mi-am ridicat privirea, toţi prietenii mei se holbau amuzaţi la mine.

— Mi-e foame, am zis eu, ridicând din umeri.

Adică, mă ştiau. Mă văzuseră şi-n situaţii mai grave.

— Când *nu-ti* e foame? m-a tachinat Veronica,

sorbind generos, dar tot delicat din shake-ul ei. Oricum, ne holbăm mai ales pentru că suntem impresionaţi.

— Da, dacă toată chestia cu romancierul deprimat nu va avea succes, pot să particip la concursuri de mâncat, am spus eu. Este bine să ai de unde alege.

— Apropo de asta..., a zis Veronica, uitându-se abătută la mâncarea ei. Pe cât de mult mi-am dorit ca seara asta să fie o evadare, în mod clar petrecerea a fost o alegere greşită.

în cel mai bun caz, era o intervenţie neaşteptată şi, oricum, deloc necesară. Ca la un semn, am gesticulat spre burgerul pe care mi-l adusese Pop.

— Totul e bine când se termină cu bine?

— Ei bine, apreciez gestul, a spus ea, dar, apropo de opţiuni.

Asta era continuarea spre care se îndrepta.

— Am greşit mergând la petrecere şi, în plus..., a zis, în timp ce se foia în scaunul ei. în plus, se pare că am rămas *fără* opţiuni. Ca să-l salvăm pe Archie.

Tot trupul i s-a încordat de grijă.

Stând la masă, toţi ne-am cufundat în liniştea apăsătoare a adevărului.

— îmi pare rău, urăsc să fiu solul condamnării, băieţi, a rostit Veronica, vocea spărgându-i-se. Dar eu... nu ştiu. Deşi Reggie s-a purtat ca un neanderthalian şi a spus că mă va fora de lângă tine, Archiekins...

— De parcă ar putea! a intervenit Betty.

Veronica a dat aprobator din cap şi a continuat.

— Ei bine, în ciuda lăudăroşeniei foi, realitatea sumbră a posibilei încarcerări a foi Archie ne presează. Şi presupun... Presupun că am crezut că o noapte în oraş va mai înlătura tensiunea. Dar, în schimb, n-a făcut decât să ne arate cât e de posibil să nu mai avem opţiuni.

Archie a luat-o de mână.

— Mă încântă faptul că ai încercat, Ronnie, a zis, iar apoi s-a uitat la noi. Toţi aţi încercat. La naiba, Jughead a înfruntat o *petrecere dată acasă.* Asta înseamnă prietenia.

Glumind, am făcut o mică plecăciune.

— Ca un adevărat războinic. Un rege, am spus, oprindu-mă pentru o clipă. Ca un rege-gargui, dacă vrei?

Din colţul restaurantului, unde stătea Ben, am auzit un zdrăngănit. Când m-am uitat intr-acolo, bâjbâia să-şi şteargă shake-ul vărsat. Şi, dacă nu ar fi fost de necrezut, aş fi zis că mâinile păreau să-i tremure un pic...

Betty s-a cutremurat, iar Veronica şi-a tras mai bine micul cardigan pe umeri.

— Nu, a spus Veronica. Nu, mulţumesc!

— Jug, nu este amuzant, l-a mustrat Betty. Nu-mi place ideea ca Dilton Doiley să se implice într-un joc de rol cu nuanţe întunecate.

— Ţi-ar fi plăcut şi mai puţin dacă ai fi văzut privirea din ochii lui Ethel în seara asta, a spus

Veronica. Nuanţe întunecate peste tot.

Ea l-a cuprins pe Archie cu un braţ şi s-a apropiat mai mult de el, ca şi când, făcând asta, ar fi putut să-i protejeze pe amândoi.

Măcar de-ar fi fost aşa!

— Nu.

Masa a scos un huruit care m-a făcut să tresar. Era Betty, care lovea furioasă hiatul cu palma. Era ca şi când abia s-ar fi trezit sau s-ar fi înfiorat din cauza unei revelaţii.

— Nu! a spus ea din nou, mai tare acum. Nu accept aşa ceva! Nu mă refer la Dilton şi la Ethel, deşi e un pic ciudat şi surprinzător, a zis, citindu-ne confuzia de pe chipuri. Ci în legătură cu ce spuneai, Ronnie. Despre Archie. Refuz să accept că am rămas fără opţiuni.

— Betty, nici eu, dar nu au mai rămas decât pledoariile finale, a spus Archie cu o voce încordată. Şi ştii la fel de bine ca oricine că mama e cât se poate de pregătită, dar...

— Dar luptă împotriva diavolului întrupat, cunoscut drept Hiram Lodge, tatăl meu, a completat Veronica. Şi el nu va ezita să joace murdar, dacă asta înseamnă să-i iasă pasienţa.

Lui Betty i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Nu-mi pasă. Trebuie să facem *ceva.* Mai mult, adică.

— Mai mult decât ai făcut? Ai lucrat tot timpul. Betty, e vacanţa ta de vară, a protestat Archie. Şi ţi-ai petrecut-o cu cazul meu, a zis, iar vocea i s-a îmblânzit. Uite ce e, ai făcut tot ce ai putut. Ai făcut

mai mult decât ar fi putut să-ţi ceară cineva. Eşti o prietenă uimitoare. O persoană uimitoare, dar poate că Ronnie are dreptate. Poate că acum am rămas fără opţiuni. Poate că acum trebuie să aşteptăm, pur şi simplu.

Atunci am simţit-o - uşoara înfiorare, tensiunea care-mi coboară pe şira spinării când Betty şi cu mine adulmecăm ceva.

Poate că nu e atât de romantic să mă gândesc la mine şi la iubita mea ca la doi copoi ieşiţi la vânătoare, dar e unul dintre lucrurile mele preferate în ceea ce ne priveşte. Suntem ca Watson şi Holmes. Sau, cum probabil ar spune Betty, ca Nancy Drew şi Ned Nickerson.

Şi noi *nu* cedăm înainte să rezolvăm un caz.

Pe sub masă, am luat-o pe Betty de mâna strânsă puternic în pumn - ştiam că, mai târziu în acea noapte, ar fi avut urme din cauza unghiilor. Uşurel, i-am desfăcut degetele şi i-am ţinut mâna pe genunchi. Degetele îi radiau căldură, ca şi când i-aş fi simţit pulsul în sângele meu.

— Fără opţiuni *nu* e o opţiune, a spus ea rece şi hotărât. Mereu există altceva. Ceva mai mult. Şi nu renunţ la tine, Archie!

— Bine zis! a spus Veronica, ridicându-şi paharul aproape gol. La ce te gândeşti, prieteno?

— Shadow Lake. Acolo a fost omorât Cassidy. Lacul este, literalmente, locul crimei.

— Cabana Lodge... sau în pădurile din apropiere, a zis Veronica, dând din cap.

Era denumirea inteligentă dată de familia ei

casei lor de pe lac. Cândva, locul idilic pentru escapade în familie, acum, locul posibilei condamnări a lui Archie.

— Aşadar, cine credem că l-a ucis pe Cassidy? a întrebat Veronica. După ce Archie l-a fugărit din casă?

Fusese o invazie a casei care mersese prost: patru bătăuşi, cu cagule pe cap, veniţi din oraş, hotărâseră să-i jefuiască pe bogaţii proprietari ai casei de vacanţă care-şi sprijineau oraşul din punct de vedere financiar, dar care infestau atmosfera ca nişte gândaci, înzestraţi cu simţul modei, ce-i drept, care se răspândesc peste tot şi care rezistă la toate eforturile de a-i ţine la locul lor. Nu ştiu de ce Cassidy şi prietenii lui au ales cabana Lodge în seara aia - poate că doar ne văzuseră în magazinul lor din oraş, încărcând proviziile şi părând mucoşii privilegiaţi plecaţi într-o călătorie de weekend, ca nişte actori generici din toate filmele pline de stereotipuri pentru adolescenţi? Când au intrat prin efracţie şi ne-au terorizat, nu am avut timp să punem întrebări. Apoi, Veronica a declanşat alarma silenţioasă, iar Archie i-a fugărit pe ţipi afară din casă... şi după aceea s-au auzit focuri de armă. Două. Toţi le-am auzit, deşi nu am văzut pe nimeni trăgând.

— Archie, l-ai văzut pe Andre în pădure? a întrebat acum Veronica, referindu-se la şoferul tatălui ei, care uneori servea şi drept agent de securitate, înlocuindu-l pe majordomul familiei Lodge, Smithers, asta doar când Smithers era

ocupat sau când o sarcină necesita un pic mai mult efort decât era el dispus să depună.

— Da, a răspuns, concis, Archie, cu fruntea ridată. Nu ştiu... exact ce s-a întâmplat. Am auzit împuşcăturile, la fel ca voi, şi apoi l-am văzut pe Andre. El mi-a spus că treaba a fost rezolvată.

— Dar ce *a vrut să spună* cu asta? a întrebat Betty. Că l-a ucis pe Cassidy?

Era întrebarea pe care o întorseserăm pe toate părţile împreună, ore în şir.

— Poate. Probabil. Nu aş fi şocat în cazul în care crima ar fi considerată o condiţie necesară ca să lucreze pentru tatăl tău. Ar explica de ce o persoană atât de bună la suflet ca Smithers are nevoie de întăriri.

— Aşadar, Andre îl ucide pe Cassidy...

— Iar tati îi înscenează totul lui Archie. E alarmant de simplu în ceea ce priveşte duplicitatea şi cât de departe merg uneltirile diabolice.

— Dar nu putem să o dovedim, a spus Archie, trecându-şi o mână prin părul care i se ridicase în smocuri.

— Nu am *dovedit-o încă,* l-a corectat Betty, strângându-mi mâna încă o dată pe sub masă. Asta nu înseamnă că nu putem. Uite, e absolut posibil să fi ratat, cumva, ceva.

— Poliţiştii au cercetat în detaliu scena crimei, a zis Archie.

— Oare? a replicat Betty. Ştim că asta a spus domnul Lodge, dar, de asemenea, ştim sigur că poliţiştii pot fi cumpăraţi. în plus, dacă am învăţat

un lucru, atunci acela este că domnul Lodge nu e...

S-a uitat la Veronica, ezitând.

— Cel mai de încredere povestitor, i-a confirmat, cu o privire dură, Veronica. Asta ca s-o spunem frumos, a zis, bătând uşor cu unghiile în masă. Băieţi, cred că B. are dreptate. Este o teorie puţin probabilă, dar e o *teorie,* iar noi trebuie să o investigăm.

— Aşadar, ce facem acum? am întrebat eu, bănuind care avea să fie răspunsul.

— Ne întoarcem, a spus Veronica. în locul în care s-a petrecut totul. Vom cutreiera pădurile până vom găsi ceva care va dovedi, cu siguranţă, că Archie este nevinovat.

— Ne întoarcem la Shadow Lake.

ETfiEl

Spaţiul sacru este sub pământ, desigur. Aşa cum sunt toate locurile de genul ăsta - îndepărtate, ascunse de nevinovaţii nenorociţi. De cei care ar veni nepoftiţi. De cei care ne-ar încurca.

Evelyn spune că Betty Cooper e o posibilă intrusă şi că, deşi ea şi prietenii ei au fost loiali în trecut, acum, cu Jocul... trebuie să fiu loială altcuiva.

Dilton a construit încăperea asta, un adăpost pentru cercul nostru, pentru aceia dintre noi care vor să ajungă în Regat. Scriptura regelui nu ne-o cere nouă, supuşilor lui devotaţi, dar îmbrăţişarea ascunzătorii ne oferă un element în plus de unicitate. Ne înalţă.

îmi verific telefonul. Nimic nou de la Dilton. Mi-a spus să rămân sub pământ, în siguranţă. Aşadar, o voi face. Voi pregăti spaţiul pentru el, pentru Ben. Pentru ceilalţi pe care-i întâmpinăm - cu grijă, cu atenţie şi cu intenţie - în cercul nostru.

Mă schimb, renunţând la hainele mele „de stradă” şi îmbrăcând rochia diafană a Prinţesei Etheline. Este uşoară, transparentă şi cusută de mână cu băgare de seamă şi cu mult efort. Aprind lumânările cu miros dulce de cedru şi tămâie. Buncărul străluceşte în căldura pâlpâitoare a luminii. îmi împletesc părul în cele mai subţiri cozi, în forma unei coroane.

Primul joc este punctul de intrare al jucătorului. Poarta către un ţinut al grifonilor şi al garguilor. Spre regatul magic Eldervair.

Alege-ţi avatarul: Cavalerul luminos, Invocatorul mistic, Răzbunătorul din iad.

Noi trei am ales deja. Prinţesa este avatarul meu. Ben a ales Răzbunătorul din iad. Trebuia să ne înălţăm împreună, dar, în ultima vreme, s-au auzit şoapte. Oare el şi Dilton... au planurile lor?

Simt un ghimpe în gât, gheara sâcâitoare a grijilor. încerc să mă calmez, să fiu încrezătoare, însă tot mă întreb...

Voi fi lăsată în urmă?

Nu. Nu ar face asta. Trebuie să am încredere. Jocul ăsta, tărâmul ăsta - este al nostru, al celor trei.

Pregătesc cărţile cu misiuni, aranjându-le în formă de evantai pe măsuţa pliabilă.

Umplu potirele. împrospătez aerul cu parfum de

cameră. Va veni în seara asta momentul nostru?

Mă aşez comod. Respir. Aştept.

PARTEA A DOUA: CASA DE PE MALUL LACULUI

CAPITOLUL NOUĂ

5K-, *<-H-*

Bine aţi venit la Shadow Lake!

Apartenenţa dumneavoastră la această comunitate exclusivistă vă garantează liniştea senină şi pacea minţii care însoţesc faptul că ştiţi că aţi investit atât în calitate, cât şi în siguranţă.

Locuinţele individuale din comunitatea noastră nu sunt numerotate. Adresa de corespondenţă vă va fi asigurată în noul pachet de membru şi ar trebui împărtăşită doar confidenţilor de încredere, pentru a proteja intimitatea intransigentă a grupului nostru.

Parcelele noastre inteligent concepute şi spaţioase oferă discreţie şi izolare, darfiţi siguri că locuinţele sunt supravegheate tot timpul de echipa noastră de securitate privată. Siguranţa dumneavoastră reprezintă prioritatea noastră!în calitate de proprietar în Shadow Lake, vi se va cere să încheiaţi un acord de confidenţialitate, prin care să se asigure angajamentul dumneavoastră faţă de normele interne ale comunităţii noastre. Respectarea normelor noastre este obligatorie, şi orice infracţiune va fi supusă examinării imediate de către comitetul proprietarilor. Persoanele care încalcă legea pot fi evacuate urgent. Prin semnarea acestui document, proprietarii renunţă la posibilele pretenţii la viitoarele daune, în cazul rezilierii contractului.

Istoria zonei Shadow Lake este bogată şi legendară, înfiinţată la începutul anilor 1920, zona a devenit rapid o sinecdocă a escapadelor de vară şi a aerului de munte pentru locuitorii oraşelor din nord-est, concurând în cele din urmă cu ambele regiuni din apropiere, Berkshire şi Catskill, pentru banii câştigaţi cu greu ai turiştilor care voiau să se răsfeţe. Ceea ce deosebea zona Shadow Lake de celelalte era staţiunea de tip „butic", Cabana Overlook, situată în vârful Muntelui Phoenix. Overlook a căutat să se deosebească de hotelurile imense, all-in- clusive, păstrând atmosfera intimă prin cele doar zece camere private, fiecare cu baie proprie şi cu

şemineu, având şi posibilitatea, la cerere, de servire a meselor go- urmetîn cameră. în cele din urmă, a ajuns să fie recunoscută ca o opţiune de lux pentru petrecerea vacanţelor în comunităţile montane de bungalouri.

în mod tragic, cabana originală a fost distrusă în 1977, când un îngrijitor cu probleme mintale a pus la cale colapsul total al boilerului din clădire. Oficial, incidentul a fost considerat un accident, cu toate că speculaţiileabundă, continuând până în prezent. Adolescenţii localnici spun poveşti de groază despre spiritul îngrijitorului, sugerând că hoinăreşte pe malurile apei. La miezul nopţii, fiţi şi dumneavoastră atenţi la „Grady"!

Pentru renaşterea comunităţii din zona Shadow Lake trebuie să îi mulţumim corporaţiei Lodge Industries, care, după incendiu, a cumpărat ruinele hanului şi toate proprietăţile din împrejurimi, concentrându-se asupra renovării locuinţelor rămase pentru vânzări private şi asupra refacerii clădirii Overlook la grandoarea-i rustică originală. în prezent, preşedintele şi directorul Hiram Lodge păstrează ceea ce anterior a fost hanul original drept reşedinţă privată pentru familia sa. Dacă îl vedeţi pe el sau îi vedeţi frumoasa soţie şi fiica în oraş, salutaţi-i! Mai presus de toate, Hiram este un familist cu un puternic simţ al comunităţii. Suntem încântaţi să ştim că se află la conducerea acestui loc special!

----------4*----------

VERONICA

— B., de când ne-am urcat în maşină, telefonul îţi sună fără încetare. E mama ta?

Betty a încuviinţat dând uşor şi cu vinovăţie din cap, a mai atins de câteva ori ecranul telefonului şi apoi l-a strecurat în geantă. De pe bancheta din spate, s-a uitat la mine.

— Este nebună, să ştii! în ultima vreme, ea şi Polly nu-mi dau pace. Nu acceptă faptul că nu vreau să am nimic de-a face cu Edgar Evernever şi cu Ferma.Mi-am dat ochii peste cap.

— Fato, înţeleg. Ştii că ştiu cum sunt părinţii nebuni. Nici nu te învinovăţesc. Abia i-ai spus că rămâi peste noapte la mine, nu? Adică, nu i-ai zis despre casa de pe malul lacului sau altceva?

Betty a zâmbit.

— Nu sunt nebună, V. Ştiu cum să procedez, dar tot îşi iese din minţi. Şi, dacă ideea de „a rămâne peste noapte la tine” o face să reacţioneze atât de ciudat, imaginează-ţi cum ar fi să afle că, în schimb, ne-am dus la casa de lângă lac, a zis Betty, cu o expresie de „nu, mulţumesc” întipărită pe figură, ca şi când tocmai ar fi gustat ceva amar.

Uşor, am bătut-o pe Betty pe genunchi.

— Să nu te temi, prietena mea! Nu va afla. *Nimeni* nu va afla. Ne-am acoperit urmele ca nişte profesionişti. *Nu?* am întrebat, aplecându-mă spre locurile din faţă, ca Jughead şi Ar- chie să mă audă.

Cu ajutorul unui Şarpe de-al lui, Jughead făcuse rost de o maşină, aşadar el ne ducea la Shadow Lake. Archie stătea pe locul din dreapta şi se presupunea că ajută el cu indicaţiile, deşi cabana Lodge era căminul familiei *mele,* nu al familiei lui.

(Este atât de drăguţ când Archie vrea să fie bărbat! Era sexist ca băieţii să ocupe locurile din faţă, iar fetele, pe cele din spate? Poate, dar,

oricum, preferam să stau cu prietena mea. Am hotărât că puterea feminină însemna dreptul de a sta oriunde naiba vreau în maşină, chiar dacă eu aveam, la propriu, cheile aşa-zisului castel.)

— Da, a confirmat Jughead. Sincer, oricum tata era un pic distras. Nu a părut să se supere că voi rămâne, citez, „acasă la Archie".

— Şi tatăl *meu* ar fi fost de acord cu orice implică, citez, „comportament normal de adolescent", a spus Archie. E atât de stresat din cauza mea şi a procesului! De fapt, mă simt cam vinovat pentru asta.

— Ei bine, *nu te simţii* am insistat eu. Asta e şansa noastră să găsim dovezi în favoarea ta, Archiekins. Şi, presupunând că găsim ceea ce căutăm, părinţii tăi vor fi încântaţi - chiar dacă numai de data asta - că i-am minţit. îţi promit! am zis, apoi am tăcut o clipă. Scopul scuză mijloacele. Nicicând n-au fost rostite cuvinte mai adevărate!

— Asta a spus-o Machiavelli, ştii? a subliniat Jughead. Deci poate că nu este *cel mai bun* exemplu de urmat.

— în vremuri disperate, se impun măsuri disperate, am spus eu, neînfricată.

Se pare că există câte o zicală pentru fiecare ocazie. Şi, uneori, trebuie să joci murdar ca să câştigi - pe asta o învăţasem prea bine de la tati.

— Ei bine, astea-s cu siguranţă timpuri disperate, a zis Betty, cu mâinile încleştate în poală.

în timp, ajunsesem să-i cunosc limbajul trupului

la fel de bine ca pe al meu - era periculos de aproape de o cădere psihică.

Şi nu era singura. în maşină se simţea tensiunea, un conductor electric atât de puternic, încât ar fi putut alimenta Las Vegas-ul. Nu voiam să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă „măsurile" noastre „disperate" ar fi dat greş.

— Aşadar, ce anume căutăm? a întrebat Jughead, aruncând o privire rapidă peste umăr, iar maşina a virat uşor în direcţia în care-şi întorsese gâtul.

— Ochii la drum! i-am atras eu atenţia.

— Da, domnişoară Daisy, a zis el şi s-a concentrat, privirea fiindu-i ca un laser prin parbriz. Dumnezeule, e groaznic de întuneric! a spus Jughead. Că tot a venit vorba de bezna deplină, fără stele.

— Amuzant, am zis eu. Tocmai mă gândeam la asta.

Deşi nu era nici pe departe amuzant, doar poate un pic liniştitor că toţi patru gândeam la fel.

— Arch, a continuat Jughead, e acelaşi drum pe care l-am urmat în noaptea aia. Cu... ştii tu, livrarea pentru Penny Peabody.

— Mda, a zis Archie, tonul său indicând în mod clar cât de mult îi displăcea amintirea. Cotitura aceea spre Greendale e intr-acolo, a spus şi-a arătat cu degetul mare spre dreapta. Ce a spus Penny? *Greendale nu e locul în care să te afli după lăsarea întunericului.*

— Da. Şi nu se înşela, a confirmat Jughead şi s-a uitat iar împrejur, atent la peisaj. Locul ăsta ar putea să fie, practic, prima scenă din jumătate din filmele horror. *Glumă mortală. Drum interzis. Masacrul din Texas.*

M-am înfiorat. Cerul părea mai întunecat, mai negru decât fusese chiar şi-n urmă cu câteva minute, ameninţător. Şi, cu toate că nu eram încă prea departe de Riverdale, era *linişte* - şi mai linişte decât în orăşelul nostru somnoros. Genul de linişte care vine înaintea unui cataclism asurzitor. Cu toate că nu eram adevăratul expert în filme cu crime/de groază, până şi eu ştiam expresia *prea linişte.* Şi aşa era, în ciuda discuţiei noastre agitate.

— N-ar fi bine să ascultăm nişte muzică? am sugerat eu. Archie, de vreme ce stai în dreapta şoferului, eşti DJ-ul oficial al excursiei.

Archie s-a aplecat şi s-a jucat cu anticul radio al maşinii.

— Ăăă, nu există nicio conexiune Bluetooth sau altceva, a spus el. Nici MyTunes, nici Songify. Cred că singura opţiune e semnalul pe care putem să-l prindem.

A răsucit butonul, iar cârâitul ascuţit al energiei statice a spintecat aerul. Toată lumea a tresărit.

— Nu e mai puţin înfricoşător decât liniştea deplină, Arch..., a mormăit Jughead.

— încerc, a bâiguit Archie, aplecat spre tabloul de bord.

Pentru un moment, energia statică s-a potolit. O

voce profundă şi răsunătoare a bubuit la radio.

„Şi după cum cei drepţi vor fi judecaţi, aşa vor fi pedepsiţi cei răi. Cum este scris, aşa se va întâmpla.”

— O, bun! a zis Jughead. *De veghe în lanul de porumb.* Foarte liniştitor!

— Aproape la fel de liniştitor ca trimiterile astea înspăimântătoare pe care le tot faci, am subliniat eu.

— îmi amintesc perfect postul ăsta, a continuat Jughead. E acelaşi pe care-l asculta tipul sinistru cu căprioara moartă în furgonetă pe care l-am întâlnit când a făcut pană camioneta noastră, iar eu am fost nevoit să fac autostopul ca să-mi duc la bun sfârşit sarcina de traficant de droguri cu jumătate de normă. Vremuri bune! O seară obişnuită de marţi în Riverdale!

— Era marţi? a întrebat Archie.

— Archie, nu fi atât de pedant! a zis Jughead. Ideea este că am să-ncep să fiu mai vesel când Riverdale o să înceteze să mai fie atât de... *Riverdale.*

— Bine, aşadar când o să-ngheţe iadul, a spus Archie.

— Asta-i faza, Archie, a rostit Jughead. Nu asculţi? a întrebat, arătând spre radio. Ăsta *e* iadul. Suntem deja acolo.

— Măcar suntem împreună, a spus Betty, uitându-se prin maşină.

Părea extrem de neliniştită şi agitată, în ciuda atmosferei generale.

Sticluţa portocalie. Oare trăirile lui Betty aveau ceva de-a face cu ea? Ce nu îmi spunea?

Nu aveam secrete una faţă de cealaltă.

Cu excepţia cazului în care aveam.

Probabil că era o zicală machiavelică relevantă şi pentru situaţia asta, dar nu voiam să mă gândesc prea mult. Din când în când, am senzaţia supărătoare că poate îi semăn tatălui meu mai mult decât vreau să recunosc. Am respins gândul, mult mai departe de gaura neagră spre care păream să ne îndreptăm.

— Oricum, nu mai suntem la Riverdale, băieţi. Suntem la Greendale, a zis Betty.

— Singurul oraş care ar putea să rivalizeze cu Riverdale în ceea ce priveşte ciudăţeniile, a zis Jughead. Am auzit poveşti, şi nu numai de la Penny Peabody.

— *Uite* şi optimismul pe care-l aşteptam toţi cu atâta nerăbdare! am intervenit eu.

— Jug,/// *atent!* a strigat Betty când am cotit din nou, mai dramatic de data asta, spatele maşinii mişcându-se necontrolat într-o parte şi cauciucurile scârţâind.

Betty s-a lovit de geamul lateral cu o bufnitură pe care jur că am simţit-o şi eu.

— Au! a ţipat ea, s-a ridicat şi şi-a atins uşor obrazul.

— Betty!

Maşina a mai virat o dată la dreapta, trecând direct peste linia albă şi strălucitoare a

acostamentului şi pe pământ, ridicând nori de praf, care se roteau ca sclipiciul înaintea farurilor.

— Rahat! a exclamat Jughead, care a parcat brusc şi s-a întins peste scaunul lui ca să ajungă la Betty. Eşti în regulă?

— Sunt... bine. Sunt bine, Juggie! Un pic uimită.

— Totuşi...

Jughead a sărit de pe locul din faţă şi a deschis portiera din spate ca să se uite mai cu atenţie. I-a cuprins bărbia cu mâna şi i-a înclinat uşor capul.

— Ai să te alegi cu o vânătaie dată naibii pe obrazul ăsta! i-a zis el lui Betty, apoi i-a sărutat cu blândeţe obrazul, iar ea a zâmbit, deşi s-a crispat un pic din cauza atingerii. Voi, ceilalţi, sunteţi bine? a întrebat Jughead.

Am coborât toţi din maşină şi ne-am verificat. Archie se lovise cu genunchiul de bord; era umflat, dar căpătase răni mai grave pe terenul de fotbal. Mie avea să-mi rămână un semn roşu în forma unei vechi manivele pentru geam pe antebraţ preţ de câteva zile... Cu toate acestea, fuseserăm norocoşi.

— Ar fi putut să fie mult mai grav, am zis eu şi i-am masat braţul lui Betty. Eşti sigură că te simţi bine? Cred că ai păţit-o cel mai rău.

— îmi pare atât de rău, băieţi! a zis Jughead, părând teribil de supărat. Am virat pentru că... a fugit ceva prin faţa maşinii.

— Ce, un animal?

Orice ar fi fost, trebuia să fie mic, de vreme ce

Jughead nu-l văzuse de la început, dar mi-era greu să-mi imaginez că un animal atât de plăpând putea să işte un haos de proporţii.

— Mda, a spus Jughead. Animalul ăla, de fapt, a explicat, părând surprins. A apărut de nicăieri! a zis şi a arătat cu degetul.

Era o pisică de mărime mijlocie şi neagră ca noaptea.

— Nu-i de mirare că n-ai văzut-o, am spus eu. Era perfect camuflată pentru o noapte ca asta.

Pisica s-a uitat drept la noi - ca şi când ne-ar fi auzit şi înţeles cuvintele - şi a clipit încet. în mod obişnuit, îmi plăceau ochii verzi-aurii ai pisicilor, dar, pe întuneric şi când se auzeau numai motorul maşinii şi nişte greieri, pisica părea enervant de conştientă de situaţie.

— Păi, dacă toată lumea e în ordine şi motorul e pornit, probabil c-ar trebui să ne continuăm drumul, am spus eu. Ultimul lucru de care avem nevoie este să fim găsiţi aici, în caz că a auzit cineva maşina virând şi a sunat la poliţie.

— Dar nu am făcut nimic! a protestat Archie.

L-am privit şi am ridicat o sprânceană, iar el a amuţit. Nu am fost nevoită să spun cuvintele cu voce tare: cu toţii ştiam, din proprie experienţă, că asta nu ar fi contat neapărat. Cu siguranţă, nu ar fi fost prima dată când o persoană nevinovată ar fi căzut victima „dreptăţii“ greşite.

— Un lucru am făcut totuşi, a spus Jughead. Nu-mi place să subliniez ceea ce e evident, dar

pare că am păşit în scena de deschidere a unui roman de Stephen King. Zât! a alungat el apoi pisica. Nimic grozav nu urmează după un astfel de început.

Pisica a clipit iar leneş, aproape reptilian, iar pe mine m-au trecut fiori. Ce am spus despre Riverdale când am sosit prima dată în oraş? Că era foarte *agresiv.*

— Bine, *autorulel* Şi ce ar face personajele din romanul ăsta de groază, dacă ar fi în locul nostru? am întrebat şi, pentru expresivitate, am lovit uşor asfaltul cu tocurile ascuţite ale pantofilor mei Louboutin.

— Ei bine, *ar trebui* să urce înapoi în maşină, s-o întoarcă şi să se-ndrepte înapoi de unde naiba au venit! Să nu se abată de la drum.

— Dar asta nu este o opţiune pentru noi, a spus, cu răceală evidentă, Betty.

— Corect! Şi nu s-ar întâmpla nici în carte. Ziceam şi eu. Aşa ar proceda oamenii inteligenţi, rezonabili. Deci, nu noi, a zis, cu un zâmbet superior.

între timp, Archie s-a întors la maşină, pe partea unde era locul său.

— Ăăă, băieţi! E posibil ca opţiunile noastre să fie mai limitate decât am crezut.

— La ce te referi? a intervenit Betty, părând îngrijorată.

— Cauciucul din faţă a făcut pană, ne-a anunţat, oftând, Archie. Nu plecăm nicăieri până

nu schimbăm roata.

— Normal! a exclamat Jughead, care, în ciuda umidităţii dense şi de nepătruns a nopţii, şi-a tras mai bine căciula pe urechi. Nici Wes Craven nu ar fi putut s-o scrie mai bine!

Pisica a şuierat sinistru şi, în cele din urmă, a zbughit-o direct în întuneric.

CAPITOLUL ZECE

mena

„E posibil ca opţiunile noastre să fie mai limitate decât am crezut”. Asta am spus când mi-am dat seama că ni s-a spart un cauciuc.

într-un fel, ce s-a întâmplat - cu pana, virajul şi pisica - avea sens. De la o vreme, totul părea să meargă, pur şi simplu, prost. De când... ei bine, nu-mi plăcea să recunosc sau să mă gândesc prea mult la asta - nici măcar în sinea mea - de când am făcut greşeala de a mă da pe lângă Hiram Lodge.

Toată lumea m-a avertizat să nu mă apropii prea mult de el. La naiba, până şi *Verónica* m-a avertizat să stau deoparte! Ăsta ar fi trebuit să fie factorul decisiv, dar este *tatăl* ei şi, dacă este să fiu complet sincer, voiam ca tatăl iubitei mele să mă placă. La asta se reducea totul. Cât de stupid!

Şi partea cea mai rea... Adică, poate mai rea decât ce mi se întâmpla, cu arestarea şi procesul (pentru că, în mod ciudat, cel puţin asta *mi* se întâmpla; urmările *propriului* comportament mă apăsau *pe mine* şi *numai pe mine).*

Partea cea mai rea era faptul că mi-am trădat tatăl pe parcurs.I-am întors spatele tatei, singura persoană care m-a sprijinit indiferent de situaţie, bărbatul pe care-l respectam de când eram suficient de mare încât să am amintiri. Aşadar, da, tot ghinionul, toate efectele şi reacţiile negative - tot ce s-a abătut asupra mea de când mi-am făcut un duşman din Hiram Lodge - aveau sens. O meritam.

Dar nu o meritau şi părinţii sau prietenii mei. în niciun caz!

însă iată-ne pe mine şi pe prietenii mei rămaşi pe marginea drumului, undeva chiar în afara oraşului Greendale - locul iniţial de joacă al Măştii Negre, printre altele. Şi totul, din vina mea!

— Jug, deschide portbagajul! Hai să vedem dacă găsim vreo roată de rezervă!

— Archie, îmi place la nebunie când te joci de-a mecanicul! Avem pe cine să ne bizuim! Ficţiunea se scrie de la sine.

Jug şi-a tras blugii în sus şi a deschis portiera din faţă, pipăind după buton, până când am auzit zgomotul caracteristic şi am văzut portbagajul deschizându-se.

Am scos bagajele - nu erau multe, pentru că intenţionam să fim plecaţi doar o noapte şi, chiar dacă am fi vrut să rămânem mai mult, nu doream să ne vadă nimeni cu o mulţime de lucruri şi să-nceapă să ne bănuiască. Rucsacul meu, geanta de poştaş a lui Jug, geanta de laptop din piele a lui Betty şi un rând de haine se zăreau acolo unde, în

mod obişnuit, ar fi fost cablul de laptop. O geantă care mirosea a parfum scump, acoperită de monograme, pe care Ronnie o lua cu ea de fiecare dată când nu dormea acasă. După ce le-am pus pe toate pe umăr şi la adăpost din calea maşinilor care ar fi putut să treacă pe lângă noi, Betty a venit în spatele meu şi a luminat spaţiul cu lanterna telefonului.

— Acolo, Arch! a spus ea şi mi-a arătat trapa din portbagaj. Bingo! Spaţiul de depozitare pentru roata de rezervă.

M-am întins ca să o ridic şi Betty a venit mai aproape, de parcă eram doctorul şi asistenta într-o sală de operaţii.

— Stai, aşteaptă cu ficţiunea, am ceva de revizuit! *Ador* când iubita mea se arată interesată de maşini! a zis Jughead. Scuze, Archie, dar trebuie să recunoşti că poate ar fi mai bine s-o laşi pe ea să se descurce cu asta!

Am scuturat din cap la zâmbetul superior al lui Jughead, dar avea dreptate. M-am mişcat ca să-i fac un pic mai mult loc lui Betty.

— Vrei să ţin eu lanterna? Nu ar trebui să lăsăm farurile aprinse; o să rămânem fără baterie.

Betty a zâmbit.

— Mulţumesc, Arch! Va fi un efort comun. De fapt, oricum e o situaţie în care toţi trebuie să facem ceva.

— Nu glumeai, a spus Jughead.

Ceva din vocea lui, un strop de groază, m-a făcut să mă întorc. în spatele nostru, o maşină albă

cu o lumină albastră pe acoperiş se apropia.

— Cine a sunat la poliţie? a întrebat Jug.

— Poate ne-a auzit vreun bun samaritean când am cotit şi-am aterizat pe acostament, a spus Betty. Unul de nădejde!

— Bineînţeles că trebuia să se întâmple exact în momentul în care nu avem deloc nevoie de ajutor, a spus Veronica şi s-a uitat împrejur, atentă la peisaj. Jug, scoate-ţi jacheta!

-Ce?

Jughead a clipit şi s-a uitat la mânecile lui de piele - „Un Şarpe nu-şi schimbă niciodată pielea”, asta spunea mereu când îl băteam la cap să nu-şi mai poarte jacheta de Şarpe *tot timpul,* în ciuda verii zăpuşitoare -, părând surprins de ceea ce vedea.

— Mă gândesc că un om al legii ar putea fi mai binevoitor faţă de noi dacă...

— Dacă nu aţi adăposti un golan în mijlocul vostru, a spus Jug, înţelegând. Sigur.

— Vremuri disperate, a spus Betty încet, ca şi când şi-ar fi făcut griji că Jughead va avea reacţia lui obişnuită.

însă îngrijorarea ei nu s-a dovedit a fi întemeiată. Era, poate, *singurul* lucru de care nu trebuia să se îngrijoreze.

Şoferul a tras în spatele nostru şi a parcat, lăsând farurile aprinse. Un poliţist îmbrăcat în uniformă a coborât. Era mai bătrân, poate de-o seamă cu părinţii noştri, cu o burtă care, după o anumită vârstă, ameninţă să se reverse peste

curea. Era masiv, ca şi când ar fi jucat fotbal cândva, poate chiar pentru Bulldogs, dar nu de ceva vreme. Nu cu burta aia şi cu cearcănele de un purpuriu închis.

Oricine ar fi anunţat accidentul nostru, el nu părea îngrijorat sau dornic să ne ajute. în schimb, o licărire şovăitoare i se citea în privire. Ca şi când ar fi fost prudent faţă de noi. Bănuitor.

— Sunteţi în regulă, copii? a întrebat, pe o voce joasă şi răguşită.

Nimic nu-l înfăţişa ca pe un om care ar fi vrut să ne acorde prezumţia de nevinovăţie.

— Suntem bine, domnule poliţist, a spus Jughead repede, ţinându-şi capul uşor plecat şi vorbind încet şi oarecum plin de speranţă - era tonul de „sunt de ajutor”, pe care mi-l aminteam din şcoala primară, când încerca să nu fie luat în vizor de bătăuşi ca Reggie şi prietenii lui.

— Am primit un telefon cum că s-a auzit un zgomot, de parcă o maşină a ieşit de pe carosabil.

Lucru care nu era o infracţiune, aş fi vrat eu să scot în evidenţă. Aşadar, nu avea niciun motiv să ne privească aşa cum o făcea, însă nu am îndrăznit. Pentru că, dincolo de toate, era adevărul gol-goluţ: fusesem acuzat de *crimă.* Momentan, aşteptam să fiu *judecat.* Deci chiar voiam să fac pe inocentul acum? Oare chiar era cazul să protestez, să scot în evidenţă că nu am făcut decât să cotim brusc, ca să nu dăm peste o pisică oarecare?

Ei bine, orice protest pe care aş fi putut să-l exprim mi s-a părut inutil. întrucât, chiar dacă nu l-

am ucis pe Cassidy Bullock, în mod sigur nu eram *nevinovat.* Dacă aş fi fost, cu siguranţă nu ne-am fi aflat aici de la bun început.

— Păi, da, după cum vedeţi, aşa s-a întâmplat.

Betty a făcut un pas înainte şi a zâmbit ca o fată timidă, aşa cum se comporta în faţa adulţilor atunci când era necesar. Jug, Ronnie şi cu mine o cunoşteam suficient de bine, aşa că ne dădeam seama că, în spatele acelui zâmbet, era atât de furioasă, încât, practic, tremura.

— O pisică a sărit şi ne-a tăiat calea...

— O *pisică*? a întrebat poliţistul, ca şi când am fi încercat să-l păcălim. Dacă ai fi zis o *căprioară,* atunci poate te-aş fi crezut. Dar să ieşiţi de pe carosabil şi să faceţi pană... pentru o *pisică*? a zis şi, încet şi cu atenţie, şi-a scărpinat bărbia. înţelegi şi tu de ce nu mi se pare că are prea mult sens.

— Ce înţeleg eu, domnule poliţist, este că păreţi mult mai interesat să hărţuiţi un grup de adolescenţi nevinovaţi - care, aş putea să adaug, au, clar, probleme cu maşina -, decât să le oferiţi vreun ajutor.

Vocea Veronicăi era tăioasă şi ironică. Se uita fix la poliţist, provocându-l, cerându-i să plece, pur şi simplu.

— Ronnie, am mormăit eu.

Bineînţeles, ea avea dreptate. Poliţistul ar fi trebuit să verifice că eram, intr-adevăr, nevătămaţi, şi nu să-ncerce să ne discrediteze povestea. Dar, în stomac, tot simţeam vina şi groaza, greoaie şi rotunde ca nişte mingi de bowling. Voiam doar să

mă port frumos, astfel încât poliţistul să plece.

Din nefericire, Ronnie *nu* e o persoană care face, pur şi simplu, ce i se spune şi care se poartă frumos doar de dragul aparenţelor. Mai ales atunci când oamenii la care ţine sunt luaţi în vizor.

E unul dintre lucrurile pe care le iubesc la ea, chiar dacă, acum, momentul ales să intervină nu părea potrivit.

— Domnişoară, cred că trebuie să fii atentă la tonul pe care-l foloseşti!

— Veronica..., a început Betty, întinzând o mână.

însă Veronica a respins-o.

— Cred că *dumneavoastră* va trebui să vă gândiţi cum i se va părea hărţuirea asta josnică primarului din Riverdale.

— De ce nu mă laşi pe mine să-mi fac griji în privinţa primarului, fetiţo? Mă îndoiesc de faptul că s-ar deranja cu un lucru atât de trivial, a spus el, acum pe un ton mai ameninţător.

— Sunteţi sigur? Pentru că pot să o sun, a zis Veronica, ridicându-şi telefonul. Am numărul ei chiar aici, printre primele din lista mea de contacte. Unde scrie *mama.* Aşa că, dacă aţi vrea să o sunaţi şi să vedeţi ce părere are despre ce vi se pare sau nu un accident *trivial,* sunt sigură că ar răspunde imediat, a continuat ea, cu ochii strălucind. Mie îmi răspunde mereu la telefon.

— Atunci, eşti o Lodge? a întrebat poliţistul, care părea să pună totul cap la cap.

— Veronica Lodge. Unica.

Veronica i-a întins mâna, iar el i-a întins-o pe a lui în silă.

— Aşadar, mama ta este Hermione Lodge, primarul, a continuat bărbatul, făcând ultimele legături.

Veronica a dat aprobator din cap, cu aceeaşi veselie. Lata asta putea să fie fermecătoare - când voia.

— Şi eşti... fiica lui Hiram Lodge.

— Da, este tatăl meu. îl cunoaşteţi? Dacă da, atunci probabil aveţi o oarecare idee despre cum va primi vestea că fiica lui a ieşit cu maşina de pe carosabil, iar poliţistul care a ajuns la locul faptei a fost mai interesat să-i interogheze pe ea şi pe prietenii ei, decât să ofere ajutor.

Mă-ndoiam că domnului Lodge i-ar fi păsat cu adevărat - mai ales în perioada asta recentă, mai ales dacă ar fi ştiut că şi eu eram în maşină -, dar poliţistul a părut să o creadă pe Veronica. *Asta-i iubita mea!*

— V-am întrebat dacă sunteţi răniţi, a protestat el, părând brusc foarte îngrijorat. E primul lucru pe care l-am întrebat.

— Aşa e, aşa e, a confirmat, în timp ce bătea în telefon cu unghia degetului dată cu ojă, tachinându-l acum. Deci poate n-a contat atât de mult *ce* aţi spus, ci modul în care aţi spus-o, a zis, ridicând din umeri. Sau poate e doar imaginaţia mea, dar nu trebuie să mă lăsaţi pe mine să decid! Haideţi să-l sunăm pe tati. Sunt sigură că nu se va supăra să fie deranjat sâmbătă seara pentru aşa ceva.

Poliţistul a oftat şi, pentru o secundă, *eu* m-am îngrijorat. Tipul ăsta chiar putea să ne facă probleme! Şi aveam destule pe cap!

Dacă avea să accepte provocarea Veronicăi de a-l contacta pe Hiram, atunci ce se întâmpla? Nici nu voiam să mă gândesc la asta!

— Veronica, sunt sigură că nu este nevoie să-l sunăm pe tatăl tău, a zis Betty, înaintând şi jucându-şi iar rolul de fată drăguţă. Cineva a raportat ceea ce părea a fi un accident. Domnul acesta de treabă - i-a mai oferit un zâmbet - a venit să verifice. Ne-a întrebat dacă suntem bine, iar noi nu am păţit nimic, a spus, apoi s-a întors către poliţist. Chiar apreciem că v-aţi făcut griji, dar, după cum vedeţi - a gesticulat -, avem o roată de rezervă şi suntem pregătiţi să plecăm mai departe.

— Se pricepe de minune la maşini, a intervenit Jughead, bătând-o uşor pe Betty pe umăr.

— De fapt, ne îndreptăm spre locuinţa familiei Lodge de pe malul lacului Shadow, a spus Betty, cu o voce plină de înţeles. Când îl vom vedea, cu siguranţă îi vom spune domnului Lodge cât de... *serviabil* aţi fost.

La naiba, Betty putea să fie atât de pricepută! Fata drăguţă din vecini... cu ceva în plus. Veronica a dat aprobator din cap.

Poliţistul îşi muşca buza de jos. în cele din urmă, a deschis gura, ca şi când ar fi urmat să spună ceva, dar, apoi, a închis-o, oftând.

— Copii, sunteţi siguri că e totul în regulă? Nu aveţi nevoie să sun să fiţi tractaţi sau să vă ajut

altcumva?

Betty a scuturat repede din cap, părând recunoscătoare.

— Suntem bine, l-a asigurat ea. Ne descurcăm!

Poliţistul ne-a lăsat şi, în sfârşit, a părut că suntem pregătiţi
să ne îndreptăm către lac.

Abia după ce-am urcat din nou în maşină, cu Jughead la volan şi Ronnie pe locul din dreapta, ca să-l îndrume, ne-am dat seama. Ei bine, *Betty* şi-a dat seama. Datorită tuturor cărţilor cu Nancy Drew pe care le-a citit, presupun. Este mult mai atentă la detalii decât noi, ceilalţi.

Eram pe drum când s-a ridicat şi a rostit pe nerăsuflate.

— Băieţi!

Jughead a sărit pe scaunul său.

— Te iubesc, dar te rog să nu mă sperii, Betty! a spus el. îmi place să-mi limitez experienţele aproape mortale cu maşina la una pe noapte.

— Glumeşte! a zis Veronica, deşi, bineînţeles, Betty ştia asta. Mă refer la accidente, nu la faptul că te iubeşte, evident. Dar ce este?

— Tocmai mi-am dat seama. Dubiţa gri!

— Ce dubiţă gri?

Habar nu aveam despre ce vorbea şi, în mod cert, nici ceilalţi nu aveau nicio idee.

— Cu greu am zărit-o şi eu. Pentru că eram ocupaţi, vorbeam cu poliţistul, iar el şi-a lăsat farurile aprinse. Dar, vă spun, s-a întâmplat: o dubiţă gri a trecut pe lângă noi cât stăteam de vorbă. Atunci mi s-a părut ciudat, pentru că *nicio altă maşină* nu a mai trecut. Şi mergea cu o viteză mică.

Veronica s-a gândit la cele spuse.

— E posibil să mă fi concentrat atât de mult să scăpăm de poliţistul Krupke, încât să nu observ. Deşi, după cum ai spus şi tu, locul e cam părăsit. Nu suntem atât de zăpăciţi, nu?

Jughead a ridicat din umeri.

— Nu intenţionat. Dar niciodată să nu spui „niciodată”.

— Asta-i chestia, a zis Betty. Luminile maşinii de poliţie erau aprinse şi ne-au distras. Dubiţa era gri, aşa că nu a ieşit în evidenţă. Şi... nu ştiu, puteţi să spuneţi că sunt nebună, dar jur... când spun că mergea încet, vorbesc serios, adică... a trecut *foarte încet* pe lângă noi, cu farurile stinse.

— încet... ca şi când ar fi cercetat locul? am întrebat eu.

Betty părea înverşunată.

— Ca şi când ne-ar fi cercetat *pe noi*? Nu pot să fiu sigură de asta.

Veronica a ridicat o mână.

— B., ştii că nu-ţi pun la îndoială puterea de percepţie - nu ne-ai îndrumat greşit niciodată. Dar cum de nu a mai văzut-o *nimeni*? Mi se pare, pur şi

simplu, ciudat. Nu ştiu ce să zic… Cred că am văzut cu toţii prea multe filme de groază.

— Faptul că am ieşit de pe carosabil şi-am fost hărţuiţi de un poliţist a fost exact ca-n prima scenă din *Fugi!,* a spus Jughead. Poate sunt doar nişte coincidenţe, dar nu rodul imaginaţiei noastre.

Veronica a ridicat din umeri.

— Bine. Nu vreau să spun că *nu* ai văzut dubiţa. Presupun că singurul lucru pe care putem să-l facem acum este să… ţinem ochii deschişi, pur şi simplu. La propriu şi la figurat.

Betty s-a încruntat.

— I-am avut deschişi şi înainte, a insistat ea. Cred că acum trebuie să fim foarte atenţi.

— S-a făcut, a zis Jughead. Prima etapă de pregătire a apărării. Ochii deschişi, starea de extremă precauţie - activată. Operaţiunea *Cabana din pădure* poate să înceapă.

Nu era o glumă, dar era aproape prima care-i reuşise lui Jughead.

Şi, oricum, nimic din toate astea nu era amuzant.

Reggie:

La naiba, fato, ai plecat de la petrecere?

Josie:

Scuze, Mantie, dar ţi-am spus că sunt numai în trecere! Pisicuţele mele şi cu mine avem planuri în

seara asta.

Reggie:

Josie:

Ce pot să spun? Aşa suntem noi, năbădăioase!

Pisicuţe date naibii! îmi place. Ei bine, ţine-mă curent cu ce faci. Poate ne întâlnim mai târziu. *

... Poate. Nu eşti gazda unei petreceri?

Pentru tine, aş amâna-o. l-aş trimite acasă pe toţi rataţii ăştia.

Reggie:

Mulţumesc?

Bine, trebuie să fug. Vorbim mai târziu. Distracţie plăcută!

Nu te-am văzut plecând de la Reggie.

Josie:

Scuze, vorbeai la telefon, iar eu încerc să ţin secretă chestia asta dintre noi, ştii? Deci nu era ca şi când aş fi avut de gând să te aştept. Apropo, trimiteai mesaje ca un nebun. Ce-i cu faza asta?

Josie:

Las-o baltă, nu merită să-ţi explic.

Crede-mă pe cuvânt!

Josie:
Dacă insişti... Şi aşa am destule pe cap. Vorbim mai târziu!

PP:

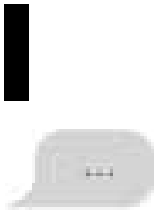

Dacă n-ai de gând s-o faci, ar fi bine să găseşti altă soluţie pentru problema mea.

Sweet Pea:
PP:

Poţi să consideri c-ai fost avertizat pentru ultima dată.CAPITOLUL UNSPREZECE

JCSIE

Poate că locuim într-un orăşel, dar asta nu înseamnă că ambiţiile noastre sunt mici. Luaţi aminte: Josie şi The Pussycats sunt destinate măreţiei - împreună sau separat. Vă promit că, în curând, *ne veţi vedea* cântând la New York.

(Ştiu că am avut neplăceri mai devreme anul ăsta, când fetele credeau că-mi dau aere de divă, încercând să am o carieră solo. Şi, da, pentru puţin timp, o anumită Veronica Lodge a căutat să-mi moştenească tronul... şi urechile mele de pisică. Dar eu tot sper că, până la urmă, pisicuţele astea vor rămâne împreună.)

între timp, totuşi, mâine seară aveam programat un spectacol exclusivist, de o noapte, împotriva rivalelor noastre din cartierul de sud, Venom. Cântecele lor sunt foarte diferite de ale Pisicuţelor, o muzică grunge postmilenară pentru fete, dar, pe aici, sunt mulţi cărora le plac ambele genuri de muzică.

Să concurăm împotriva celor de la Venom în Centerville, într-o oarecare noapte de vară, nu se compară nici pe jumătate cu New York-ul, dar asta nu însemna că nu luăm concertul în serios. Noi ne luăm *toate* concertele în serios. De aia şi suntem atât de bune!

Poate că detaliul ăsta „pisicesc” nu se ştie despre noi, dar ne place să şi petrecem la maximum. Ştiu, ştiu - vocile sunt instrumentele noastre şi, teoretic, „ar trebui” să stăm cuminţi, cu o ceaşcă de ceai de muşeţel alături, în seara de dinaintea unui spectacol. Dar n-ar fi un lucru demn de o vedetă rock, nu-i aşa?

Ceea ce înseamnă că nu aşa procedăm.

Aşadar, cântăm cum nu se poate mai bine, dar, în noaptea care precede un spectacol, petrecem. La maximum!

Iar seara asta nu a făcut excepţie. După ce am mers în scurta vizită obligatorie la Reggie, la petrecerea lui (la urma urmei, este foarte important să creăm legături personale cu fanii noştri), ne-am îndreptat spre cuibul celor de la Venom - în cartierul de sud.

— Ţineţi-vă bine, domnişoarelor! le-am spus lui Val şi lui Melody când am plecat în viteză pe autostradă, în decapotabila mea roşie - maşina neoficială a trupei The Pussycats.

M-am simţit ca odinioară. Dar am încercat să nu mă las afectată prea mult de sentimentul de nostalgie.

— Pisicuţo, eşti mai mult decât nebună! a spus Melody şi s-a întins spre mine, din locul ei din dreapta.

Pentru o secundă, am crezut că o să-mi spună să încetinesc, dar, în schimb, şi-a aruncat mâinile în aer şi a chiuit ca o sălbatică. Şi ea o simţea. Febra pisicească. Deşi era doar temporară.

— Puteţi să fiţi sigure de asta, fetelor! am spus eu. Miau!

PETTY

Pragă jurnalule,
Nu surrf proastă.

Adică, poate oamenii au uneori tendinţa să mă eticheteze drept fata „perfectă". Poate faptul că sunt fata drăguţă şi de treabă din vecini îi induce în eroare şi-i face să creadă că habar n-am de nimic. Par, chiar dacă nu aş fi rezolvat două cazuri de crimă chiar aici, în Rverdale, tot aş putea spune: cu siguranţă, mie nu îmi scapă nimic!

Nu sunt blonda prostuţă! Am avut dreptate în legătură cu filmarea ascunsă în căptuşeala jachetei lui Jason bîossom. Am avut dreptate în legătura cu adevărata Mască Neagră. Aşadar, când spun că o dubiţă ciudată trecea încet pe drum, cât eram chestionat de poliţist; nu inventez! Ctiu cum sună. Ştiu că pare ceva întâmplător şi, oricum, neverosimil. Ci mi se pare ciudat şi că am fost singura care a surprins-o (şi nici măcar nu am făcut-o - conştient - imediat).

Par aşa e viaţa noastră nenorocită! Aşa e oraşul nostru. Haotic. Neverosimil. Ciudat

Nu sunt proastă. Am văzut privirile pe care mi le-au aruncat Veromca şi Archie - chiar şi Jughead, dacă sunt complet sinceră cu mine - când le-am spus despre dubită. Mi-au zis că vor fi atent, dar, în sinea lor, ei cred că, pur şi simplu, exagerez.

Poate au dreptate. Poate se va dovedi a fi nimic.

Par nu prea cred. Ci consider că, în perioada asta, trebuie să am încredere în instinctul meu.

Ci, chiar dacă scopul întregii călătorii era să mergem în recunoaştere, să căutăm dovezi ca să-i demonstrăm nevinovăţa lui Archie, chiar dacă eram deja foarte atent, eu voi fi de acum şi mai atentă. Miza este prea importantă ca să nu fac asta!

MAGAZINUL UNIVEPCAL CHAPOW LAKE - asta scria pe indicatorul de afară. Literele erau pictate cu un roşu intens, de-a lungul pereţilor de lemn ai clădirii în stilul Adirondack. Toate clădirile din zona Shadow Lake fuseseră construite la feî în stilul Lodge, cu lemn negru, blanuri false şi şemineuri peste tot.

în mod normal, ar fi fost plăcut. Evadarea perfecta la munte, idilica şi încântătoare în orice anotimp. La asta ne-am gândit când am venit aici prima data.

Apoi, tipii aia au intrat prin efracţie, Lassidy a fost ucis şi fotul s-a schimbat pentru totdeauna.

Odată ce am ajuns, nu doar eu am simţit amintirea întunecata învâ- luindu-ne ca o ceaţa când Jug a încetinit, a intrat în parcare şi a oprit motorul. în micul spaţiu, zgomotul scos de frâna a fost mai ascuţit decât bubuitul unui tunet. Mi-am dat seama de cât mâ strângea pieptul şi de cât de anevoios îmi ţineam respiraţia, aşa câ am expirat, dupâ care au expirat şi ceilalţi.

- Nu mai sunt şi a|fe magazine în oraş, Ponnie[7] a întrebat Archie.

- Lrede-mâ, Archiekins, daca ar fi fost, m-aş fi dus acolo. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este sâ revăd locul crimei, a zis Veromca, apoi a făcut o pauza, gândindu-se la cuvintele rostite. Oau, ca sâ fiu mai exacta, locul catalizatorului crimei. Pacâ beffy şi cu mine nu ne-am fi dus în oraş în

dimineaţa aia, daca n-aş fi sfat de vorba cu localnicul ala oarecare...

- Erai prietenoasa, VJ am exclamat eu. N-aveai de unde sâ ştii câ e un psihopat şi-un hoţ.

O chiar vorbeam serios, bineînţeles câ n-avea habar. Nu putea sâ se învinovâţeascâ.

Era atât de uşor sâ le spun altora sâ nu-şi facâ reproşuri. Pâcaf câ nu eram în stare sâ-mi urmez sfatul!

- Amuzant ai zice câ ne-am pricepe sâ recunoaştem lucrurile astea, având în vedere foafâ experienţa noastrâ, a intervenit Jughead, dar apoi mi-a vâzuf expresia, bine, poate nu este char amuzant a recunoscut imediat.

- Nimic din toate astea nu e amuzant, a spus Veromca, dându-se din nou cu ruj în oglinda pasagerului. Par este necesar. *Ga* şi mâncatul. Pentru o misiune ca a noastrâ, avem nevoie de hranâ. £i âsfa e singurul loc de unde putem să ne aprovizionăm, fără să ne mai îndreptăm spre nord treizeci şi doi de kilometri, pe un drum cu o singură bandă, *im* să ne-ntoarcem tocmai până-n Rverdale.

- Va fi bine, am spus eu, deşi mi-am simţit imma-n gât când m-am uitat la vitrina magazinului. Tipii ăia nu mai lucrează aici. *O* să ne mişcăm repede-, luăm ce ne trebuie şi ieşim. *İ*i atunci am vorbit serios.

Chiar mi s-a părut că va fi foarte uşor.

Clopoţelul de deasupra UŞII a sunat în clipa în care am intrat - un alt detaliu care ar fi fost drăguţ în împrejurări cu totul diferite. în schimb, mi-a răsunat în cutia toracică, zăngănind prin mine ca un glonţ. Nu era de bine. Ce se întâmplase cu hotărârea de-a fi ageră, extrem de atentă[7]

M-am uitat bine prin magazin: rafturi cu gemuri de calitate, stive cu lemne de foc, spray-uri pentru gândaci, lanterne şi

pungi de popcorn ca odinioară, pe care le încălzeai deasupra focului ca învelişul de aluminiu să se umfle.

Eram singuri aici, dar fot le-am auzit şoapte, o pălăvrăgeală slabă, ameninţătoare şi de rău augur. Cpaţul părea bântuit Mi-am strâns palmele în pumni. Parcă mă pregăteam de o luptă, dar fiecare celulă din trupul meu Urni spunea să o iau la fugă.

- Eşti în regulă, E'efty[7] m-a întrebat Jughead.

Vocea părea să i se audă de foarte departe. Mi se părea că şi magazinul se îndepărtase, aşa încât nu mai vedeam decât un strop de lumină.

Adună-fe, Eeffy!

- Cunt bine, sunt în regulă, am spus eu. Cred că doar am nevoie

să mă duc la toaletă. Am sfat o veşnicie în maşină. Mă duc să-mi dau

cu nişte apă pe faţă.

- *Ma* e pe-acolo.

Fără să vreau, mi-a scăpat un ţipăt, ceea ce era jenant, dar persoana care vorbise apăruse de nicăieri. Ca o fantomă.

Părul lung, de un blond-căpşună deschis, era kpletit într-o coadă linsă şi unsuroasă, iar chipul îi era insipid şi lat. Peasupra obrajilor supţi, Mă privea cu ochii MICI ŞI adânciţi. Nu părea deloc încântată de sosirea noastră, chiar dacă eraM singurii clienţi din Magazin.

- MulţuMesc!

AM încercat să îi zăMbesc, dar nu Mi-a zâMbif la rândul ei, ci, pur şi siMplu, M-a privit fix şi oarecuM aspru când M-aM îndreptat spre partea din spate a Magazinului, către uşa indicată de ea.

i^aia era Mică, iar becul fluorescent scotea nişte zgoMote şi pâlpâia. Pin robinetul ruginit, apa picura constant în chiuveta de porţelan crăpat. VoiaM să ies de acolo cât Mai repede posibil, dar Mâinile nu voiau să MI se oprească din treMurat suficient de Mult, încât să coopereze. Mi-aM scos flaconul cu MedicaMenfe prescrise din poşetă şi M-aM luptat cu capacul. Mâinile ÎMi treMurau atât de tare, încât Mi-a luat câteva secunde, dar, în cele din urnă, aM reuşit.

Mi-aM scuturat în palMâ câteva dintre pastilele albastre şi M-aM uitat după cea pe care o tăiaseM în juMătate. ACUM nu aveaM nevoie decât de un strop de energie. Trebuia să răMân în alertă, şi nu prea Mai aveaM Metode prin care să reuşesc.

AM înghiţit pastila fără apă şi, pentru o secundă, aM simţit-o CUM MI s-a lipit de gât. Nu avea mciun gust anuMe, dar eu tot siMţeaM o rân- cezealâ şi o aMârealâ în gură. AM deschis robinetul şi aM băut apă din Mâinile făcut căuş. Era rece şi avea gustul Metalic. M-aM gândit la frunze Moarte, la grâMezi uMede lăsate să putrezească toaMna târziu. iMaginea Mi-a întors stoMacul pe dos.

închizând robinetul, Mi-aM surprins chipul în oglinda de la baie. Oglinda era plină de aMprente şi Murdară, însă ochii de un verde intens Mă priveau. Păreau bănuitori, gânditori. îngrijoraţi

£i furioşi.

Ochii tatei erau cei care Mă priveau.

Mi-aM strâns Mai bine coada şi M-aM întors la prietenii Mei. Nu credeam ca am sfat atât de mult în baie, dar, când am ieşit, Veromca era deja la tejghea, cu portofelul scos. blonda ursuza de dinainte era în spatele casei de marcat, însă, cumva, se multiplicase[1] un bâiat care, pur şi simplu, trebuia sa fie geamănul ei îi stătea acum alături. Era *ayroayc* amuzant cât de bine semănau, aşa cum doamna Pac-Man este doar Pac-Man cu o fundă pe cap. Părul fratelui era scurt şi o şuviţă îi cădea în ochi, dar, lăsând frizura la o parte, ar fi putut să fie identici.

Era *ayroay&* amuzant, însă, de fapt, era înfricoşător. Aveau aceeaşi faţă insipidă şi nervoasă. Aceiaşi ochi mici şi acuzatori. *Q* aceleaşi expresii rigide, în timp ce ne studiau din cap până-n picioare pe mine şi pe prietenii mei... şi, evident, neplăcându-le ce vedeau.

- Sunteţi puşti ăia care au legătură cu moartea lui Cassidy, nu-i aşa? a zis băiatul, în cele din urmă. le recunosc din ziare, a spus, îndreptându-şi un deget durduliu spre Archie. Iu est cel care a făcut-o, cel care l-a kpuşcat.

- N-am kpuşcat pe nimeni! a spus Archie, părând furios şi îngrozit deopotrivă.

- Arch, calmează-te! a zis Jughead, trăgându-l pe Archie câţiva paşi în spate şi încercând să-l facă să se tempereze.

Ultimul lucru care ne mai lipsea acum era şi mai multă răceală. Cel puţin nu din partea mea, am hotărât eu. fVopria-mi furie fierbinte escalada.

- Cassidy a intrat prin efracţe în casa ei! am zis şi-am arătat spre Veromca. El şi prietenii lui aveau arme. Pacâ ea nu ar fi pornit alarma, Pumnezeu şfe ce ne-ar fi făcut Nu mă bucur că a murit, am zis, înghiţind în sec, dar prietenul tău numai inocent nu era. £i, dacă nu ar fi murit... Ei bine, adevărul este că, poate, am fi fost noi mort acum. Aşa că e al naibii de greu să-mi pară rău pentru asta!

Am făcut o pauză, respirând greoi. îmi simţeam gâtul uscat, iar în încăpere era prea cald. Toată lumea se holba la mine... şocată, îngrozită şi poate dezgustată. Oare nu cumva, chiar şi indirect, spusesem că mă bucuram de moartea cuiva? Nu asta intenţionasem.

Par nu mai eram calmă, ci extrem de furioasă. Şi poate, la un oarecare nivel, asta intenţionasem să spun?

Poate reacţia mea era în regulă, chiar dacă întârziată.

M-am gândit la reflexia mea din baie, la ochii tatei care-mi

priveau aspru chipul. Şi eu am întunericul pe care î are el, în sinea lui. Credeam că am învăţat să î accept.

Puteam să accept şi expresiile pe care le vedeam acum, pe chipurile oamenilor[7]

- Cât de mult intenţonaţ voi patru să rămâneţi, de data asta, pe aici[7] a întrebat sora, pe un ton egal. Poate ar trebui să ne avertizăm prietenii că s-au întors criminalii.

A rostit cuvântul criminali cu un şuierat, iar Archie a tresărit din nou. Jughead l-a apucat şi mai bine de braţ. Parcă încăperea era un butoi cu pulbere.

Veromca a inspirat adânc, pregătită să detensioneze atmosfera, dacă era posibil.

- Vă asigur că lui Archie i se va dovedi nevinovăţa şi că vom pleca din zonă înainte să vă dat seama. Credeţi-ma nu căutăm să zăbovim. Situaţia nu ne face nici nouă plăcere.

Peşi era împăciuitoare, nu dădea înapoi. Vremea să dăm înapoi trecuse demult

- Aşa să fie[7] a zis băiatul, ridicând un pic o sprânceană, provocator.

- Negreşit, a spus Jughead. Peşi înţeleg perfect vibraţa de „Panny, vino să te JOCI CU noi" pe care ne-o transmiteţi.

- în regulă, atunci.

Fratele a scuturat din cap, ratând referinţa la filmul strălucirea - probabil că era mai bine aşa -, dar trăgând un soi de concluzie. Ne-a întins sacoşa cu produsele cumpărate, iar hârtia a foşnit ca un foc sălbatic, sunetul făcându-mi să mi se ridice firele de păr de pe braţe. Veromca a luat-o şi-a strâns-o defensiv la piept

- Să mergem! ne-a zis.

- b'ucuraţi-vă de şedere! a strigat după noi sora, răutatea din tonul ei fiind mascată, abia perceptibilă..

Par apoi, în momentul în care uşa s-a închis în urma noastrâ, a adâugat

- Ci încercaţi sa nu ne staţi în cale! însă totul a fost rostit atât de încet, încât am avut nevoie de un minut sâ sesizam cuvintele.

Afara, lumina lunii era intensa. Rverdale este un orăşel, dar nici mâcar cerul nostru înstelat nu poate sâ se compare cu cel din mediul rural. Mereu uit câ, dincolo de izolarea mea interioara, cerul e presârat cu stele strălucitoare. în mod normal, era orbitor.

în seara asta, ki amintea doar câ noi patru chiar eram pe cont propriu, însâ unu alâturi de ceilalţi în circumstanţele date.

- Ei bine, presupun câ n-ar trebui sâ fie cine ştie ce surprizâ câ suntem inamicii publici numârul unu pe aici, dar trebuie sâ admit câ tot a fost descurajator, a spus Veromca, rupând tâcerea. Pred câ ai avut dreptate, (Şetty. Nu ai cum sâ fii prea paranoic. Acum trebuie sâ ne pâzim spatele, mai mult ca niciodată.

- Nu e paranoia dacâ toatâ lumea chiar vrea sâ te prindâ, a încuviinţat Jughead.

- Ci cum râmâne cu scena aia, Jughead[7] Era din canonul iubitelor tale filme de groazâ[7]

îmi dâdeam seama câ Veromca glumea. încerca sâ destindâ atmosfera, fâcându-se sâ ne gândim la pâţama de mai devreme.

- Pin Coşmarul de la cabanâ, a zis Jughead şi a ridicat din umeri. Ci nu mâ provoca sâ vorbesc despre gemenii (Crady!

Archie a fost cel care a icnit atunci, pe neaşteptate şi suficient de zgomotos, încât sâ mâ sperie. Pentru o secundâ, am crezut câ râdea de comentariul lui Jughead, dar, apoi, i-am vâzut expresia.

- Ce s-a întâmplat, Arch[?]

Era oare încâ uimit din cauza gemenilor siniştri[7] Eu, clar, eram.

El a m|t ochii, ca şi când ar fi încercat sâ vadâ mai bine ceva de la distanţâ.

- Nu ştiu. Nu sunt sigur.
- în legătură cu ce?

Veromca s-a apropiat de el şi l-a luat de Mână.

- în legătură cu momentul de faţă. Nu ştiu. Este târziu, sunt obosit şi trebuie să admit că ciudaţi ăia m-au cam speriat, dar..., a zis, între- rupându-se apoi.
- Par nimic! Epune-ne, Archie! Suntem de partea ta.
- Eşti în siguranţă cu noi, a spus Jughead şi, pentru prima dată, nu a părut sarcastic.

Aş putea să jur că am văzut-o! a exclamat, apoi s-a întors şi m-a privit ferm. Pubiţa. Eum ai zis tu, £etty 6ri. Ee deplasa încet. E’efty a spus Archie cu o voce uşor tremurată, cred că noi chiar suntem urmăriţ. Poate chiar şi în momentul ăsta.

CAPITOLUL DOISPREZECE

JUGHGEAD

Pisica neagră prevestitoare de rău care ne-a tăiat calea, dubiţa care era posibil să fi existat sau nu şi care ar fi putut sau nu să ne urmărească. Gemenii siniştri care, cu siguranţă, erau cu ochii pe noi. Imensa proprietate din vârful unui deal (de fapt, era o cabană în vârful muntelui, dar astea sunt detalii)... Tot ce-avea legătură cu excursia asta ne striga „întorceţi-vă!” pe tonul asurzitor al unui film vechi din anii ’80 şi ne-o arăta cu fontul similar din *Stranger Things.* De dragul tuturor, încercam să-mi păstrez obişnuita distanţă ironică faţă de situaţie, dar până şi eu eram tulburat.
Şi Archie - ei bine, nu voia să admită cât era de afectat, dar anul ăsta fusese îngrozitor. începând cu faptul că îşi văzuse tatăl împuşcat de Masca Neagră şi, apoi, continuând s-o facă pe războinicul justiţiar în Cercul Roşu. Toate chestiile necurate la care îl supusese Hiram Lodge. Cu Archie, totul se învârtea în jurul shake-urilor, al fotbalului şi-al cântatului la chitară. Archie nu era croit pentru viaţa asta de antierou dintr-un film *noir,* fapt care-şi

cerea birul. Ochii îi erau obosiţi şi gura

încordată, iar, pe volan - se oferise să conducă în ultima parte a călătoriei noastre -, articulaţiile îi erau albe.

Ne-am văzut pe toţi dintr-un unghi ca al lui Hitchcock - filmat de deasupra, urmăriţi de camera de filmare în timp ce urcam pe munte, perspectiva mişcându-se dintr-o parte în alta, ca să-l dezorienteze pe privitor, pentru a arăta cât de confuzi şi de distruşi eram *noi.* Dacă ascultam cu atenţie, puteam şi să aud în minte coloana sonoră din *Psycho* - toate instrumentele cu coarde fiind insistente şi stridente.

Mergând pe drumul sinuos de munte, casele începeau să fie din ce în ce mai depărtate unele de altele, vârfurile ca un „A” ale căpriorilor înălţându-se către cer şi atingând pădurea veşnic verde. Cabana Lodge se afla în cel mai înalt punct al zonei Shadow Lake - a oraşului, dar şi a apei cu acelaşi nume, care se întindea la baza văii ca mercurul lichid sau ca un soi de portal.

Măcar de-arfi aşa, m-am gândit eu. Măcar de-ar fi fost atât de uşor să ne strecurăm din dimensiunea asta într-o realitate mai sigură!

Grifoni şi... regi? Brusc, mi-am amintit de cele spuse de Pop, când eram la restaurant - despre ciudatul joc de rol în care erau prinşi Dilton, Ethel şi Ben. Dilton se îndeletnicea cu destule chestii; era uşor să-l etichetez ca fiind ciudat - chiar mai ciudat şi înstrăinat decât subsemnatul -, dar, acum, înţelegeam de ce ar fi putut să-l atragă un astfel de joc. De ce simţea nevoia să evadeze un pic din

propria viaţă.

La naiba, poate ştia el ceva!

— Urmează o curbă, Archiekins.

Veronica tot vorbea pe acelaşi ton vesel şi agresiv de bine- dispus, ca şi când excursia asta avea să fie productivă - şi poate chiar distractivă! - cu orice preţ. Chiar dacă ne-ar fi omorât.

Alţi tineri, alt oraş, altă viaţă? Ar fi fost o hiperbolă.

Dar hiperbola nu era un lux pe care să ni-l permitem. însăşi existenţa noastră se transformase într-o hiperbolă.

Archie a semnalizat şi-a selectat faza lungă a farurilor. Cu cât mai izolat devenea în timp ce urcam, cu atât mai mult mi se părea că ne-ndreptam spre un vid.

— Ei bine, a zis Veronica gesticulând, am ajuns întregi!

Abia, mi-a trecut prin minte.

în dreapta noastră, intrarea spre alee era atât de profesionist şi de discret construită, încât, dacă nu ne-ar fi arătat-o, am fi depăşit-o în viteză. Doi copaci mai laţi decât o maşină, mici reflectoare care luminau pământul de la joasă înălţime şi felinare la baza fiecărui copac. Ceea ce la prima vedere aducea a obscuritate profundă era, de fapt, o alee cu pietriş. Chiar în partea dreaptă a copacului, se afla un stâlp de lemn marcat de un singur „L” mare, cioplit artistic.

Archie a cotit.

Era frig în vârful muntelui. Chiar dacă mai fuseserăm aici înainte şi copilăriserăm într-un loc în care iernile puteau fi mai reci decât o masă de Ziua Recunoştinţei la familia Blossom, tot părea şocant, mai ales după căldura umedă şi dezgustătoare a sfârşitului de august din Riverdale. Am început toţi să tremurăm odată ce am coborât din maşină şi, când am expirat, jur că puteai să ne vezi răsuflarea, ca nişte mici semne Morse care dispăreau în aer.

— Iau eu bagajele, s-a oferit Archie, descărcând imediat totul din portbagaj şi părând bucuros să aibă ceva concret de *făcut.*

îl simţeam cu toţii - era un sentiment de déjà vu, dar adevărat, nu închipuit, de vreme ce, mda, chiar *mai fuseserăm în locul ăsta* şi de vreme ce zi de zi ne străduiam să depăşim trauma celor petrecute aici.

Nu, nu era un déjà vu; prea era un eufemism! Noi toţi sufeream de stres post-traumatic. îl simţeai plutind între noi, murmurând ca o a treia şină la tren, la fel de ceţos ca vaporii răsuflării noastre în vânt.

M-am uitat la uşa cabanei - era masivă, lemnul negru fiind încastrat într-o arcadă lucrată cu grijă, de granit - şi m-am răcit imediat. Brusc, ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să intru.

Betty m-a luat de braţ.

— Eşti pregătit? m-a întrebat ea, citindu-mi gândurile.

— Nici pe departe, i-am răspuns eu.

— Am să descui uşa şi, apoi, trebuie să mă duc

direct în subsol ca să dezactivez alarmele şi camerele de supraveghere, a spus Veronica. Toate sunt temporizate, aşa că scuzaţi-mă că mă grăbesc! Revin într-un minut!

— *Să dezactivezi* alarmele şi camerele de luat vederi? a întrebat Archie, un pic confuz şi, poate, nu chiar de acord cu planul. De ce? a întrebat uluit, dar apoi s-a adunat la loc. Adică, nu vrem să fim *oarecum* protejaţi, după ce s-a întâmplat ultima dată?

— Te înţeleg, Archiekins, dar eu nu mi-aş face griji. Uşa de la intrare se blochează automat. Şi, cum am mai spus, ticăloşii ăia sunt închişi.

Veronica părea excepţional de încrezătoare.

Cu excepţia celui care e chiar mort, am gândit eu, dar nu am spus cu voce tare.

— Nu se vor întoarce în seara asta. Ştii că suntem în siguranţă, a zis şi s-a îndreptat spre el, ridicându-se în vârfurile picioarelor, ca să-şi poată pune mâinile pe umerii lui. Ştii, nu? a spus şi l-a sărutat rapid, dar dulce. Niciunul dintre noi nu-şi *doreşte* cu adevărat să fie din nou aici; pot doar să-mi imaginez ce simţi acum. Numai când mă uit la pădure şi aud cum foşnesc frunzele, îmi aduc aminte de noaptea aia. îmi dă fiori.

— Mda.

Replica lui Archie a fost scurtă. S-a uitat în jos, ca şi când ar fi fost dezamăgit de propria persoană.

— Dar am venit cu o misiune, şi totul se va petrece repede şi fără dureri. Şi te asigur că, aici sus, suntem în deplină siguranţă, a spus, iar apoi s-

a întors cu faţa la noi. Trebuie să dezactivez alarmele; altfel, tata va putea să se folosească de camerele de supraveghere ca să ne urmărească oricând şi oriunde doreşte. Şi ăsta e ultimul lucru de care avem nevoie. Chiar dacă nu ar interveni, nu i-aş da niciodată satisfacţia de a ne urmări.

— Este în regulă, V. Dacă tu crezi că suntem în siguranţă fără alarme, avem încredere în tine.

Betty a zâmbit - sau a încercat să o facă. Totuşi, zâmbetul nu i s-a citit în privire.

— Dar nu va observa tatăl tău că sistemele nu mai funcţionează? a continuat Betty.

— Probabil, a recunoscut Veronica. Dar poate că nu chiar imediat. Pe asta mă bazez - că, înainte să-şi dea seama că suntem aici şi că ne băgăm nasul, vom obţine ce ne trebuie şi vom fi plecaţi de mult timp.

— E o teorie la fel de bună ca oricare alta, am zis eu.

Archie a dat aprobator din cap şi, fără să spună vreun cuvânt, a luat din bagajele şi s-a îndreptat mai hotărât spre uşa de la intrare, urmat de noi toţi. Veronica a scos din poşetă un breloc elegant de piele şi l-a scuturat până a găsit ceea ce căuta. Era o cheie grea de alamă, care părea veche, ca un obiect de recuzită dintr-o punere în scenă a unei crime. Abia am reuşit să mă abţin din a râde.

— Ştiu, a zis Veronica, zâmbind şi ea cu jumătate de gură. Nimic din viaţa unui Lodge nu poate fi altfel decât strident.

S-a apropiat să descuie uşa.

După aceea, totul s-a petrecut foarte repede. Şi, totuşi, timpul a părut să-şi încetinească la jumătate viteza.

Am simţit-o pe Betty prinzându-mă cu degetele de antebraţ înainte să-mi dau seama ce se întâmpla. M-a prins ca o menghină.

— Ce naiba..., a început Archie.

Ăla a fost momentul în care Veronica a început să ţipe.

Sweet Pea:

Poţi să te relaxezi.

Am pe cineva.

Nu, TU poţi să te relaxezi. Fă-mi legătura. Trebuie să terminăm cu chestia asta. Trimite-mi informaţiile!

Sweet Pea:

PP:CAPITOLULTREISPREZECE

VERONICA

La început, nu am auzit decât ţipătul strident şi înfricoşat al cuiva. Părea să se audă de peste tot, ca şi când nu avea de gând să se oprească vreodată.

Apoi, mi-am dat seama: *eu* ţipam.

Ţipam - isteric, de parcă mi-aş fi pierdut minţile de tot -, iar Archie mă luase în braţe. Am simţit mirosul lemnos al şamponului pe care-l folosea, atât de sexy şi de liniştitor în fiecare zi. *Normal.* M-a readus în lumea reală - cu greu.

în faţa noastră, întinse pe covoraşul de la intrare, ca unul dintre cele mai înspăimântătoare coşuleţe de bun venit, zăceau nişte păsări moarte.

După ce am reuşit să-mi recapăt controlul, să nu mai urlu şi să nu mai tremur, m-am forţat să mă uit mai cu atenţie. Stomacul mi s-a întors pe dos. Nu

erau doar păsări, adunate într-o grămadă. Nu, erau nişte păsări imense, care păreau rele şi de pradă, cu gheare ascuţite şi cu aripi care păreau suficient de puternice, încât să doboare o persoană.

Gâturile le erau rupte.

Nu doar rupte - *schilodite* cu sălbăticie.Capetele le erau sucite de tot şi, sub masa de hoituri, mica baltă de sânge care se formase - *Cum de-am ratat-o? Din cauză că este atât de întuneric!* - se prelingea peste dalele de piatră, pătând intrarea.

— Ce *e* asta? a strigat Betty, deşi era evident, însă, la fel ca mie, ca nouă, tuturor, nu-i venea a crede ochilor.

— Cred că sunt nişte ciori, a zis Jughead.

— Nu! am intervenit eu. Sunt prea mari. Nu sunt prea mari ca să fie ciori?

— Clar, sunt enorme, a fost Jughead de acord. Dar sunt destul de sigur că sunt ciori. Cine ni le-a lăsat s-a dat peste cap ca să le aleagă după mărime. Sper că, oricine ar fi fost, a fost plătit în funcţie de numărul lor, nu de greutate.

— Cineva... le-a lăsat aici? a întrebat Betty, care avea ochii măriţi şi gura încordată. Dar... cine? De ce? *Cum?*

— Din nefericire, nu ştiu cum am putea să avem răspunsuri la întrebările astea - momentan, a zis Jughead. Dar, mda. Cred că au fost lăsate aici intenţionat. Altfel, cum ar fi putut să se întâmple aşa ceva? Doar n-au încheiat păsările vreun pact ca la Jonestown[1]. Prin urmare, singurul răspuns posibil este că a fost o acţiune voită a cuiva.

— Un act deliberat de agresiune *extremă,* am

[1] Cazul este cunoscut drept „masacrul de la Jonestown” - la data de 18 noiembrie 1978, în Guyana, America de Sud, peste 900 de membri ai cultului Templul Oamenilor, convinşi de liderul lor, Jim Jones, s-au sinucis în masă (n. red.).

zis eu.

Inima a început uşor să-mi bată normal şi, încet, pielea mi
s-a răcit, iar sentimentul groaznic de teroare ieşită de sub control a dispărut. Slavă cerului, îmi reveneam oarecum!

Reacţia mea a fost intensă. Dar, pe de altă parte, intens a fost şi micul cadou de la... cine ştie cine?

— Băieţi, credeţi că ar fi putut să fie gemenii ăia ciudaţi de la magazin?

Ideea era îndreptăţită. Am încercat să decid dacă era mai bine sau mai rău decât să nu avem nicio idee privind identitatea persoanei care ar fi putut să lase păsările acolo.

Nu, am hotărât eu. *Ambele variante sunt la fel de îngrozitoare.*

— Ne-au spus verde-n faţă că nu sunt cei mai mari admiratori ai noştri, şi-a amintit Jughead.

— Totuşi, a zis Betty, afişând o expresie specifică lui Nancy Drew, gândiţi-vă! Dacă ar fi fost gemenii, *când* să o fi făcut? Au aflat că suntem în oraş în urmă cu doar jumătate de oră, când ne-am oprit la magazin. Ar fi trebuit să plece de la magazin odată cu noi ca să vină să lase păsările aici. Şi, chiar dacă ar fi mers cu viteză, ar fi riscat mult. Ca să nu mai spun - şi-a fluturat o mână, arătând munţii care ne înconjurau - că e destul de dificil să conduci rapid pe drumurile astea. Nu poţi să iei curbele prea rapid. Este prea periculos.

— Şi nu e vorba numai de drumurile sinuoase,

ci şi de cele înguste, am adăugat eu. Ar fi trebuit să îi depăşim. Sau să-i ajungem din urmă, sau să-i vedem în spatele nostru. Pe aici nu sunt multe drumuri secundare. Asta-i situaţia. Comunitatea e menită să fie una privată, ceea ce înseamnă că siguranţa este pe primul loc. Din câte ştiu, chiar nu ai cum să te furişezi aici.

— Localnicii ăia au făcut-o, a subliniat Jughead. Adică, atunci eram înăuntru şi poate nu foarte atenţi, dar Andre ar fi trebuit să-i vadă venind, dacă e adevărat ceea ce zici. Cu alte cuvinte, e posibil să nu fim la fel de în siguranţă pe cât crezi.

— E posibil, am recunoscut eu. Dar tot nu cred că gemenii ar fi avut cum să ajungă aici înaintea noastră, în intervalul de timp menţionat de Betty.

Toţi am tăcut cât ne-am gândit la asta.

— Doar că... a început Jughead, care părea dus pe gânduri.

— Ce, Juggie? a întrebat Betty.

— Doar că poate ne înşelăm în privinţa timpului. E posibil ca ei să fi ştiut că venim aici înainte să ne vadă în magazin. E posibil să nu lucreze singuri, a zis, uitându-se în sus şi împrejur, ca şi cum, dacă s-ar fi concentrat suficient de mult, ar fi primit un răspuns.

Betty şi-a ţuguiat buzele, gândindu-se.

— Dubiţa, a spus, părând încântată, cu toate că, odată puse cap la cap, piesele din jocul de puzzle nu înfăţişau o imagine chiar atrăgătoare.

Jughead a dat aprobator din cap.

— Dubiţa.

— Dacă am avut dreptate..., a zis Betty şi a început să se plimbe, prinsă în teoria ei, care se dezvolta rapid.

— Şi se pare că ai avut, lucru pe care urăsc să-l spun, din cauza implicaţiilor evidente şi înfricoşătoare, am zis eu.

— Atunci cineva - fie gemenii, fie oamenii cu care lucrează -, ei bine, cineva trebuie să fi ştiut unde ne ducem... cu mult timp înainte.

— Băieţi, asta e o nebunie! Adică, *doar* în urmă cu câteva ore ne-am gândit să venim aici.

Dându-şi seama de întreaga semnificaţie, fruntea lui Ar- chie s-a ridat de îngrijorare.

— La Pop’s, am zis eu încet. în mod evident, un spaţiu public, indiferent cât ne place să pretindem că e refugiul nostru personal.

— Era gol, ne-a amintit Archie, trecându-şi o mână prin păr.

— Dar nu de tot. Ben era acolo, a subliniat, cu multă blândeţe, Betty.

— Stătea mult prea departe ca să ne audă vorbind! a protestat Archie.

— Poate. Dar cine ştie? Cine poate spune sigur? Adică, noi doi nici măcar nu eram siguri că am văzut dubiţa gri. Deci nu putem să ne pronunţăm cu adevărat. Nu cu o *certitudine* de sută la sută.

— Băieţi! am intervenit eu. Dubiţa. Bine, ştiu că am zis că nu am văzut-o şi susţin asta în continuare, dar, după cum am spus şi atunci, nu înseamnă că nu a fost acolo. Mai ales dacă a văzut-

o şi Archie.

Ideea că am fi fost urmăriţi de un intrus m-a făcut să mă înfior.

— La magazin, a spus Archie. Am spus că am văzut-o. Mi s-a părut că o văd. Credeam că e posibil să fim urmăriţi, a zis el, înghiţind cu dificultate. Nu eram sigur şi speram să mă înşel.

— Dar, având în vedere... *măcelul...* ăsta, am spus, aruncând, pe furiş, o privire şovăielnică spre păsările moarte de la intrare, întinse ca o ofrandă adusă unei puteri demonice întunecate, şi cutremurându-mă, cred că trebuie să admitem că e o chestie cam naivă să ne mai agăţăm de speranţa asta.

Ne-am uitat unii la alţii. Noaptea era liniştită. în depărtare, s-a auzit cârâitul unei păsări - amintindu-ne de creaturile reduse la tăcere care zăceau la picioarele noastre.

— Ce facem deci? a întrebat Jughead.

Mi-am pus mâinile în şolduri, pregătită de luptă.

— Nu se schimbă nimic, am spus eu. Avem un plan la care nu renunţăm. Căutăm dovezile, le găsim şi plecăm cu ele. Numai...

— Ce? a întrebat Betty.

— Acum, că ştiu că e posibil să nu fim cu adevărat în siguranţă aici, sugerez s-o facem cât mai repede posibil.

IDENTITATE NECUNOSCUTĂ (1): Abia au ajuns.

IDENTITATE NECUNOSCUTĂ (2): Au văzut păsările?

IDENTITATE NECUNOSCUTĂ (1): îi urmăresc acum. Trimit pozele. Poţi să le transmiţi mai departe.

CAPITOLUL PAISPREZECE

mcHm

Ronnie avea dreptate - nu-ţi trebuia mult să-ţi dai seama. Era imposibil să ne întoarcem acum. Şi faptul că ştiam că am fi putut fi în pericol şi urmăriţi *chiar în momentul ăsta* nu însemna decât că trebuia să acţionăm mai rapid şi să fim mai inteligenţi.

— Camerele de luat vederi? a început Betty, dar Veronica s-a apucat din nou să descuie uşa. Eşti sigură...

— în mod clar, nu-s sigură de nimic acum, a redus-o nemilos la tăcere Veronica. Poate e mai bine să nu dezactivăm *toate* metodele de supraveghere. Poate că, în lumina acestor noi - şi tulburătoare - revelaţii, e necesar să regândim lucrurile. Tot va trebui să alerg în pivniţă, doar ca să întrerup alarma. Dacă nu introduc imediat codul, alarma va contacta poliţia. Şi, cu siguranţă, *nu* ne dorim asta. Dar, cât am să fiu acolo jos, am să mă uit la dispunerea camerelor de luat vederi. Putem să decidem pe care să le păstrăm active. Sunt sigură că putem să ne gândim la ceva.

Toată lumea a dat aprobator din cap.

Vin cu tine, i-am zis eu. E imposibil ca încă o pereche de mâini, ochi şi urechi să fie o idee proastă

.în plus, mai era şi faptul că simpla întoarcere la cabana Lodge mă făcea să văd bătăuşi cu cagule ori de câte ori clipeam. Puteam să aud paşii localnicilor când au intrat în încăperea mare, rotindu-şi bâtele de baseball şi cu ochii aprinşi prin găurile măştilor... ca în cazul Măştii Negre.

Mda. Voiam să văd cu ce fel de sistem de securitate lucram. Dacă era *cineva* acolo şi ne urmărea, intenţionam să-l surprind în filmare. Şi apoi să-l prind, pur şi simplu.

Deja eram judecat pentru uciderea lui Cassidy. Ce aveam de pierdut acum?

— Aş aprecia încă o pereche de mâini, Archiekins. Mai ales dacă sunt ale tale, a spus Veronica. Putem să revenim să ne ocupăm de păsări după ce verificăm tot.

Toată lumea a inspirat profund - ştiam că toţi încercam să părem mai curajoşi decât ne simţeam -, iar Veronica a deschis larg uşa.

M-am aşteptat la un sunet asurzitor, la un bip sau la ceva care să ne spună că alarma fusese declanşată. Dar, în interiorul cabanei Lodge, totul părea perfect şi liniştit, ca şi când nimic violent nu s-ar fi petrecut aici. Bineînţeles, era imposibil ca locul să mai fie răvăşit după invazie - adică familia Lodge avea, cu siguranţă, vreo echipă sofisticată de curăţenie, care venea în mod regulat. însă tot mă speria mai mult decât voiam să admit - chiar şi în sinea mea - cât de firesc şi liniştit părea totul.

— Vii, Archie? m-a scos din transă vocea Veronicăi.

— Sunt chiar în spatele tău.

îmi revenisem. N-aveam timp *să mă las distras. Să-nceapă jocul!*

Ultima dată când fuseserăm aici, nu coborâsem cu Verónica în pivniţă. Doar cuvântul *pivniţă,* în sine, mă făcea să mă gândesc la filmele de groază ale lui Jughead - becuri care se legănau de sfori, podele murdare, spaţii înguste prin care să te târâi, fără ferestre. însă până şi subsolul familiei Lodge era un pic mai sofisticat decât cel al oamenilor de rând. Bineînţeles, în subsol era curat, iar eu am urmat-o pe Verónica pe un rând de scări care imitau arcada şi şemineul din încăperea mare.

Aici, jos, era întuneric în ciuda faptului că Verónica aprindea toate luminile pe lângă care treceam, dar, când totul s-a luminat, am văzut pereţi lambrisaţi cu lemn negru, scump. Preţ de un minut, am apreciat măiestria clădirii - după tot timpul lucrat la Andrews Construction, chiar am ajuns să-i semăn tatei şi, în plus, am învăţat câte ceva. însă numai un minut. Trebuia să fiu puternic - pentru Verónica, pentru noi toţi -, deşi nu prea *mă simţeam* puternic. Fiecare colţ întunecat şi obscur putea ascunde un intrus; fiecare scârţâit al unei podele putea să însemne că nu eram singuri.

Nu îmi era teamă de întuneric. Nu mi-a fost niciodată, nici măcar în copilărie, dar, în lumea asta, erau atât de multe alte lucruri de care să te temi! Şi toţi le-am trăit pe atât de multe dintre ele!

— Este o alarmă silenţioasă, Archie, a spus Verónica, de parcă ar fi observat că eram confuz din cauza liniştii şi a lipsei de agitaţie din casă. Dar are temporizator şi e posibil să avem vreo două minute în plus la dispoziţie.

A scuturat un mâner pe care eu nu îl observasem şi, apoi, a deschis uşa cu şoldul.

— Aici, mi-a zis şi mi-a făcut semn să vin. Tastatura este chiar deasupra seifului.

Am auzit clichetul unei veioze, şi un colţ al încăperii a strălucit galben. Am clipit, încercând să-mi obişnuiesc privirea cu lumina.

Am clipit din nou, de data asta surprins. în mod evident, încăperea era biroul lui Hiram. Era ca o versiune mai mică, de cabană, a celui din Pembrooke: o masă de scris imensă, robustă şi care părea grea, aşezată în faţa peretelui din spate, un fotoliu de piele, un covor elegant din piele de animal pe podea, în spatele mesei, unde, în Pembrooke, atârna portretul în ulei al Veronicăi, era capul imens al unui elan împăiat, care avea coarnele atât de mari, încât distanţa dintre ele depăşea bara de protecţie a unei maşini. Ochii îi erau sticloşi, dar tot arăta de parcă ne urmărea... şi nu-i plăcea ce vedea.

— Ştii codul? Dacă se roteşte sau aşa ceva?

Planul ăsta avea prea multe variabile. Prea multe lucruri puteau să meargă prost.

— îl ştiu, a spus încrezătoare Veronica, apoi, cu degetul, a atins repede şi uşor tastatura. Nu se roteşte. Mereu e data naşterii mele.

Când a terminat de introdus codul, un beculeţ s-a înroşit.

— Nu arată grozav.

Rahat! Nu se rotea - cu excepţia dăţilor în care o făcea.

Veronica s-a încruntat.

— Şşşt! Probabil am introdus greşit o cifră. Credeam că stau bine cu nervii, dar presupun că niciunul dintre noi nu e complet imun la efectele psihologice negative ale unui scenariu cu mize atât de mari.

S-a aplecat şi s-a uitat mai atent la tastatură, apăsând din nou un şir de numere.

Amândoi ne-am ţinut respiraţia după ce a terminat şi a făcut un pas înapoi.

S-a făcut verde. Veronica a scos un sunet ascuţit.

— Nu vreau să zic „Ţi-am spus eu…”

Am apucat-o şi i-am dat de pe faţă o şuviţă de păr.

— Cu siguranţă mi-ai spus.

M-a sărutat şi şi-a sprijinit capul de pieptul meu, iar eu i-am inspirat apropierea.

— Criză evitată, a spus cu o voce uşor înăbuşită, din cauză că era lipită de mine. Să spunem că e un semn.

Am înţepenit. îmi era prea greu să aud cuvântul *semn* fără ca mintea mea să nu completeze în mod automat expresia *semn al condamnării.*

Atunci s-au stins luminile.

După ce am zvâcnit atunci când Veronica a spus *semn,* bezna bruscă m-a alarmat. Am apucat-o strâns pe Veronica - prea strâns, din reflex; eram panicat - şi am tras-o şi mai aproape decât înainte.

— Mereu cavalerul meu în armură albă, a spus, trasând cu mâna liberă cercuri între omoplaţii mei. Cred că toţi suferim un pic de stres post-traumatic din cauză că am revenit la locul crimei, dar pentru tine e mai intens.

— Sunt în regulă, am zis eu morocănos.

— Poate că e adevărat - buzele ei le-au găsit din nou pe ale mele, luându-mă prin surprindere în întuneric -, dar nu trebuie să fie. Archie, iubesc faptul că eşti atât de hotărât să ne protejezi pe toţi. Şi poţi să fii puternic - pentru noi, pentru tine - dacă asta simţi, dacă asta vrei. însă nu trebuie să fii puternic excluzând orice alt sentiment. Ce ni s-a întâmplat a fost înspăimântător şi confuz. Şi, acum, retrăim parţial unele lucruri. Şi e în ordine dacă ţi se pare înfricoşător şi confuz.

Şi, aşa - tocmai când credeam că e imposibil s-o iubesc mai mult mi-am dat seama de câtă dreptate avea, de cât de uimitoare şi frumoasă era şi de cât de norocos eram *eu* să fie de partea mea.

— M-aş simţi un pic mai bine dacă n-ar fi beznă aici, am recunoscut eu. Nici măcar nu e furtună sau aşa ceva. Ce se întâmplă?

Chiar i-am simţit umerii ridicându-se.

— Suntem atât de sus în munţi, mi-a explicat ea. Indiferent cât de mult plăteşte cineva - şi, crede-mă, tata nu s-a zgârcit -, electricitatea,

internetül şi toate conexiunile pot să fie uşor instabile uneori. Vestea bună...

Deci era şi o „veste bună” în toată situaţia. Nu la fel de liniştitoare pe cât mi-ar fi plăcut.

— ...este că tata, ca orice bun gospodar, s-a pregătit pentru eventualitatea asta. Suntem conectaţi la un generator de rezervă care va porni automat. Trebuie doar să mai aşteptăm câteva minute.

M-a luat de mână şi m-a condus pe o canapeluţă de piele dintr-un colţ.

— Mai bine să ne facem comozi, a spus ea. La urma urmei, chiar şi după ce vom avea din nou lumină, e posibil să ne aştepte o noapte lungă.

Preţ de câteva minute, am stat pe întuneric unul lângă altul şi am ascultat ritmul constant al respiraţiei lui Ronnie.

— Crezi că Betty şi Jug sunt bine? am întrebat, în cele din urmă.

— Probabil că se simt cam singuri, a spus ea. Dar, din nefericire, nu pot să coboare la noi înainte să pornească generatorul.

Uşa de la pivniţă se blochează automat dacă pana de curent durează mai mult de câteva minute.

— De ce?

— Creează un soi de refugiu, a spus ea şi s-a oprit. Ştiu. E ciudat. Dă vina pe paranoia demodată. E şi asta o chestie.

Am râs.

— N-aş avea de unde să ştiu.

— Dar ai râs! a spus şi m-a atins în joacă. Erai atât de serios!

— Am o stare ciudată de la petrecere, am recunoscut eu. Te rog să mă scuzi! Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să o depăşesc. Nu e corect faţă de tine.

— Drăguţ din partea ta să spui asta. Dar, în primul rând, pot să am singură grijă de mine. Şi, în al doilea rând, nu mă refeream doar la seara asta, după petrecere, ci la toată vara. De când cu alegerile pentru consiliul elevilor. De când..., s-a oprit ea, ezitând.

— De când cu arestarea mea, am terminat eu.

— Nu mă înţelege greşit, e complet normal. Ţi-am zis, ai voie şi ar trebui să ai sentimente, şi am vorbit serios, dar urăsc să te văd aşa. Urăsc faptul că e vina mea.

— *Nu* este vina ta, am insistat eu.

De fiecare dată când spunea aşa ceva, mi se părea că sunt înjunghiat.

— E tatăl *meu.* Care nu ar fi avut nimic de împărţit cu tine, dacă nu te-ai fi încurcat niciodată cu mine. Chiar dacă am fost sau nu implicată activ în ruinarea ta, pot să spun, fără niciun dubiu, că are legătură cu relaţia noastră.

— Nu ştim sigur, am subliniat eu. Tatăl tău are *multe* de împărţit cu *mulţi* oameni. Nu există nicio garanţie că nu ar fi ajuns şi la mine mai devreme sau mai târziu, chiar dacă eram sau nu împreună.

Trista realitate a acestui fapt ne-a făcut pe

amândoi să râdem. Ce altceva puteam să facem?

— Situaţia are ceva shakespearian, un caracter inevitabil, a recunoscut Ronnie şi şi-a trecut degetele peste partea interioară a braţului meu. Dar nu-mi pare rău că *suntem* împreună.

S-a oprit şi, apoi, a continuat pe un ton un pic nesigur, pe care nu eram obişnuit să-l aud la o persoană neînfricată precum Veronica.

— Ţie îţi pare rău?

— Dumnezeule, Ronnie, bineînţeles că nu! am exclamat şi am îmbrăţişat-o. Trebuie să ştii că te iubesc, indiferent ce se întâmplă sau cum se sfârşeşte totul. Nimic nu va schimba asta. Nu există nimic ce m-ar putea face să regret vreodată că te-am găsit. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă *nu aş fi făcut-o.* Aşa era menit să fie.

Câh, ce siropos! Dar trebuia să fiu sincer cu ea.

— Bun, a zis Veronica. Pentru că sentimentul este reciproc.

Sentimentele pentru ea mi-au inundat tot trupul. Doamne,
o iubeam atât de mult! Am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o, buzele noastre atingându-se uşor, iar părul ei legănându-se delicat pe obrajii mei. Apoi, mai disperat, ca şi când mi-ar fi fost imposibil să mă apropii de ea pe cât mi-aş fi dorit.

Preţ de câteva minute, nu am mai vorbit.

— Sper că Betty şi Jug nu sunt prea speriaţi.

— Ei bine, recunosc, pana asta durează un pic mai mult decât mă aşteptam, dar tot susţin că e ceva temporar. Sunt sigură că pot să-şi ţină de urât, a rostit Ronnie pe un ton jucăuş. Noi am facut-o.

Am izbucnit în râs.

— Poate nu e sfârşitul lumii dacă pana mai durează un pic!

Cu siguranţă, aveam să găsim metode prin care să ne omo-
râm timpul.

A râs şi Ronnie.

— Sunt de-acord cu tine!

Totuşi, după un minut, mi-a vorbit din nou pe un ton serios, gânditor.

— Archiekins, a început ea. Mă bucur că suntem aici şi că putem să râdem de toată situaţia asta sordidă. Cum ai spus, meriţi mult mai mult. Dar... ştiu de ce te-au afectat comentariile prosteşti şi nesărate ale lui Reggie. Bineînţeles, n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta, dar înţeleg perfect de ce te-a enervat.

Am oftat.

— Nu vreau să fiu iubitul gelos. Nu vreau să fiu genul ăla de om. Şi nu e vorba că nu am încredere în tine, am insistat. Dar Reggie şi cu mine... am fost rivali dintotdeauna. Nici măcar nu ştiu când a început totul, atât de mult a devenit, pur şi simplu, o parte a relaţiei dintre noi. Şi a fost cu ochii pe tine din prima zi în care ai venit la liceu. Toţi băieţii au fost, nu că-i învinovăţesc!

— Şi, dacă aş fi un obiect care trebuie urmărit

şi obţinut, aş fi flatată, a zis ea. Dar sunt o femeie puternică şi care gândeşte singură, în stare să se descurce.

— El este şiret.

— E de-a dreptul un şarpe, a fost ea de acord. Câteva dintre farsele pe care le-a făcut de când am ajuns aici au fost destul de complexe. Şi sunt sigură că lucrul ăsta cântăreşte mult în ceea ce priveşte neliniştea ta de acum. Mai ţii minte când ne-a convins pe toţi că *moare?* Ca să o facă pe Josie să-l însoţească la bal? A fost diabolic şi tulburător. Dar *Josie* e cea importantă. Pe ea încearcă mereu să o cucerească. Nu pe mine, indiferent ce ţi-a spus în seara aia. S-a purtat cum se poartă el de obicei.

— Totuşi, am subliniat eu. Mereu se-ntâmplă şi altceva.

Ea a tăcut, gândindu-se. Nu prea putea să mă contrazică.

Faptul că a menţionat-o pe Josie nu era chiar cea mai bună metodă de a mă convinge că era inofensiv. Dacă Reggie n-ar fi fost atât de hotărât s-o facă pe Josie să iasă cu el, oare el şi Ronnie ar fi…

Câh! Uram până şi să mă gândesc la asta. Dar, de vreme ce m-a enervat la petrecere, nu am reuşit să-mi reprim amintirea.

Chestia era că, şi după farsa nebună cu „dorinţa pe patul de moarte”pe care-o făcuse Reggie anul trecut, Josie nu îl ignorase total. Poate că nu voia să fie iubita lui, dar, cu siguranţă, avea nişte

sentimente complicate pentru el. Sentimente care implicau faptul de a se bucura de cele ale lui pentru ea. Şi de a-i cânta în strună doar suficient, din când în când, ca să-l facă să tot revină. Nu într-o manieră chiar crudă, ci, pur şi simplu, în felul în care ar fi putut să se comporte o persoană confuză.

Aşadar, şcoala punea în scenă piesa de iarnă, *The Crucible.* (De vreme ce liceul Riverdale avea oricând nevoie de un pretext pentru o vânătoare de vrăjitoare.) Clubul de teatru era pregătit, decorurile erau gata şi nimeni nu mai învăţa, toţi se pregăteau mental pentru seara premierei.

Atunci a lovit năpasta.

Glumesc, oarecum. N-a fost ceva în genul ciumei bubo- nice - deşi ,în Riverdale,n-ar fi fost absurdă nici măcar o asemenea presupunere. însă a fost o chestie dezastruoasă, complicată şi care, oricum, a oprit producţia.

Mononucleoză. „Boala sărutului”. Şi părea că toată lumea era infestată.

În cele din urmă,şi noi aveam să fim afectaţi.

A început cu un anunţ făcut la nivelul întregii şcoli.Făceam repetiţii cu costumele, cu două zile înainte de seara premierei.

Rând pe rând, am început să observăm absenţele la ore. Cineva tuşea şi, a doua zi, un loc era gol. Aşadar, presupun că nu a fost o surpriză totală când vocea lui Weatherbee a răsunat la interfon.

— Bună ziua! Sunt directorul vostru, cu un mesaj pentru întreaga comunitate a liceului

Riverdale. Vă vorbesc pentru a vă anunţa o potenţială epidemie de mononucleoză,cunoscută în popor ca „boala sărutului”.

în culise, toţi membrii echipei au râs pe înfundate.

—Toţi elevii urmează să fie examinaţi de doamna asistentă Shapely...

Şi mai multe chicote.

—Toţi cei diagnosticaţi ca fiind purtători ai virusului vor rămâne în carantină în sala de sport, până la finalul orelor.

Toate râsetele au încetat, ca o maşina care a frânat. în carantină?

însă Weatherbee nu terminase. Ne mai aştepta o surpriză.

— Până vom primi noi informaţii, toate activităţile extraşcolare sunt suspendate. Vă mulţumesc!

Cheryl a fost prima care şi-a pierdut cumpătul.

— E scandalos! a strigat ea şi s-a grăbit spre cabinetul lui Shapely, însoţită de noi toţi , ca să fie examinată.

Şi , ca în cazul nostru, al tuturor, rezultatele au fost rapide şi osânditoare. Pozitive pentru toţi.

Ne-am dus în sala de sport, care fusese transformată într-un mic ţarc ciudat pentru cei infestaţi , cu paturi peste tot şi fierbătoare electrice pentru... nu ştiu, fiert apa de ceai sau, poate, pentru dezinfectat obiecte. Parcă eram într-un film de război, dar suprarealist - jumătate din pacienţi încă purtau costumele de scenă, inclusiv Cheryl,

care, după cum ştim toţi, nu refuza niciodată ocazia de a mai exagera lucrurile.

— Daţi-mi drumul de aici! a strigat ea, lovind uşile duble masive.

Din colţ, Jughead a tuşit uşor, dar, evident,Cheryl l-a auzit.

— J'accuse! a strigat, iar Jughead a părut, pur şi simplu, confuz şi s-a uitat întrebător la Cheryl.

— Relaxează-te,Cheryl! a spus Jug.A trecut doar o oră.

— Scuză-mă, pătură umană cu variolă! a zis şi s-a ivit ameninţător deasupra lui. Din cauza ta,spectacolul nostru este anulat. Ne-ai contaminat pe toţi cu microbii tăi! a strigat şi, cu un deget a cărui unghie era dată cu ojă de un roşu-sângeriu, a arătat spre Bettycare stătea lângă el pe pat , cu un braţ pe umerii lui. Mi se face greaţă! Greaţă! s-a răstit Cheryl, iar eu l-am văzut pe Jug luptându-se cu impulsul de a-i atrage atenţia că, de fapt, ea era o scârbă şi că era imposibil să devină una şi mai mare. Şi când mă gândesc la faptul că am fost nevoită să-ţi sărut la repetiţii buzele subţiri şi crăpate. Câh!

Din şorţul costumaţiei, a scos un luciu de buze pe care l-a folosit.

— Cheryl...,a zis Josie şi s-a grăbit spre ea. E luciul meu!

Cheryl l-a scăpat de parcă ar fi fost radioactiv

Jughead a râs.

—Vezi? În tot timpul ăsta, ai împărţit luciul de buze cu Josie. Poate tu eşti aia care m-a îmbolnăvit

pe mine!

Nu cred că vorbea serios şi nici că îi păsa chiar atât de mult - era bolnav şi , cu Jug,lucrurile erau simple,nu avea sens să plângă din cauza unor microbi -, dar era un pic amuzant să o urmărească pe Cheryl enervându-se.

Practic, ochii îi străluceau de furie. Stătea într-o poziţie dominatoare, cu picioarele depărtate şi mâinile-n şolduri.

— S-a terminat! s-a răstit ea. O să găsim persoana care a început să răspândească mononucleoza şi o s-o eliminăm din casta noastră de prieteni. Pentru că, aşa cum se spune, spectacolul trebuie să continue.

— Mi se pare că inciţi la o vânătoare de vrăjitoare, a spus Jug, referindu-se, evident, la piesă.

Dacă Cheryl şi-a dat seama de ironie,nu s-a arătat amuzată.

— Exact!

Nimeni nu s-a dovedit imun la furia lui Cheryl. A tras-o pe îndrăgita ei Josie într-un colţ şi-a privit-o în ochi.

— Josephine McCoycu cine te-ai sărutat? a vrut ea să ştie.

(Asta s-a întâmplat înainte de era #Choni şi, atunci, niciu-
nul dintre noi nu şi-a dat seama că pe Cheryl ar fi putut s-o intereseze în mod special viaţa amoroasă a lui Josie.)

— Cu nimeni, a zis Josie, părând enervată şi îngrijorată deopotrivă.

Dacă exista cineva care putea să-i facă faţă lui Cheryl când era foarte nervoasă, atunci persoana aceea era Josie, doar că situaţia asta era... intensă.

Cheryl nu o credea.

— Cu niciun tip masiv, care se ocupă de instrumentele formaţiei? N-ai avut nicio aventură secretă cu vreuna dintre membrele trupei ?

— N-am fost cu nimeni, a insistat Josie, dar vocea i-a tremurat un pic.

Veronica, Reggie şi cu mine urmăream de pe margine, cât mai pe furiş posibil. Nu m-am putut abţine să nu reacţionez la răspunsul lui Josie.

— Nu este adevărat,i-am şoptit Veronicăi.

Dar presupun că n-am vorbit pe cât de încet intenţionasem.

Cheryl s-a întors către mine, concentrându-şi furia în direcţia mea.

—Ai ceva de zis.Archie? a vrut ea să ştie.

Reggie m-a împuns în coaste cu un deget.

—Taci, Andrews! m-a avertizat el.

— Nimic, am zis eu, în timp ce mă uitam de la Cheryl la Reggie, amândoi părând pregătiţi să-mi crape capul dacă nu le ascultam ordinele.

—Varsă tot! a strigat Cheryl.

Pentru o secundă, mi-a părut o ameninţare mai mare decât Reggie.

Am înghiţit.

— Doar că... I-am văzut pe Josie şi pe Reggie. în sala de muzică.

Tot mă duceam uneori acolo, să exersez la

chitară şi să lucrez la cântecele mele, deşi muzica nu mai era o prioritate. De obicei, sala era goală, dar nu şi-n ziua aia.

— Erau singuri , am continuat eu, ignorând privirile insistente ale lui Reggie. Dar, împreună…

Josie s-a uitat la podea, evitând privirea acuzatoare a lui Cheryl. Pentru Cheryl, situaţia era, probabil, mult mai gravă acum decât dacă o mărturisea de la bun început Josie.

Acum,Cheryl părea cu adevărat bolnavă. Din „albă” ,pielea i s-a făcut „palidă” ,iar fruntea a început să-i transpire.

— Cu Reggie Mantie? a întrebat-o ea pe Josie, şi vocea aproape i s-a spart. Vezi ce se întâmplă când te săruţi cu guri de canal ca Mantie? s-a răstit ea, strâmbându-se, însă, imediat, s-a adunat. E ca porţia de cartofi prăjiţi cu brânză de la Pop’s - o gustare delicioasă, dar care îţi lasă un gust rău.

Şi Josie chiar părea bolnavă - dincolo de faptul că avea mononucleoză.

— încercam să nu ne afişăm prea mult.

— 0,pun pariu! a rostit,batjocoritor,Cheryl.

Josie s-a ridicat,părând să tremure.

—Am nevoie de aer proaspăt. Şi de o pastilă.

Reggie mi-a aruncat o privire urâtă.

— N-am terminat cu tine, Andrews! m-a asigurat el, dar, apoi , s-a dus şi a luat-o pe Josie de braţ. Iubito,aşteaptă! Putem să vorbim ?

—Trebuie să o sun pe Val şi să-i spun că sunt bolnavă, a zis ea şi şi-a căutat telefonul, apăsând ecranul frustrată.Trebuie să ne anulăm concertul

din weekend…

— Uite ce e, a intervenit Reggie. îmi pare rău că te stânje- neşte atât de mult faptul că suntem împreună!

Ţinându-şi strâns telefonul, Josie şi-a lăsat mâna pe lângă corp.

— De asta crezi că sunt supărată? a întrebat, iar ochii i s-au întunecat. Pentru că oamenii au aflat despre noi? Nu, nu, nu…. a zis, scuturând din cap, de parcă nu se putea hotărî dacă este amuzată sau dezgustată. M-am supărat din cauză că, de fiecare dată când nu mai sunt precaută cu tine, Mantie, mă dezamăgeşti. Mereu se întâmplă ceva. Nu ştiu de ce nu-mi învăţ lecţia.

— Bine, a fost farsa aia, s-a grăbit Reggie să spună. Ştiu că nu a fost frumos din partea mea, dar am făcut-o doar pentru că mă înnebuneşti; trebuia să merg la bal cu tine…

Se bâlbâia şi transpira. Nu eram obişnuit să-l văd pe Mantie atât de agitat.

Sincer, poate că mă face să par un om rău, dar nu era cel mai grav lucru posibil.

— Sunt supărată pentru că, dacă mi-ai dat mononucleoză, înseamnă că te-ai sărutat cu altele, cu una dintre cadavrele astea ambulante, a spus şi şi-a fluturat mâna prin sala de sport, arătând rândurile de paturi pline cu eleve care tremurau. Cine a fost? Pe cine mai aveai?

Reggie a tresărit.

— Jur că n-am fost cu nimeni altcineva în afară de tine!

—Aha, a zis ea, deloc convinsă.Atunci, cum se face că avem
amândoi mononucleoză? Eu nu am călcat strâmb. Acum, din cauza ta, trebuie să anulez concerte plătite.

— Dar...

Josie l-a întrerupt.

— Este în regulă, a spus ea. Ne-am distrat, dar am o singură prioritate, şi anume să fiu vedetă. Să fim sinceri: amândoi ştim că nu pot să am o relaţie acum. înţelegi tu.

Privirea pe care i-a aruncat-o era de gheaţă.

Josie s-a îndepărtat cu telefonul în mână, fără să se mai deranjeze să se mai uite o ultimă dată la Reggie peste umăr. Şi-a trosnit degetele,părând că plănuia să alerge după ea, dar Cheryl nu terminase cu el.

— Stai aşa.iubăreţule! a strigat ea, l-a apucat de umeri şi l-a împins într-un scaun pliant care a zgâriat ciudat şi zgomotos podeaua de lemn a sălii. Să stăm de vorbă!

— Ce este,Cheryl? a oftat Reggie. Las-o baltă!

— Se zvoneşte că Jen Clancy te-a lăsat să o pipăi destul de mult pe terenul de tenis,a zis ea,cu sprâncenele ridicate de furie şi pometi care păreau suficient de ascuţiţi, încât să taie sticla.

—A fost un zvon pe care ea l-a început, ca să se răzbune pe fostul ei , a protestat Reggie.

— Şi cum rămâne cu Donna Foley, în studioul de arte media? a contracarat Cheryl.

— Ha! Ar vrea ea! Şi n-am fost niciodată în

studioul de arte media, a zis ea. Sunt alergic la tocilari.

— Kelly Thompson?

Reggie s-a arătat sceptic.

—Tu ai răspândit zvonul ăla, după ce a râs de coatele tale uscate!

— Nu despre coatele mele e vorba aici! a strigat Cheryl.Ai să-mi spui cu cine te-ai sărutat!

Jughead.Betty Ronnie şi cu mine ne-am adunat grămadă pentru confruntarea finală. Nu ne-am putut abţine.

— Oare să-i oprim? a întrebat Betty.

—Ai înnebunit? a spus Veronica. Treaba asta e precum ciocolata fără calorii. O plăcere!

Intre timp, aveam şi eu grijile mele.

— Crezi că Reggie o să mă bată pentru că i-am dat de gol pe el şi pe Josie? l-am întrebat pe Jughead.

— Lui Reggie îi place o bătaie bună, a subliniat ehmasân- du-şi ceafa. Aşadar, aş spune că e inevitabil.

— De câte ori trebuie să-ţi repet? zicea Reggie, acum cu mâinile în aer. Am fost doar cu Josie! De când ne-am sărutat în spălătorie, la petrecerea cu costume de la Kevin.

Veronica a tresărit şi-a făcut ochii mari. A icnit şi şi-a acoperit gura cu o mână.

— În spălătorie? a mormăit ea.Vai, nu...

— Ronnie, ce s-a întâmplat?! am întrebat eu, cu stomacul agitat din cauza bănuielii.

— Cred că o să mi se facă rău.

Chiar era palidă.

— Eşti dej a bolnavă. De mononucleoză,i-a amintit Cheryl , care, apoi, l-a alungat pe Reggie de pe scaunul pliant. Reggie, mişcă-te! Poţi să pleci, deocamdată, dar nu prea departe.Acum, e rândul Veronicăi să ia loc.

Veronica s-a prăbuşit pe scaun,părând slăbită.

— Nu e momentul să leşini ca o eroină gotică, a zis Cheryl. Adună-ţi curajul şi spune tot,răspânditoare de boli ce eşti!

Veronica a oftat, stomacul părând să o doară cu adevărat. Nu puteam să-mi dau seama dacă din cauza mononucleozei sau a ceea ce încerca să-şi amintească, dar,indiferent de motiv, sufeream şi eu, empatic. Nu-mi plăcea cum evoluau lucrurile - era imposibil să fie o poveste cu final fericit, având în vedere unde ne aflam toţi acum.

—Vă aduceţi aminte de petrecerea aia, a început ea, vorbind încet. Imediat după ce toată lumea a fost alungată. Kevin ne-a invitat pe toţi la el, ca să spargem gheaţa într-un fel. Să ne cunoaştem.

Betty a dat aprobator din cap,amintindu-şi.

— De vreme ce el era regizorul, dăduse iama prin magazinul de costumaţii al atelierului de teatru.

— Şi Reggie şi cu mine purtam amândoi...

— Da, a zis Veronica, ştiind ce vreau să spun chiar înainte de a rosti cuvintele. Din întâmplare, amândoi v-aţi pomenit îmbrăcaţi ca Romeo, a zis, străduindu-se să zâmbească. în cazul lui Reggie, costumaţia părea ironică. Mai ales când a încercat

să-i facă lui Josie curte, cât le-a trimis pe dubluri să-i mai aducă o băutură.

— Corect! „Ce Romeo jalnic!”a spus ea. Nu a fost impresionată.

— „Şi ce Julietă ai putea să fii! Dacă mi-ai da o şansă”, a citat Cheryl.

Şi ea îi urmărise în noaptea aia.

— Stăteam suficient de aproape de Josie şi de Reggie, încât să nu ne abţinem să le auzim conversaţia, a continuat Veronica. Apoi, Kevin ne-a întrerupt. „Băuturile alea nu conţin alcool, nu-i aşa, băieţi? Tata este la etaj.”I-am spus, bineînţeles, că nu. Şi nu cred că aveau vreun strop de alcool, cel puţin în momentul ăla. S-a scuzat ca să se ducă să-i spună lui Dilton să dea muzica mai încet. Ei bine, nu vreau să fiu prea scandaloasă,dar seara era cam plictisitoare,iar eu aveam chef să mă distrez un pic, aşa că i-am şoptit lui Archie să vină la spălătorie în cinci minute.

— Şi tu ai fost de acord,presupun, a zis Cheryl.

Eu am dat aprobator din cap.

— Bărbaţii sunt nişte bestii pline de testosteron! a strigat, strâmbând din nas.

—A fost ideea lui Ronnie! am zis eu, nu că îi datoram vreo explicaţie - sau scuză - lui Cheryl Blossom pentru că voiam să stau câteva minute cu iubita mea.

— Şi asta nu te face norocosul neanderthalian de lângă ea? a intervenit Cheryl. Intre timp, eu aveam un loc în primul rând, lângă Moose, care aducea alte băuturi pentru Reggie şi Josie - nici

măcar să nu mă întrebaţi cum a reuşit Reggie Mantie să-l convingă pe Moose să-i facă treaba. Dar, oricum, a mers prost, pentru că, atunci când combini o persoană cu toată graţia şi ţinuta asociate lui Moose cu un pahar prea plin , dezastrul este inevitabil. S-a împiedicat şi a vărsat băutura peste Josie.

— Bineînţeles, Kevin Keller, regizorul pesimist, a observat toată încurcătura şi a profitat de ocazie să savureze din plin angoasa. „Trebuie să curăţăm imediat cămaşa,altminteri,cariera mea de regizor se va sfârşi înainte să înceapă.” Se prefăcea, evident.

— Costumaţiile, a zis Betty. Nu e de mirare că era panicat.

— Nu poţi să-ţi imaginezi cât de nedreaptă e afirmaţia asta, dragă verişoară, a spus Cheryl. Kevin a gonit-o pe Josie la baie.

— Şi, între timp, eu îmi pierdeam răbdătoare vremea în spălătorie, aşteptându-l pe Archie, a zis Veronica.

Mintea a-nceput să mi se învârtă când am pus totul cap la cap.

Ea şi-a muşcat buza.

—Ar fi trebuit să-mi dau seama. Archie, ar fi trebuit să-i recunosc vocea sau să-mi dau seama că nu e vocea ta. Dar petrecerea era în toi, iar eu nu aveam niciun motiv să fiu suspicioasă; pur şi simplu, te aşteptam cu nerăbdare. Aşadar, când am auzit o bătaie la uşă şi cineva a întrebat „Scumpa mea Julieta,eşti acolo*V*'...

—Ai presupus că sunt eu, am terminat fraza în locul ei.

începusem deja să fac legăturile. îmi simţeam stomacul de parcă aş fi înghiţit un pumn de ace.

— Intre timp, am continuat, eu eram la etaj şi băteam în uşa de la baie, încercând să văd dacă putea să-mi spună cineva unde este spălătoria, dar Kevin era prea preocupat cu Josie, care încerca să-şi cureţe costumaţia.

— Stai un pic! a strigat Reggie, care, deşi procesa mai lent informaţiile, cu siguranţă era mai încântat de chestia asta decât mine. Stai,stai! a zis şi a început să râdă. Deci,lasă-mă să mă lămuresc: când credeam că o sărutam pe Josie, o sărutam, de fapt, pe Veronica?

S-a aplecat brusc în faţă, râzând isteric. Josie, într-un colţ al încăperii în carantină, nu părea atât de amuzată.

— îmi pare atât de rău, Archiekins! a spus Veronica, părând cu adevărat devastată. Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama. Nu am nicio scuză. Doar că... nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Dacă Ronnie era devastată, nu exista niciun cuvânt care să descrie ce simţeam eu. Gândul la Reggie sărutând-o pe Veronica mă făcea să mă alătur iar Cercului Roşu, ca justiţiar, sau mai rău. Singurul lucru care m-a împiedicat a fost suferinţa evidentă aVeronicăi - fusese doar o greşeală, ea se simţea groaznic, iar eu nu suportam să-i îngreunez şi mai mult situaţia.

— Frate! a cârâit Reggie. Să-mi zici „domnul-fură-iu- bite”! a exclamat şi şi-a încordat pumnii în aer, făcând ca un alt val de furie să mă lovească.

Betty şi-apus o mână pe spatele meu, ca să mă liniştească.

— Şmecher! a spus Jughead. N-are nicio legătură cu realitatea. Cu siguranţă e ceva de care să te mândreşti.

— De-ajuns, Cheryl! a exclamat Betty, făcând un pas înainte. S-a terminat! N-ai făcut decât să provoci suferinţă şi durere. Şi nu suntem mai aproape de a-l găsi pe purtătorul iniţial al bolii , a zis, apoi a inspirat profund. În seara aia, acasă la Kevin, toţi am băut din bolul cu punci. Dacă era vreunul bolnav,atunci toţi suntem bolnavi.

— Betty are dreptate, a spus Jughead. Nu cred că avem cum să aflăm cine este purtătorul iniţial al bolii.

Cele aflate mă apăsau. Toată furia şi nesiguranţa pe care Cheryl le scosese la iveală, faptul de a mă gândi la Reggie şi Veronica îmbrăţişaţi... Chiar dacă a fost o pură întâmplare, chiar dacă ea habar nu avea, toată chestia mă înfuria şi mă îngreţoşa.

Şi tot nu ştiam măcar cine cauzase epidemia. Aşadar, care era scopul, altul decât a deschide porţile în faţa celor mai mari temeri ale mele?

Stăteam pe loc şi ne gândeam la tot ce aflaserăm şi la cât de dezinformaţi eram, când interfonul a páráit cu încă un mesaj din partea lui

Weatherbee.

— Bună ziua, sunt directorul Weatherbee şi am de făcut un anunţ, i-am auzit noi vocea stridentă, care a răsunat prin toată sala de sport. Sunt încântat să spun că epidemia de astăzi este sub control. Ne vom relua activităţile şcolare programate, inclusiv spectacolul din seara asta, *The Cmcible.Yă,* mulţumesc!

Toţi cei din încăpere au încremenit când interfonul s-a întrerupt.

— Se reia piesa? a întrebat Josie.pe care nici măcar nu o văzusem apropiindu-se de micul nostru grup.

— Cum e posibil? a vrut Cheryl să ştie.

Betty a înaintat.

— Cu dublurile, a şuierat ea.

A încercat să comunice cu Cheryl, care era ocupată să-şi facă selfie-uri cu Josie. Instabilitatea emoţională a lui Cheryl putea să te năucească.

— Zâmbeşte! Hashtag supravieţuitoare.

— Cheryl, trebuie să-ţi văd telefonul. Cred că ştiu cine ne-a îmbolnăvit pe toţi.

Şi, în cele din urmă, Nancy Drew a noastră a fost cea care a rezolvat cazul. Uitându-se prin albumul foto al lui Cheryl, şi-a dat seama: dublurile ne sabotaseră. Era singura explicaţie care avea sens. Noi foloseam pahare roşii, iar ei beau din pahare albastre. Conform lui Betty, „a fost vorba despre un

atac organizat”.

Toţi cei care serveau drept dubluri aveau un milion de motive să fie nemulţumiţi. Erau defavorizaţi de atât de mult timp! Midge, mereu baza piramidei majoretelor. Moose, întotdeauna ţinta glumelor şi a farselor lui Reggie. Ethel, ale cărei articole clin ziarul Blue and Gold erau respinse ori de câte ori lui Betty şi lui Jughead li se părea că au un subiect mai bun.

Mda, aveau motive. Când te gândeai la toate motivele lor, erai surprins că nu plănuiseră aşa ceva mai devreme.

Dar, în clipa de faţă, mononucleoza nu era singura mea grijă. Glande inflamate, epuizare... carantină. Bine. Mă descurcam cu toate astea. Dar faptul că Reggie şi Veronica se sărutaseră, chiar şi din neatenţie? Asta era o imagine care avea să mă bântuie.

Şi nimeni nu putea să dea timpul înapoi sau să anuleze momentul. Lucrul fusese înfăptuit. Era una dintre cele mai groaznice temeri ale mele, care, de acum , era reală.

Aşadar, luând în considerare trecutul nostru, era de înţeles că aveam să fiu un pic sensibil dacă Reggie flirta cu Ronnie sau dacă spunea, nonşalant, că vrea să o cucerească. Chestia era că Reggie ştia că Ronnie este slăbiciunea mea şi mă întărâta intenţionat. Ultimul lucru care-mi trebuia era să-i

permit să mă enerveze. Dar eram om; evident, făceam greşeli. Reacţionam. Şi, când orice altceva se ruina, ultimul lucru pe care puteam să-l gestionez era ideea că relaţia mea cu Veronica - cea mai bună parte a vieţii mele - urma să fie ameninţată. Cât aş fi fost la închisoare şi nu aş fi putut să fac nimic în privinţa asta sau a oricărui alt fapt.

— Archiekins, sărutul ăla întâmplător cu Reggie Mantie a fost mai mult decât nefericit, a spus Veronica. Şi e de înţeles că te deranjează când îţi spune-n faţă că există posibilitatea să se repete, a zis, apoi mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o. Dar nu ai de ce să-ţi faci griji! Dacă se poate spune că greşeala aia a avut şi o parte bună, atunci asta este că mereu voi reuşi să-ţi recunosc buzele dintr-o mie. Poţi să fii sigur de asta.

— Ştiu, Ronnie. Vorbeam serios. Şi-ţi promit că am să depăşesc momentul. Astea sunt...

— Timpuri grele, mi-a terminat ea gândul. înţeleg. Scurta ta indulgenţă în semiisteria galantă este de înţeles. Dar eu am să-ţi fiu alături întotdeauna.

Pe întuneric, buzele ei le-au întâlnit pe ale mele, făcând promisiuni mai puternice decât cuvintele.

Dar, înainte să ne facem prea comozi, din nou, luminile s-au aprins.

Veronica mi-a zâmbit, dându-şi o şuviţă după ureche.

Nu-i timp de odihnă pentru cei obosiţi, unicul meu Romeo! a zis ea. înapoi la treabă!CAPITOLUL CINCISPREZECE

PETTY

Pragâ jurnalule,

Pe la moartea lui Jason ^lossom, eu şi prietenii mei ne-am ocupat de lucruri mult Mai înfricoşătoare decât o pana stupida de curent. Aşadar, când s-au stins luMimle, Jug şi cu Mine nu aM avut mcio probleMâ sâ râMâneM calMi. A durat probabil un Minut ca sâ ne dâM seaMa ce se întâMplase.

- CunteM în Munţi, a spus Jughead. Un decor perfect, ca din Eliberarea. Indiferent cât de Mulţi bani investeşti în infrastructura unui loc, va fi Mprevizibil când bate vântul în direcţia greşita sau când scade teMperatura cu o fracţiune de procent.

- VorbiM despre HiraM Lodge aici! aM spus eu. Chiar daca nu poate asigura pemanent o reţea WI-FI, sunt sigura câ are în pivniţa un fel de supergenerafor pornit şi gata sâ funcţioneze pentru aseMenea ocazii.

- între tiMp..., a zis Jughead şi, brusc, chipul i s-a aprins, o strâ- lucire ridicându-se de sub bârbia lui când a fluturat lanterna telefonului spre Mine.

- Nu îţi consuMa bateria! l-aM Mustrat eu. în caz câ situaţia durează Mai Mult decât ne aşteptâM.

- El M-a luat de Mânâ. *O* sting imediat după ce coborâm sâ vedem cum se descurcă Ve- romca şi Archie. ^per că au reuşit să dezactiveze alarma înainte să cadă curentul.

- Am impresia că, dacă nu ar fi fost dezactivată alarma, ne-am fi dat seama până acum. Lu sau fără pană de curent.

L-am lăsat pe Jug să mă conducă pe hol, păşind în linişte pe covoarele groase, ţesute în tonuri închise pământii.

- îmi amintesc de momentul când am urmărit Aşteaptă până se întunecă la Iwilight, de Marţea groazei.

- le rog, Jug! l-am implorat eu. *Ca* şi când situaţia nu este destul de înspăimântătoare şi fără aluziile fale?

- Corect, a recunoscut el.

Parterul cabanei era imens: un spaţiu aerisit şi deschis, cu o bucătărie demnă de un bucătar-şef, prevăzută şi cu o insulă, care conducea, la rândul ei, către o masă lungă şi solidă. Pincolo de asta, erau canapele comode, scaune tapiţate şi un şemineu imens de piatră, flancat de două lăzi cu lemn proaspăt tăiat. *O* fereastră se întindea pe toată lungimea etajului, unde erau dormitoarele, dar, în afară de asta, holul dinspre pivniţă era unul dintre cele mai mici şi înguste spaţii din toată casa.

Ci mi s-a părut claustrofobic, mic şi înghesuit, chiar dacă era, probabil, la fel de lat ca un hol din liceul Rverdale. Cau poate că era doar groaza care mă cuprindea lent, indiferent cât încercam să îmi spun că nu mă tem de ceva banal cum e întunericul şi că doar eu m-am uitat la Masca Neagră, cu sânge rece, şi am recunoscut că făcea parte din familie!

Cw cât mai departe ne-am furişat pe hol, iluminat doar de lumina slabă a telefonului lui Jughead, cu atât mai greu mi-a fost să mă agăţ de acea urmă de curaj.

- Pare că ne-ndreptăm spre scaunul electric, am spus eu.

încercam să glumesc, dar gluma a părut seacă, spusă fiind în umbrele ciudate şi orizontale ale penei de curent, mai ales după ce l-am mustrat pe Jug din cauza referinţelor la filmele de groază.

- Cu siguranţă, holul ăsta are ceva din Culoarul morţii. Ca şi când pe uşa din capot' va scrie fără îndoiala camera 231. Cau 1408.

Erau doua dintre referinţele lui preferate din Cfephen King.

- ÎMI pare rău, nu trebuia sa ne gândim la filme de groaza! şi-a amintit el.

- Este în regula, am spus eu. îmi plac pasiunile tale înspăimântătoare, chiar daca acum sunt speriata. Poate câ înseamnă doar că suntem perechea potrivită7

- Cusţin interpretarea asta! Par - stai - uite! a exclamat, îndrep- tându-şi lanterna.

Era o uşă: din lemn masiv de culoare închisă, ca toate suprafeţele din casa asta, strălucind de la ceara scumpă şi mirosind liniştitor a mosc, din cauza trecem timpului. Ci ferm poziţionată între noi şi locul în care erau acum Verónica şi Archie.

- Cam impunătoare, trebuie să recunosc, a spus Jughead. Par, în mod cert, nu este camera 231. Peci încă nu trebuie să ne pamcăm.

A întins mâna spre mâner şi l-a răsucit. NIMIC - nici măcar nu s-a Mişcat.

- Acum pot să mă pamchez7 am întrebat eu.

îl tachinam din nou şi, din nou, nu eram amuzantă.

Jug a tras de marginea căciulii, eliberându-şi o şuviţă rebelă de păr. l3rusc, s-a văzut pe chipul lui faptul că şi-a dat seama.

- Este o cameră de refugiu!

- Există o cameră de refugiu în subsol7

- Nu. Ei bine, da. într-un fel, a zis el şi a scuturat din cap. îmi pare rău! Ce vreau să spun este că sunt destul de sigur că tot subsolul func- ţonează ca o cameră de refugiu. Cooperează. Ar avea sens. Hram Lodge este foarte bogat. Oamenii foarte bogat sunt adesea si foarte paranoici, iar asta duce la un sistem de securitate incredibil de scump şi de complicat Nesupunerea mea este că uşa pivniţei este programată să se încuie când

cade curentul.

- Ci dacă eşti de partea greşită a UŞII când se-ntâmplâ asta[7]

Camera aceasta de refugiu părea să aibă câteva slăbiciuni în sistem.

Jughead *a* ridicat din umeri.

- £unt sigur ca exista un cod pe care să-l ştie familia Lodge. *Ga o* anulare, daca se întâmpla. Par noi nu suntem familia Lodge. Veromca nu se aştepta la pana, iar Hram Lodge nu se aştepta oricum sa fim aici. Peci, fara anulare.

- Ar trebui sa îi sunam[7] Oare ne-ar auzi[7]

Locul asta era fermecător şi comod, dar ştiam ca aparenţele pot fi înşelătoare-, fusese construit ca o fortăreaţa. Hiram Lodge era un om care nu laşa nimic la voia întâmplării.

- Putem încerca, a admis şi a lovit în uşa, strigându-i pe Archie şi pe Veromca de câteva ori, însă uşa parea sa fie antifonata.

Ga şi când ar fi vrut sa confirme ce spunea, bătăile şi strigatele lui au fost întâmpinate de o linişte rece şi de sunetul respiratei noastre prudente.

Am decis atunci ca exista şi senzaţia de prea multa pace şi linişte.

- în orice caz, cum de ştii atât de multe despre bogat şi despre casele lor sigure[7] am întrebat eu, un pic fermecata, în ciuda împrejurărilor, de cea mai recenta dezvăluire a minţi domnului Jughead Jones.

- Hiram Lodge este de fapt I2ruce Wayne, daca I2ruce Wayne ar fi rau, nu[7] a zis râzând. Poate Lex Luthor.

- *Ga* nu te auda Veromca spunând asta! l-am avertizat eu. Ohiar daca este de acord.

Pana de curent nu a fost atât de lunga, de fapt - a durat probabil douăzeci de minute[7] La început ma uitam la telefon,

urmărind cum trec minutele. Par, după ce aproximativ cinci minute s-au scurs într-o relativa linişte, Jug a mers pe lângă zid, până ce s-a ghemuit chiar în faţa UŞII pivniţei. M-am aplecat şi am venit lângă el, cu picioarele ridicate sub bărbie şi stând sub braţul lui. Phesupun ca ar fi avut mai mult sens sa revenim în salon, conceput pentru relaxare. Par era întuneric şi toţi ne foloseam telefonul pe post de lanterna şi cred ca mciunul dintre noi nu voia sa rişte sa rămână fara baterie înainte sa se activeze generatorul.

Oricum, dintr-un motiv nerostit, idiot şi superstiţios, nu am vrut sâ stăm prea departe de uşa pivniţei, ca şi când ar fi fost foarte important sa fim chiar acolo când s-ar fi aprins luminile, iar uşa s-ar fi deschis din nou.

Jughead a râs, rupând liniştea şi amintindu-mi, astfel, cât de nemişcat pârea totul în jurul nostru.

- Oe? am întrebat eu, deşi nu m-am putut abţine sa nu zâmbesc, doar auzindu-l chicotind.

- b'etty Oooper, a spus el, râsucindu-şi în jurul mâinii vârfurile pârului meu prins în coada. Pariez ca nu la asta fe-ai gândit când ai fost de acord sa fii Pegina Şerpilor pentru mine.

Am reflectat puţin la vorbele lui, iar apoi am râs şi eu.

- Sincer? nu cred ca m-am gândit la ceva anume când m-ai rugat prima data. Este greu sa te pregăteşti prea mult dinainte pentru aşa ceva.

- Mda, cu siguranţa este un rol pe care trebuie doar sâ ţi-l asumi. Credinţa oarba, a confirmat el. în orice caz, aşa a fost pentru mine, cu Şerpii, a zis şi şi-a reprimat un câscat, amintindu-mi cât de lunga fusese ziua pentru foţi. Pacâ mi-ai fi spus când eram mici câ noi doi vom ajunge împreuna, aş fi crezut câ eşti nebunâ.

- Hei! am exclamat şi i-am dat un cot.

- Nu, adicâ m-ar fi încântat ideea ca b'effy Oooper sâ fie infere- safâ de, ei bine, Jughead Jones.

Am înţeles la ce se referea el şi, pentru prima dafâ, mi s-a

pâruf câ purfâm o conversaţie sincerâ despre cine suntem şi ce relaţie avem, iar nâluca lui Archie Andrews, bâiatul-minune din vecini, nu era pe mcâieri.

- Iar acum, lafâ-ne...

- îndrâgostiţi nebuneşte, l-am tachinat eu, într-un moment deloc romantic.

- îndrâgostiţi nebuneşte, a confirmat el, trâgându-mâ mai *ayroayc...* înt*x-o* alfâ întâlnire ciudafâ în care sfâm la pândâ/câufâm/investigâm. Oi nu mi-ar plâcea sâ fie altfel!

- NICI Mie.

Mi-am sprijinit capul de pieptul lui, inhalând Mirosul de piele uzata a jachetei lui de farpe. Pentru mine, mirosea ca acasâ.

Totuşi, poate ca a fost... întunericul din mine, orice ar fi ce mâ împiedica sa fiu cu adevărat acea Gooper perfecta" la care se aşteaptă toată lumea... dar a trebuit să întreb.

- Jughead, ce crezi că se va întâmpla dacă Archie vaJ condamnat[7]

A ridicat din umeri.

- Nu ştiu, serios. Pe unde să ştim[7] ftiu cum a fost când era tata în închisoare... Nu a fost grozav. Adică, în afară de faptul că ki era dor de el, mai eram şi îngrijorat, pe deasupra. £e simte bine[7] Mănâncă[7] Este în siguranţă[7] Este sincer cu mine când îi pun întrebări[7] £i, bineînţeles, răspunsul este întotdeauna „na" Tatăl meu nu voia să mă îngrjorez.

- Archie va fi la fel..., am zis eu gânditoare, apoi mi-am dat seama ce am spus. Adică, nu cred că va fi condamnat, voiam doar să spun că...

- ftiu ce voiai să spui, £etty Nu te îngrijora, a spus, apoi a oftat. £1, da, Archie ar proceda la fel.

- Nu î putem lăsa să plece, Jughead!

PP era dur, iar Jughead tot îşi făcuse griji pentru el în închisoare, bineînţeles. Archie era puternic, desigur, dar nu era

dur. în închisoare, l-ar fi Mestecat şi l-ar fi scuipat înainte de micul dejun.

- ftiu, a spus el, atingându-mi ceafa cu o palmă caldă şi liniştitoare. Vom face fot posibilul ca să kpiedicăm asta.

M-a sărutat uşor pe creştet, făcându-mă să zâmbesc din nou.

- £igur ţ-a intrat fot pârul în gură.
- Probabil, a răspuns râzând.
- îmi pare râu de fixativ!

Am sfat în linişte, încercând amândoi sâ nu ne gândim la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Archie ar fi fost închis. încercam, în schimb, sâ ne amintim de toate lucrurile prin care am trecut de când a sosit Veromca, de la sfârşitul verii trecute, în luna în care s-a schimbat fotul.

Jugkead s-a rezemat din nou de zid.

- Hei, îţi aminteşti de weekendul pe care ni l-am petrecut în oraş cu Veromca, anul trecut[7] *Cm*d ea era încă fata cea noua, dar prietenia dintre noi patru era deja stabilita[7]

- bineînţeles.

Erau atât de multe lucruri extraordinare pe care sa ni le amintim de atunci... dar era şi o nelinişte care ne cuprinsese cât timp stâtuserâm acolo. Ceva care ieşise la suprafaţa. Am putea sâ îi spunem Efectul R- verdale. în majoritatea timpului, am încercat sâ nu mâ gândesc la asta. Am încercat sâ mâ concentrez la lucrurile bune.

în majoritatea timpului, a funcţionat.

Veronica ne invitase în afara oraşului pentru *prim a* noastră ieşire de weekend. Şi, chiar dacă era dramatic, bineînţeles că nu se compara cu primul weekend de la Shadow Lake. Mici îngăduinţe etc.

Ea ne-a spus că urma să facem cunoştinţă cu nişte vechi prieteni, mai întâi acasă la ei, iar apoi să mergem la cină.Ar- chie era adorabil - se uita cu ochi mari la luminile cu neon ale zgârie-norilor, la panouri şi taxiurile galbene. Se purta ca un căţel entuziasmat. în liftul spre apartamentul lui V, a numărat etajele cât am urcat.

— Cincizeci şi cinci,cincizeci şi şase,cincizeci şi şapte...

— Cred că nu am mai fost niciodată atât de sus, a spus Jug, deşi fără bucuria năvalnică pe care o simţeam emanând din toţi porii lui Archie.

— Nu pot să cred că prietena ta locuieşte aici! m-am mirat eu.

— Este uimitoare, a spus Veronica. Totuşi , este cam „greu de digerat” - v-am avertizat!

Uşile liftului au dezvăluit un spaţiu deschis şi strălucitor, aranjat la fel de modern ca foaierul. Totul arăta „straşnic” şi - într-un mod mai reţinut, dar tot fără niciun dubiu - „scump”!

Am început să îmi dau bine seama cam cât de mult se schimbase viaţa Veronicăi atunci când se mutase la Riverdale. Nu ştiu dacă m-aş fi descurcat la fel de bine.

— Lexi! a strigat Veronica, alergând spre prietena ei.

O ţipă înaltă, de culoare, cu pometii mai ascuţiţi decât muchiile zidului, a traversat încăperea.

— Ronnie! *O, Dumnezeule, îţi* prieşte să locuieşti la ţară, fato!

Cerceii ei lungi i-au atins umerii când s-a

mişcat.

— Iar aceştia sunt prietenii tăi! a exclamat, uitându-se la noi, şi, chiar dacă ştiam că, probabil, într-o oarecare măsură, judeca în tăcere ce vedea, a zâmbit atât de amabil, încât am uitat să fiu deranjată sau îngrijorată. Am auzit de voi toţi, ne-a spus ea, şi sunt încântată să vă cunosc!

— Frate,locul ăsta e *bestiali* a spus Archie.

Veronica a părut amuzată. Sinceritatea lui Archie era atât de... tipică.

— Părinţii mei l-au cumpărat pentru uz ocazional, a spus ea. Insă acum tata are un cumpărător din China care poate să ofere *mult* peste preţul pieţei. Dar, mai întâi, îmi pun întrebarea: chiar îşi poate scoate banii din ţară? Deoarece asta e toată problema...

Şi-a dat ochii peste cap,ca şi când ar fi zis: „Adică,ştii,nu?”

Iar eu nu ştiam. N-aveam nicio idee, dar nu voiam s-o recunosc.

— O, da, sigur, am spus eu, dând din cap şi sperând să par convingătoare.

M-am lămurit repede că, de fapt, nu trebuia să mă deranjez. Lexi era mai mult genul sincer şi direct. Când m-am alăturat lui Jug ca să mă bucur de priveliştea uluitoare asupra zonei Central Park West, a tras-o deoparte pe Veronica.

— Aş *fi vrut* să îmi spui că vii însoţită de trei oameni, a şoptit ea.

— Ce vrei să zici? a întrebat, părând realmente confuză, Veronica. Ţi-am spus că vin cu prietenii

mei.

—Ai spus că îl aduci pe iubitul tău atrăgător, a răspuns Lexi. Nu cu un repetent de la liceul Sweet Walley şi o figurantă din *Singles.*

Eu şi Jughead am făcut un schimb de priviri. Probabil ar fi trebuit să ne simţim ofensaţi de remarcă,dar ne cam nimerise.

Veronica s-a strâmbat.

— Care este problema?

Lexi şi-a încrucişat braţele.

— *Problema*,&spus ea,este că ne întâlnim cu băieţi eleganţi la Essex şi că am făcut rezervare pentru doar paisprezece persoane. Şi ştii cum este acolo sâmbăta,este imposibil...

—Ăăă, doamnelor! a zis Juggie şi a făcut un pas în faţă, după ce l-am asigurat că îl susţin, dând rapid din cap. Chiar dacă Betty şi cu mine îţi apreciem favorurile sociale, nu trebuie să îţi faci griji pentru noi. Eu sunt mai mult J.D. Salinger decât Jay Mclnerney. Nu plănuiam să ne alăturăm azi noilor îmbogăţiţi.

— Jughead e pentru prima dată la New York, iar eu nu am mai fost aici de când eram mică, i-am explicat. Vom fi turişti!

Lexi s-a strâmbat când m-a auzit, dar Veronica a părut incredibil de uşurată, oferindu-mi încă un motiv să îmi dau seama că făceam ce trebuia.

— *Trebuie* să ne întâlnim mai târziu! a spus Veronica.

- Da, vă rog! a adăugat, aproape disperat,Archie. în orice caz, ăsta era

planul.

Era o zi frumoasă,unul dintre primele weekenduri cu adevărat calde pe care le aveam de când iarna se transformase în primăvară, iar trotuarele erau aglomerate de oameni care măsurau cu privirea galbenul untos al luminii soarelui de după-amiază şi verdele bobocilor din copaci. Din apartamentul lui Lexi, am luat metroul spre Washington Square, apoi am mers pe strada Houston spre Power East Side, uitându-ne la vitrinele nesfârşite: pizza la felie, discuri rare de vinii, o firmă pâlpâitoare cu neon care făcea reclamă la serviciile unui paranormal autentic... Oraşul ăsta chiar avea câte ceva pentru fiecare.

— încă unul care-a dispărut, a spus Jughead, arătând spre vitrinele întunecate din partea cealaltă a străzii.

— I.AXn:\i \ IÎK STTNSHINE? am citit eu, privind într-acolo. Dacă este un simbol, cum de îl pot demola?

—Ăsta e doar numele grupului de conducere. Cinematografele Landmark. Sunshine era un..., s-a oprit el,părând să îşi caute cuvintele potrivite.

— ...un simbol?

Jughead a zâmbit.

— Ei bine, da. A fost construit în 2001. Prezenta multe filme de artă, nu doar comerciale, a spus, iar eu am simţit dispreţul din vocea lui.

— O, ca acela mai apropiat de NYU - Angelika.

Mirosul de floricele de porumb care plutea dintr-acolo

aproape mă ameţise, dar nu veniserăm la NewYork doar ca să vedem un film. Puteam face asta oriunde!

— Mda. Dar nu ar trebui ca un oraş mare ca ăsta să poată sprijini mai multe cinematografe de filme clasice? A fost şi-aşa destul de grav când Hi ram Lodge a cumpărat Twilight şi l-a demolat.

Jug a ridicat din umeri , dar mi-am dat seama că era mai supărat decât dădea de înţeles.Twilight fusese o casă metaforică şi reală pentru el câţiva ani. Când a fost vândut, s-a simţit rănit.

— Nu pot decide dacă este mai rău să se întâmple într-un oraş mare sau într-unul mic, a spus el.

— Este groaznic indiferent unde se întâmplă, am decis eu, luându-l de braţ. Dar - hei! Ia te uită!

Mă prosteam, ştiam asta, dar eram încântată să văd ceva cunoscut. Şi poate să îmi schimb puţin starea de spirit, dacă era posibil.

— Katz! E magazinul de delicatese din *Când Harry a cunoscut,-o pe Sallyl*

— „Vreau ce a comandat ea”, a citat Jug,inexpresiv

— Dumnezeule, iubesc filmul ăla! am spus oftând.

Jughead s-a strâmbat.

— Ihh! Este prea uşor şi sentimental. Dacă vrei un New York grozav într-un film, ai *Şoferul de taxi.*

— Dar are un mesaj atât de frumos, am insistat eu, tră- gându-l mai aproape. îmi place că ei încep ca prieteni.

Numai că Jughead nu era convins.

—Aşa este, totuşi , Billy Crystal nu vrea să se culce cu Meg Ryan de îndată ce se cunosc?!

Nu ştiu de ce îi era atât de greu să aprecieze romantismul filmului.

— Ei bine, da, am protestat eu, şi cred că şi ea este atrasă de el. Dar nu ajung acolo, nu-i aşa? Sunt doar prieteni - *ani*
de zilei

— Bine, fără supărare, clar nu cred că înţelegi mesajul filmului, a spus el enervat.

Ei bine, există oameni doar „cinici”, şi apoi mai există şi cei „alergici, de-a dreptul, la clişee siropoase, dar inofensive”.

-Ăăă, nu, am spus eu încet, sunt destul de sigură că tu nu ai înţeles.

începeam... să ne *certăm* din cauza asta?

El a ridicat o sprânceană la mine.

— Deci tu *chiar* crezi că un bărbat şi o femeie pot fi doar prieteni ?

— Sigur că da, am spus eu, încercând să vorbesc pe un ton neutru. Uită-te la mine şi la Archie.

— Nu comentez, a spus Jughead.

Stomacul mi s-a răsucit.Cerul era atât de albastru şi,totuşi , ziua începea să fie urâtă. Ne simţiserăm atât de apropiaţi de când sosiserăm la New York, dar, cu cât rătăceam mai mult prin labirintul din centrul oraşului, cu atât mai mult părea că nu ne înţelegeam. Se spune că oamenii diferiţi se atrag şi, într-un fel, eu şi Jug eram exemplul perfect.

S-a dovedit că poate nu eram.

L-am condus pe Jug spre Ştrand,o librărie clasică la sud de Union Square. Sloganul ei era „treizeci de kilometri de cărţi”. Hoinărind printre culoarele pline şi înghesuite, mi s-apărut o estimare potrivită. Jughead era în rai. Sau, aşa cum spunea el, „în versiunea de film a raiului pentru Noah Baumbach”,ceea ce, în lumea lui Jug, era şi mai bine.

— Locul ăsta este *sublim i* s-a manifestat el. Vreau să mă mut definitiv la New York, doar ca să-mi pot petrece câteva ore aici în fiecare sâmbătă.

—Te susţin, i-am spus eu, dar deja ne-am petrecut mult timp aici. Nu ar trebui să mergem mai departe? Sunt atât de multe de văzut!

— Dar am ajuns abia la litera D dinTrue Crime.

Nu părea promiţător. Ştiam că nu se va lăsa convins dacă-i propun să ne întoarcem în Central Park sau în Times Square - deja îşi exprimase clar dispreţul pentru genul acela de „capcane pentru turişti”. Trebuia să fiu creativă.

Aha! Am reperat un volum din prima ediţie a cărţii *Miy Life in France,* de Julia Child, şi am început să citesc nişte rânduri cu voce tare. Când am ajuns la partea despre tocana de raţă, Jughead a devenit atent.

— Să mergem să mâncăm!

Am găsit un soi de restaurant în imediata apropiere, dar s-a dovedit a fi complet „hipsterizat”,ceea ce, bineînţeles, l-a făcut pe Jughead să râdă. în meniu era o îngheţată care

costa o mie de dolari. I-am arătat că avea fulgi adevăraţi de aur,dar asta nu l-a impresionat.

— E în regulă să mănânci aur?

Am încercat să glumesc la vorbele lui , dar el era pe val.

— Şi, ca să ştii, hamburgerul meu este ars, chifla e prea moale, iar la Pop’s aş putea cumpăra patru burgeri la preţul ăstuia. Poţi să îmi aminteşti de ce suntem aici?

— Nu ştiu, am spus eu frustrată. Deoarece este simbolic!

Aplicaţia Fodor mi-l recomandase, însă nu ăsta era motivul pentru care sugerasem să venim aici.

— De când ne pasă unde merge lumea? Mai ales când este vorba de un loc în care mâncarea este proastă?

Am înghiţit.

— Familia mea obişnuia să vină aici, Jug.

Şi-a lăsat burgerul şi s-a uitat la mine.

— în copilărie,de fiecare dată când veneam la oraş,părinţii mei ne aduceau pe mine şi pe Polly aici pentru îngheţată. Nu pentru cele cu fulgi de aur, doar cu vanilie, dar...

Amintirea m-a făcut să zâmbesc. Polly îşi lua cu fulgi de ciocolată, iar eu îmi luam cu un curcubeu şi făceam schimb după ce mâneam jumătate.

—Totul e atât de încurcat cu Polly de când a fost ucis Jason şi ştii că mama e mereu stresată! Dar mi-am spus că poate locul ăsta nu s-a schimbat. Aş fi putut avea o amintire frumoasă. Poate nişte îngheţată. Iar tu îţi puteai lua un bur- ger de NewYork.Bonus,am spus şi mi-am coborât privirea.

În mod evident, am gândit greşit.

Jughead era tăcut, analizând totul.

— Bine, sunt un ticălos, a recunoscut,în cele din urmă. îmi pare rău! a spus şi s-a întins,peste masă, spre mâna mea. încotro? Merg unde vrei tu.

Fântâna Bethesda din Central Park ar fi putut fi încă o capcană turistică obişnuită, dar nu ne-a dezamăgit. Jughead şi cu mine am stat pe trepte şi am urmărit apa curgând din elefantul sculptat, culorile radiante ale naturii reflectându-se prin bazine. Sub noi, bărcile cu vâsle traversau încet lacul. Parcul mirosea a verdeaţă - suficient încât să mă simt din nou trează, aproape optimistă. Chiar după acea pauză semi- dezastruoasă de burger.

— Nu este frumos? am întrebat oftând. Lacul ăsta apare în toate filmele a căror acţiune se petrece la New York.

Jughead a ridicat din umeri.

— Mda, în toate comediile romantice absurde.

M-am enervat. Oare nu în urmă cu treizeci de minute îşi cerea scuze pentru că mi-a stricat experienţa din New York? Acum se supăra,din nou?

— Şi ce? Crezi că filmele tale preferate despre New York sunt mai bune decât ale mele?

— Nu am spus *astal* a protestat el. Vreau să spun doar că... îţi place partea de oraş care este puţin mai... *strălucitoare.* Eu prefer partea de oraş care este mai murdară. Mai reală.

A sosit timpul să ridic eu din umeri.

— Sigur, Jug.

Ştiam la ce se referea de fapt. Doar că nu eram pregătită să îl aud.

Din Central Park, am făcut o mică plimbare spre clădirea Dakota, structura impunătoare în stil gotic, dar imposibil de şic, ale cărei turle ascuţite şi acoperişuri triunghiulare spintecau cerul. Era ameninţătoare. Se potrivea cu starea mea de spirit.

— Uite,aici este o parte adevărată a istoriei NewYork-ului , a spus Jughead. Clădirea Dakota.

— Ştii că Veronica a locuit aici, înainte ca tatăl ei să fie arestat?

Era greu să-ţi imaginezi, dat fiind că Dakota era atât de inaccesibilă. Dar, pe de altă parte... aşa era şi V

— Mda. Dar mai important din punct de vedere cultural este exact locul de lângă uşă. Acolo a fost împuşcat John Lennon. Practic pe propriul prag.

Nu-mi venea să cred - Jughead chiar părea *impresionat* cumva de momentul acesta revoltător din istoria Americii.

— O, Dumnezeule! am spus eu. E tragic.

— Ei bine, da.Totuşi,pe cât de îngrozitor a fost... *a scăpat* cu moştenirea intactă, a zis Jughead şi şi-a băgat mâinile în buzunare. Majoritatea starurilor rock din epoca lui care sunt încă în viaţă ori fac muzică mediocră, ori interpretează în continuare melodiile pe care le-au compus în urmă cu patruzeci de ani. Este nasol că a murit tânăr,dar,într-un fel,asta face ca amintirea lui să fie

mai... *eternă.*

Eram tăcută, gândindu-mă.

— Ce e? Este prea morbid? a întrebat Jughead.

Nu prea puteam să mă uit în ochii lui.

— Noi doi suntem... *atât de diferiţii* Nu vedem lucrurile în acelaşi fel. Nu ne plac aceleaşi lucruri, am spus, oprindu-mă, cu lacrimile adunate în ochi .Nici măcar nu ştiu dacă îmi *p tace* cu adevărat New York-ul. Ăsta era motivul principal pentru care locul era atât de... atractiv

— Cum adică nu îţi place New York-ul?

—Adică îmi place, desigur. E minunat să-mi petrec o zi aici, am zis, chiar dacă nu era chiar adevărat, căci ziua asta nu fusese tocmai minunată. Dar, nu ştiu,poate că ai dreptate: cred că lucrurile care îmi plac la el - locurile pe care le cunosc - nu reprezintă adevăratul oraş.

Poate diferenţele dintre noi sunt. doar prea mari. Sau aveau să fie. în cele din urmă.

Jughead era iubitul meu din liceu, la urma urmei. Şi, în orice caz, cine ajunge să aibă o relaţie lungă cu iubitul din liceu? Părinţii mei s-au căsătorit când au terminat liceul - nu prea voiam să fac la fel.

Jughead părea cu adevărat alarmat.

— Betty m-am purtat urât, a spus el. Am zis că voi înceta şi ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Nu ştiu ce este în neregulă cu mine. Nu...

— Nu crezi că vei locui vreodată aici? l-am întrerupt eu.

El a înţepenit.

— Ei bine, *cândva*, da. întotdeauna am visat să locuiesc în Power East Side sau în Brooklyn. Să-mi petrec timpul aici până la treizeci de ani ,înainte să mă mut într-un oraş mic din Mâine, ca Stephen King, a spus, iar ochii îi erau trişti, gânditori. Nu crezi că vei locui şi tu aici ?

Momentul adevărului, Bettij. Era întrebarea la care nu voiam să răspund. Dar,iat-o!

— Sincer? Nu prea, nu.

Acum *chiar* m-am uitat la el.

— Mă tot gândesc la stagiul meu din Los Angeles de vara trecută. Mi-a plăcut oraşul. M-am gândit că poate... o să fac facultatea acolo.

Mi s-a părut cea mai îngrozitoare confesiune pe care puteam să i-o fac lui Jughead, mai ales aici şi acum.Am inspirat adânc şi i-am spus restul fără să gândesc.

— Jughead, ce se va întâmpla cu noi ? Ştii... după liceu.

Iat-o! 0 întrebare simplă, fără un răspuns uşor şi imediat.

Aşa că el a rămas locului , bâlbâindu-se, deoarece nu putea
spune nimic, nu putea trage de niciun fir care să nu destrame complet iluzia pe care o creaserăm. Ficţiunea complicată că lumea de dincolo de Riverdale nu va interveni sau nu se va impune în viaţa noastră.

în cele din urmă, nu a trebuit să-mi răspundă.A fost salvat de clopoţel.

De fapt, de claxonul unei maşini. Erau Veronica şi Archie. Iniţial, m-am simţit nedumerită, întrebându-mă cum de au ştiut unde să ne găsească, dar s-a dovedit că voiau să treacă pe lângă clădirea Dakota, astfel încât Veronica să se uite la vechea ei proprietate mai mare.

— Şi, sincer, o cam regret, a glumit ea, aplecându-se peste geamul deschis al maşinii ca să strige la noi. Deoarece Dakota face ca Pembrooke să pară ceva ieşit din blogul *Worst Boom , a* zis,dându-şi ochii peste cap.

Am decis cu toţii că eram gata să ne întoarcem la Riverdale. Veronica şi Archie stăteau comod în spate pe drumul spre casă, în propria lor lume, ţinându-se de mână şi şoptindu-şi glume numai de ei cunoscute.

— Ştii , îmi cam place NewYork-ul , a spus Archie.

— E unic, a confirmat Veronica. Dar, pentru moment, mă bucur să merg acasă.

— *E imposibil* să fi avut o zi la fel de bună ca a noastră! a exclamat Archie.

Nu o spusese ca pe o provocare sau ca să se laude. II cunosc pe Archie ; era doar entuziasmat şi îndrăgostit , lucru care m-a făcut să mă gândesc: în cazul lui Archie şi-al Veronicăi, diferenţele dintre ei îi apropiau. Dar, când venea vorba despre mine şi Jughead, dezgropau întrebări la care niciunul dintre noi nu era pregătit să răspundă.

— Ştii ce? am zis cam cu ranchiună, dar nu m-am putut abţine. Sunt sigură că ai dreptate,Archie.

Eu şi Jughead am tăcut când maşina a intrat pe autostrada West Si de, râul părând negru şi fără fund în lumina lunii.

Lumea de dincolo de Riverdale ne chema. Cu toţii o ştiam. Cândva, la maturitate, avea să ne ameninţe relaţiile, prieteniile. .. chiar şi oraşul. Acum ştiam cu toţii că acea zi urma să vină.

Dar, în clipa asta, în ciuda eşecului imens care fusese călătoria noastră neaşteptată, credeam că încă avem timp.

Nu ştiam atunci, exact, cât de mult.

devenită în prezent, în liniştea rece şi întunecata din casa Veronicăi de lângă lac, l-am apucat de braţ pe Jughead, prinsa de melancolia amintirilor.

- în ziua aia. Ne-am făcut nişte amintiri amuzante, am spus eu, încercând, ca întotdeauna, sâ mâ concentrez asupra lor.

- Pa, a confirmat, nerăbdător, Jughead.

Nerăbdător sâ se şi prefacâ, din când în când. Par, apoi, şi-a schimbat tonul şi a devenit mai serios.

- însâ, cu siguranţa, ne-a lâsat cu un sentiment tulburător privind, nu ştiu, viaţa reala. Viitorul. Locul în care vom ajunge.

- Am fost atât de îngrjoratâ pânâ am ajuns acasâ! am spus eu, simţindu-mâ bine sâ fiu sincerâ cu el. Nu vedeam decât cum se apropia sfârşitul reiatei noastre. Iar apoi ne-am întors şi ne-am intrat din nou în ritm şi lucrurile au fost în regulâ...

- Lucrurile au fost *fffoza|it,* a spus el, sârutându-mâ.

- Pa, grozave. Epice. Iar acum...

Acum oricum totul se destramâ, am gândit eu. Nu eram în

stare sâ o spun cu voce tare. Acum mâ întreb dacâ nu cumva, în tot timpul âsta, nu am fâcut decât sâ negâm realitatea.

Jughead mi-a atins obrazul cu degetele.

- Ltiu.

M-am bucurat câ nu a trebuit sâ-i dau explicaţi. Eu şi Jug eram mai puternici ca niciodată, asta era sigur. Par nu era suficient. Nu era suficient, încât sâ ne kpiedicâm universul sâ scape de sub control.

brusc, s-a auzit un sunet ca de aspirare, ca ruperea unui sigiliu etanş, iar casa a prins viaţâ în jurul nostru. Am clipit la lumini, care, dupâ pana de curent, pâreau orbitoare.

- A venit curentul! a spus Jughead. Lâ mergem sâ vedem ce fac ceilalţ[7]

Am dat din cap, dar încâ ne ridicam în picioare când ei au deschis uşa pivniţei. Veromca pârea kbujorafâ, dar triumfâfoare.

- Lâ nu subestimezi niciodată un sistem infailibil de-ale lui Hram Lodge! a spus ea. Suntem bine. L-a terminat Le uşurare!

Chiar era o uşurare. Pentru moment.

Par nu era prea adevărata.

Nu se terminase nimic.

Iar eu mă temeam ca nimic nu va mai fi vreodată cu adevărat „bine".

întorşi la etaj, Archie a fost cel care ne-a dat nişte veşti extraordinar de rele.

- Nu ki place să o spun, băieţi, dar... păsările alea sunt încă acolo, a anunţat, iar gândul la ele, se vedea, îl dezgusta cu adevărat. Putem să le adunăm eu şi Jug. *O* să ne mişcăm repede.

- *Ş*i, dacă am fi fost în Europa medievală, eu şi b’efty am fi putut accepta expunerea impresionantă de misoginism

deghizat în cavalerism, Archiekins, a spus Veromca. Par, pentru că suntem în secolul XXI şi - surpriză! -, exact ca f^inger Pogers, aşa-zisul sex slab poate face orice puteţi face voi, băieţii, dar mai bine şi pe focuri. Vom ajuta şi noi, a zis ea, apoi mi-a aruncat rapid o privire, iar eu am dat afirmativ din cap. Opt mâini sunt mai rapide decât patru, fi mai avem mult timp înainte să mergem la culcare.

Pe chipul lui Archie, am văzut amestecul ăla complicat de dragoste, mândrie şi tristeţe. Nu voia ca Veromca să fie nevoită să-i cureţe mizeria, dar nu înţelegea ceva important era mizeria noastră. Nu doar a lui. Asta era partea pe care el încă nu o înţelegea.

Am început să ki suflec mânecile, la propriu.

- Haide, Archie! Ne ocupăm noi de asta.

- Un pas mic pentru *3.* şi V., un pas imens pentru feminism! a spus Veromca.

Nu părea încântată de perspectiva muncii care ne aştepta. Par chiar părea hotărâtă.

- în orice caz, va fi un motiv excelent să ki înlocuiesc încălţările astea cu ghetele alea kpodobife Jimmy Ehoo, pe care le-am văzut la ^facks, pe Pifth Avenue.

- lată partea aia bună la care speram cu foţi! a spus Jughead.

diurna a reuşit să ne facă pe foţi să râdem, însă foarte puţn. A fost o muncă Murdară, dar V. a avut dreptate - cu toţi patru concentraţi, s-a terMinat repede. (Nu că faptul ăsta făcea Munca Mai puţin scârboasă.) Pupă puţi tiMp, eraM &u toţii transpiraţi şi gâfâiaM, iar Veromca, neobişnuit de răvăşită, ridica triuMfătoare un sac Mare şi negru de gunoi pe un uMăr. *O* buclă rebelă i s-a legănat pe frunte, iar ea a scuturat din cap, dând-o la o parte din faţă şi din ochi.

- Ctii, a spus eagânditoare, când eraM anul trecut la The AshraM,

din Mallorca, de AnulNou,kpreunâcu M\a Hadid, un swaMi de acolo

Mi-a spus că ciorile aduc ghinion. Ci trebuie să Mărturisesc că niciodată nu aM crezut zicala asta la fel ca acuM.

- N-aM să întreb ce este The AshraM, a spus Jughead, dar este destul de greu să susţii că grăMada aia de păsări Moarte ar aduce vreodată noroc. Ştii expresia Murder of crows[l], nu? Ciorile sunt de rău augur.

- Inventezi! a spus Archie.

- Crede-Mâ, Arch, nusunt atât de creativ!

Pentru a nu ştiu câtaoară de laarestare, i-aM văzut chipul lui

Archie invadat de un val de panică.

- Haideţi, băiet, aM spus eu, vorbiM aici despre viaţa lui Archie! Nu o să ne lăsaM distraşi de o superstiţie stupidă.

- b'etty are dreptate, a intervenit Veromca. NICI Măcar sugestiile unui swaMi tâMpit nu sunt sfinte, a spus, apoi i-a înMânat sacul de gunoi lui Archie, care a început să-l târâie pe aleea lungă, spre locul unde erau depozitate toMberoanele protejate iMpotriva aniMalelor. Ce faceM, aşadar, acuM?

- Nu ştiu ce faceţi voi, dar eu sunt Mort de foaMe! a spus Jughead.

AMândouă ne-aM uitat la el.

- Ce? a întrebat zâMbind.

- Că văd dacă aM înţeles, a spus Veromca. Nişte ciori Moarte îf fac poftă de Mâncare?

- Nu ai aflat încă, Veromca? N-am nevoie sa mi se facâ pofta. Apetitul meu este omniprezent. Pin nefericire, la

[l] Expresie care desemnează un stol/grup de ciori şi care include cuvântul *murder/,,*crimă", făcând aluzie la cele petrecute în roman (n. tr.).

fel ca absurdul.

- Pe acord, a spus ea. Peşi nu pot spune ca era o prioritate pe lista mea, poate ca ar trebui cu toţii sa mâneam. Rămânem în aceleaşi dormitoare ca data trecuta[7] ne-a întrebat ea, iar toata lumea a dat aprobator din cap. Atunci, sa lăsăm bagajele, sa ne spălăm şi sa luam o gustare de miezul nopţii!

Politicos, Jughead m-a lâsat sa fac prima duş, poate dintr-un gest sexist - dar, cu siguranţa, nu aveam de gând sa mâ opun, în timp ce aveam pe mâini posibilele rămăşiţe ale gripei aviare din ^hadow Lake. Am dat drumul la apa fierbinte, lăsând baia sâ se umple cu abur, şi am intrat în ceea ce putea fi descris cel mai bine ca un duş extrem de genul ^ilkwood.

Mâ ştergeam cu prosopul, când mi-am dat seama câ IMI tremurau mâinile din nou. Prin aburul care plutea în faţa oglinzii, ki zâream ochii fierbinţi şi înceţoşat,. Noaptea asta era nesfârşita. Iar Veronica avea dreptate - era departe de a se sfârşi.

M-am uitat la blugii mei, adunat grâmadâ pe podeaua băii. Flaconul de Adderall era în buzunarul de la spate-, îl înşfâcasem preventiv din poşeta înainte sâ fac duş. între timp, era miezul nopţi, electricitatea deja câzuse o datâ, iar pielea ki ardea. îmi mai trebuia o dozâ[7]

ÎMI tneam blugii într-o mânâ, şi flaconul de Adderall în cealaltă, gân- dindu-mâ la cele mai rele opţiuni, când am auzit sunetul. Un mic bip, un ciripit, o uvertura

Era telefonul meu mobil, pe care-l luasem cu mine în baie.

£una. Agresiv. Insistent, tunetul de apel se continua la nesfârşit.

f i nu orice sunet de apel.

Telefonul meu cânta „Lollipop". *O* melodie aparent inofensiva dar care mi-a îngheţat sângele.

„Lolliop" - cunoscut şi ca sunetul de apel al Mâştii Negre.

Nu este real, am gândit eu disperată. Este imposibil! 1é-am prins. Erai tatăl meu şi te-am prins, iar tu eşti închis.

Par, dacă nu era real, atunci de ce nu înceta telefonul să sune7

Am apăsat butonul de respingere, încercând să îl închid. Cuvintele APELANT NECUNOSCUT au licărit pe ecran, tachinându-mă. Frustrată, am aruncat telefonul pe masa de toaletă, auzindu-l zăngănind din cauza impactului.

- betty eşti bine acolo7

Jughead părea destul de calm. Peci auzise ceva, ceea ce l-a făcut să mă întrebe ce fac. Par nimic cu adevărat îngrijorător. Nu era chiar acelaşi sunet de apel. Pe asta eram sigură. Ar fi spart uşa la prima notă.

- Sunt bine! am strigat eu, inspirând adânc şi încercând să ki impun să fiu bine.

M-am uitat la flaconul de pastile din mână. Capacul era scos acum.

Ce7 Când se întâmplase asta7

Iar robinetul curgea.

Luasem o pastilă7 Mai mult de una7 Cum de nu reuşeam să ki amintesc7

Pevenmd agitată, am înfiletat din nou capacul peste pastile - aveam de gând să le număr mai târziu, când aş fi avut mintea mai limpede -, m-am kbrâcat şi am pus flaconul, la loc, în buzunar. Fiecare particulă din corpul meu era încordată, iar eu nu eram sigură de ce. Pin cauza apelului fantomatic7 A reacţiei chimice7 Pin cauza tuturor acestor motive sau a mciunuia7

- Pot să intru7 Nu vreau să te grăbesc, dar mor de nerăbdare să mă spăl de virusul Ebola. Mă îngrijorează faptul că, dacă aştept prea mult, s-ar putea să mă transform într-un zombie şi să vă atac.

- bineînţeles! O clipă!

Mi-am luat telefonul şi l-am închis. Poate că aveam cum să localizez apelul anonim - dacă nu acum, atunci mai târziu, când aş fi fost din nou acasă, şi asta ar fi fost amintirea unui coşmar distant şi amuzant.

Ecranul se crâpase când aruncasem telefonul. O crăpătură subţire ca un fir de par şerpuia pe sticla în forma unui fulger. Eu un ghem rece de groaza încleştat în stomac, am accesat registrul de apeluri.

NIOIUN APEL PIEPPUT.

Am scuturat din cap şi m-am uitat din nou.

NIOIUN APEL PIEPPUT.

Mi-am forţat vocea sâ para normala.

- Vin! i-am spus lui Jug.

Ori ieşeam, ori începeam sâ o iau cu adevârat razna.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

JUGHEAD

Unul dintre celelalte beneficii neaşteptate de a avea acces la cea de-a doua casă a lui Hiram Lodge era un flux de apă caldă care părea nesfârşit, ceva necunoscut pentru familia mea, care locuia în parcul de rulote. Se poate spune orice despre magnatul ăsta megaloman - şi eu am spus destule şi aş putea (şi probabil o voi face) spune încă multe altele -, dar omul se pricepea să utileze o cabană în pădure.

Betty nu s-a grăbit la duş, în timp ce eu am stat întins în pat, uitându-mă la aburul care se ondula pe sub uşă şi gân- dindu-mă la seara noastră de până acum, la dovezile pe care le aveam (puţine) şi la ce căutam încă (orice care l-ar fi implicat pe Hiram şi, prin urmare, l-ar fi disculpat pe Archie Andrews).

Nu mai spun că totul mă făcea să simt de parcă aveam cele mai slabe şanse de reuşită...

Nu. M-am forţat să alung gândul ăla. Ştiam că Betty nu ar fi acceptat nimic din toate astea. Avea şi ea destui demoni, i-am văzut de nenumărate ori, m-am străduit să o ajut să îi ţină departe, dar, când venea vorba de prietenii ei, era plină

de speranţă. Puteam suporta să citesc o pagină - sau chiar un capitol - din cartea ei.

Aşadar, asta era versiunea noastră despre lumea ciudată din jocul de modă veche la care trebuia să ghiceşti răspunsurile partenerului ca să câştigi: *Ce ar face Betty?* Dacă ar încerca să mă convingă să nu gândesc negativ, ce mi-ar spune?

Era o întrebare uşoară. Mi-ar sugera - nu, ar *insista* - să cercetez toate unghiurile. Am făcut-o împreună destul de des.

Toate unghiurile... Probabil ca alea adăpostite în spaţiul cel mai tainic al lui Hiram Lodge?

Care trebuia să fie biroul lui. Avea unul la Pembrooke, trebuia să fi avut unul la Dakota, iar eu eram sigur că are unul şi aici. Cel puţin unul. Dacă ar fi existat vreodată un bărbat care să aibă nevoie de o întreagă colecţie de dulapuri ca să îşi ascundă mulţimea de secrete, ăla era tatăl Veronicăi.

Bine, deci trebuia să le găsesc şi să le percheziţionez. Minuţios.

Am bătut la uşa băii. S-a auzit o mică bătaie, iar apoi s-a întredeschis. Betty s-a uitat afară, înfăşurată în prosop şi părând un pic mirată.

— Este totul în regulă?

Nu părea pe cât de relaxată m-aş fi aşteptat, dat fiind că ieşea dintr-un duş fierbinte. însă, bineînţeles, asta nu era chiar o excursie relaxantă la casa de lângă lac!

— Sigur, a spus ea repede, pe un ton nu prea convingător. Scuze, am stat cam mult!

— Nu este nicio problemă! am liniştit-o eu. De fapt, de asta am bătut la uşă. Ca să îţi spun să te

relaxezi puţin. Mai sunt cel puţin alte trei băi aici. Am s-o folosesc pe cea din camera de oaspeţi de alături. Ne vedem în bucătărie?

— O, perfect! a exclamat, şi privirea i-a trecut repede pe lângă mine, peste umărul meu, iar apoi a revenit ca să o întâlnească pe a mea. Bună idee!

— Eşti sigură că eşti bine?

— De ce nu aş fi? a zis şi m-a sărutat repede, învăluindu-mă în mirosul intens floral al şamponului pe care îl folosise.

— în afară de faptul că revizităm locul unei violente invazii de domiciliu în speranţa de a ne salva prietenul, acuzat pe nedrept, de o posibilă încarcerare? O, şi să nu uităm de grămada de păsări însângerate care ne-a întâmpinat. Unora li s-ar părea oarecum stresant. Doar, ştii, pentru început.

— Sunt *bine,* a insistat ea, părând să fie mai mult în apele ei. *Unii* oameni nu sunt din Riverdale, îţi aminteşti? a spus, întinzându-mi un prosop uscat şi împingându-mă din faţa uşii deschise. Aici avem experienţă cu lucruri de genul ăsta.

M-am holbat la uşa deschisă, amuzat şi puţin zăpăcit. Betty avea efectul ăsta asupra mea.

— Cum aş putea uita?

După un duş rapid, am găsit biroul lui Hiram pe hol, la al doilea etaj. Uşa era întredeschisă, altfel nu l-aş fi observat, ceea ce, probabil, a fost primul strop de noroc pe care-l avusesem toată noaptea.

Speram să nu fie ultimul.

Camera era decorată exact în stilul „Masculul Alfa Mafiot”, probabil singurul simţ estetic care îl ghidase în amenajare. Piele neagră, ziduri lambrisate, un soi de blană de animal mort pe podea, un şemineu imens, diverse busturi împăiate ţintuite pe perete. în colţ era un bar mobil, care părea vechi, plin cu sticle şi păhărele din cristal. Decorul parcă era din *Băieţi buni,* expus ca în *Strălucirea.*

Voiam să fiu discret; chiar dacă Veronica era total convinsă că tatăl ei este personajul negativ din filmul nostru de groază, era cumva ciudat să-i scotocesc prin spaţiul personal, fără ştirea lui. Presupunând că aş fi găsit ceva în timpul căutării, aş fi putut să-mi justific mai bine acţiunile.

Deci, va trebui să găseşti ceva, Jones, am gândit eu, studiind biroul. în colţul îndepărtat, era un fişet din acelaşi lemn lustruit ca biroul strălucitor şi mesele laterale împrăştiate peste tot. însă, când am încercat mânerele, erau încuiate. M-am întrebat de ce m-a surprins asta. Şi sertarul de sus al biroului era încuiat. Evident.

Betty îmi era necesară în situaţia asta. Ne descurcam mai bine împreună, în general. Ea era şi adevărata Nancy Drew din cuplul nostru. Eu aduceam mai mult cu un Ned Nickerson, doar un pic mai util, dacă e să fiu sincer.

Pe peretele din spate, am zărit un raft de cărţi. Mai exact, o maşină veche de scris Underwood, ale cărei taste semănau cu nişte rânduri de dinţi negri

şi puternici. Betty îmi cumpărase o maşină veche de scris ca asta, Crăciunul trecut. Este ciudat cum cadoul mi s-a părut ales cu grijă şi unic, în timp ce maşina asta de aici părea plină de răutate.

Contextul este totul, mi-am zis, amintindu-mi şi mai mult de Stephen King al meu. Paul Sheldon o ucisese pe Annie Wilkes cu o maşină asemănătoare în romanul original *Misery.* într-adevăr, ameninţător. *Suntem cei mai mari admiratori ai tăi, Hiram.*

Era greu de crezut că *tatăl* Veronicăi era cel care voia să îi distrugă viaţa lui Archie. Dar ar fi fost şi mai greu de crezut dacă Jason Blossom nu ar fi fost ucis de propriul tată doar cu un an înainte. Betty avea dreptate - noi, puştii din Riverdale, eram altfel căliţi. Ritualurile noastre de trecere erau cu siguranţă mai macabre, dar presupun că ne făceau să fim şi mai duri.

Când nu ne ucideau de-a dreptul.

— Ce cauţi aici?

Rahat! M-a prins. Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe Veronica, îmbrăcată neobişnuit de comod, uitându-se la mine prin lentilele ochelarilor supradimensionaţi de citit, în timp ce stătea în pragul uşii.

Doar mă uit prin dosarele personale ale tatălui tău fără să îţi spun. Dar nu găsisem nimic - încă - şi, prin urmare, nu am fost în stare să zic adevărul.

— Eu, ăăă... căutam un duş, ca Betty să aibă mai mult timp la dispoziţie în al nostru. Am văzut uşa deschisă aici şi am zărit maşina aia de scris

Underwood. Este o frumuseţe!

— Aşa e. Fără îndoială e un dar din partea unui membru loial al mafiei, o încercare de a-l mitui pe tata ca să nu se înfurie, a zis, dându-şi ochii peste cap. Ca şi când şi-ar scrie memoriile la maşină. Seamănă prea mult cu Don Draper ca să recurgă la astfel de banalităţi.

Am ridicat din umeri.

— Ar putea fi doar de ochii lumii. Un obiect, nu asta este? Sau poate că o foloseşte pentru o parte din documentele lui... sensibile, ştii? Pentru chestii pe care nu vrea să le salveze pe un hard disc.

Brusc, mi-a venit o idee. *Dar dacă...*

Dar, înainte să-mi pot continua gândul, Veronica a ridicat o sprânceană.

— Nu cumva ai venit aici sperând să găseşti întâmplător ceva în documentele alea sensibile?

— Ăăă..., am început, zâmbind timid.

— Nu-ţi face griji, Jughead, înţeleg - de asta suntem aici, la urma urmei. Putem să revenim şi să căutăm peste tot după ce mâncăm.

— Bun plan!

Şi o uşurare m-a cuprins să aflu că Veronica se dedica întru totul încercării noastre de a-i dovedi nevinovăţia lui Archie - chiar şi cu preţul vinovăţiei tatălui ei.

— Totuşi, între timp, eşti liber să cauţi peste tot. Chiar te rog să nu laşi niciun loc necontrolat. Dar să nu laşi urme.

— Bineînţeles că nu.

Nici măcar nu era nevoie să-mi spună aşa ceva (deşi Veronica, în mod evident, avea altă părere).

— Asta include şi să nu ne *anunţăm* direct prezenţa, Jug, a spus ea, oftând, de parcă era o educatoare răbdătoare care vorbea cu un copil agitat de grădiniţă.

— Bineînţeles că *nu,* am spus, uitându-mă la ea. Stai - ce vrei să spui? Mi se pare că te referi la ceva anume.

Ea a venit repede spre mine, pijamaua de caşmir foşnind, ca o şoaptă.

— Jug, a spus şi a bătut uşor cu degetul în fereastră. Nu ţi se pare că e cam exagerat?

Exagerat. Dar ce-mi arăta? M-am uitat.

Era o coroană, însemnul meu obişnuit, desenat sumar cu mâna liberă - un deget arătător pe aburul ferestrei. M-am holbat la desen.

— Cum… *Femeia dispărută.*

— Exact, a confirmat Veronica, şi-a înfăşurat pumnul în mânecă şi a şters geamul până ce imaginea a devenit de nerecunoscut. Cu alte cuvinte, conform definiţiei, este prea mult. Aşa că, fii puţin mai atent! Nu s-a întâmplat nimic acum. Cobor în cramă să iau o sticlă de vin ca să bem la gustarea de după miezul nopţii. Nu ceva tare, care să ne ameţească minţile, dar cred că tuturor ne-ar prinde bine să ne relaxăm un pic.

— Nu te contrazic.

Am clipit privind înspre pată, iar imaginea coroanei apăruse iar - tremurat, dar clar.

Am mai clipit o dată şi a dispărut din nou.

Eram deja prea ameţit?

Dacă m-aş fi relaxat, ce aş mai fi văzut atunci? Coroana, din nou?

Nu eram sigur că voiam să aflu.

— Doar să fii cu zece la sută mai discret, atotştiutorule, a spus Veronica. Ne vedem în cinci minute, la parter.

— Bineînţeles. Sigur. Da.

Nu m-am întors de la fereastră, ci doar am auzit-o pe Ronnie cum iese cu un foşnet din încăpere şi se îndepărtează pe hol.

Cu zece la sută mai discret. Puteam s-o fac. Ştiam că pot.

Totuşi, nu ştiam dacă puteam să promit că nu aveau să mai apară şi alte coroane, dintr-un simplu motiv: nu eu fusesem cel care desenase coroana aia de la bun început.

JCSIE

Unde ne-am oprit prima dată după petrecerea lui Reggie? La bârlogul celor de la Venom. Aveam spray-uri cu vopsea, iar Pisicuţele erau de acord să-şi exprime creativitatea ca să ne intimidăm concurenţa.

— Fato, ştii cum să le arăţi ce avem! a spus Val, studiindu-mi opera.

Nouă vieţi sunt mai bune decât una - acesta era mesajul graffiti. Putea fi considerată deviza noastră.

— îmi pare rău doar că vopseaua este temporară, am spus eu. Va trebui să le provocăm din nou, după ce ploaia va spăla omagiul superb.

— Cum spui tu, a zis Melody.

Poate că vorbea serios, poate că nu, dar m-am simţit bine să o aud.

— Este rândul tău, i-am spus eu. Unde mergem după asta?

— La ştrandul public, a zis şi a zâmbit. înotul este întotdeauna mai plăcut după program.

— îmi place cum gândeşti! am confirmat eu. Val?

— La Pop's, a spus ea. îmi plac lucrurile clasice. Un strop de shake, ceva dans... pe mesele din separeu.

— Gândeşte mai măreţ! i-am sugerat eu. Sigur, dansul pe mese e clasic, dar ştim că şi tejghelele sunt minunate. Cam ca în *Barul Coyote Ugly,* cu mai puţine tâmpenii de fete albe şi nici măcar ironic de urâte.

Ochii i s-au aprins.

— Excelent!

Telefonul meu, băgat în buzunarul de la spate, a bâzâit. Probabil era Sweet Pea. Sau Reggie.

în orice caz, l-am ignorat. Nu aveam timp pentru aşa ceva acum.

Cheryl:

Josephine, am înţeles de la TeeTee că ţi-ai petrecut timpul cu Sweet Pea cât am fost plecată? Cum de nu mi-am dat seama?

Cheryl:

Pot să spun doar atât: înţelege odată, fato!
(îţi respect dreptul la intimitate - dar până la un punct, bineînţeles, pentru că am obligaţia să fiu atentă încontinuu la majorete şi la aşa-zisele activităţi extracurriculare.)

Cheryl:

în orice caz, se pare că el şi Toni au schimbat câteva replici semicodate mai devreme în seara asta. Este, pur şi simplu, furios că acum nu mai dă de el.

Cheryl:

Dacă se întâmplă să te contacteze în seara asta, n-ai vrea să fii atât de drăguţă, încât să îi menţionezi că iubitul meu Şarpe încearcă să îl găsească?

Cheryl:

Mulţumesc&la revedere!

Dilton:

N-am fost contactat de omul tău de legătură. PP:

J vei fi. Aşteaptă. Şi, cât o faci, şterge-mi numărul de telefon.

PP:

Un prieten comun mi-a dat numele tău. Ai ce îmi trebuie? Poţi s-o faci?

Contra cost, desigur.

PP:

Sunt sigur că găsim o cale să ne înţelegem. Băieţii mei te vor contacta.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

VERONICA

Era aproape amuzant cât de vinovat părea Jughead umblând, fără ştirea mea, prin biroul tatălui meu, având în vedere că singurul motiv al călătoriei era să furăm dovezi. *Aproape* amuzant. .. până m-am oprit şi m-am gândit la cât de ferm convinşi erau Betty şi Jughead, când am fost ultima dată aici, că tatăl meu nu mai putea fi salvat şi că intrigile lui aveau să ne distrugă nu doar pe noi, ci şi tot ce iubeam şi preţuiam în River- dale. Atunci nu am vrut să aud asta, nu eram pregătită... Dar, de îndată ce tata a decis că Archie era doar o victimă neprevăzută în războiul nostru personal al rozelor...

Ei bine, ăla a fost momentul anume în care situaţia a încetat să mai fie „amuzantă”, dacă fusese vreodată.

Şi era meritul lui Jug şi al lui Betty pentru că nu mi-au aruncat niciodată vreun „Ţi-am spus eu”.

Nu trebuie să mai precizez că, dacă l-aş fi găsit pe Jughead scotocind prin dosarele tatălui meu ultima dată când am fost aici, ar fi fost ultimul cui în coşciugul prieteniei noastre. Lucrurile erau şi aşa destul de încordate între noi, cu ieşirea noastră.Azi, totuşi, micul nostru grup de hoţi aspiranţi la renumele lui Robin Hood reprezenta ultima noastră speranţă pentru dreptate.

Prin urmare, am fost mai mult decât fericită să îi acord lui Jughead puţin mai mult timp în biroul ăla. Câtă vreme nu lăsa o proverbială carte de vizită prin toate colţurile casei.

Dar, pe de altă parte, gândul de a-i strica planul tatei şi să-i fac în ciudă?

Ei bine, nu pot spune că nu era tentant.

Pivniţa de vinuri din cabana familiei Lodge este mai veche decât cabana însăşi. Era aici, cândva, pe vremea în care clădirea funcţiona încă drept han, şi nu casa de vacanţă a unei familii. Tata a renovat singur locul ăsta (sau, mai degrabă, a plătit zeci de arhitecţi şi constructori să îl renoveze în locul lui), cu ajutorul îndrumărilor şi al viziunilor estetice ale mamei. Dar, aşa cum îi place să se laude musafirilor noştri de weekend, pivniţa nu avea nevoie să fie modificată. Bineînţeles, era demnă de făcut comerţ, pentru că, la un moment dat, *a fost* o pivniţă comercială şi, prin urmare, construită pe *măsură.* Temperatura reglată la douăsprezece grade ţi se părea răcoroasă după un duş cald.

Spaţiul era conceput să semene cu o pivniţă toscană de vinuri, cu acoperiş de ţiglă şi cu rânduri nesfârşite de rafturi cu sticle de vin stivuite ordonat în pătrate perfecte de lemn.

M-am îndreptat spre cele mai valoroase sticle din colecţie. Erau uşor de găsit, chiar dacă nu ai fi crescut într-un asemenea lux. Tata le depozita în aşa fel, încât să iasă în evidenţă: pe partea laterală, cu etichetele în afară - cel mai bun mod de a impresiona orice invitat aflat într-un tur ocazional. Unele dintre sticlele astea valorau mai mult decât inelul de logodnă al mamei. Nu trebuia să fiu expertă în vinuri ca să ştiu asta.

Studiind toate etichetele frumoase, gravate cu frunze aurii şi fine ca mătasea, am avut un oarecare moment de slăbiciune. Sau poate o modalitate mai bună de a explica senzaţia era că am ales să nu mă grăbesc să mă răzbun. Am decis să o fac discret.

Am luat un Domaine Leroy Musigny Grand Cru, un pinot noir pe care mamei îi făcea plăcere să-l savureze lângă foc într-o seară răcoroasă de toamnă şi pe care tata îl cumpărase la o licitaţie cu 8 400 de dolari. (Se considera a fi un chilipir.) Pentru şampania de 350 000 de dolari am hotărât că urma să revenim, ca să închinăm un pahar pentru libertatea lui Archie, după ce treceam peste toată încurcătura asta dezgustătoare.

Iată! Nu mă grăbeam. Nu eram nevoită să aleg una dintre cele două sticle, când aş fi avut suficient timp pentru amândouă.

Pentru moment, pinotul furat l-ar fi făcut să sufere suficient, de îndată ce şi-ar fi dat seama că-i fusese şterpelit şi băut cu plăcere chiar de tânărul a cărui viaţă voia să o distrugă.

Odată ce-am luat-o, acoperind cu degetele gravura delicată a etichetei, m-am furişat pe hol ca să arunc o privire la generator şi să mă asigur. Era un model de rezervă, comercial la rândul său şi complet asigurat împotriva oricărei situaţii apocaliptice. Tata îl ţinea în centrul de securitate - care se afla, de asemenea, în pivniţă -, un veritabil depozit de ecrane pentru camere de supraveghere cu circuit închis, de echipament de rezervă şi de alte tipuri de produse destinate folosirii în caz de urgenţă încastrate în sticlă, cum ar fi lanterne scumpe şi articole de prim ajutor. în camera de securitate puteai să intri printr-un panou din biroul tatei de la parter - era, aşa cum sublimaseră şi alţii, foarte bine pusă la punct. Am vrut să o verific înainte, când Archie şi cu mine am dezactivat alarma, dar apoi a căzut curentul şi, când a revenit, Betty şi Jughead au apărut de partea cealaltă a uşii şi am fost nevoiţi să ştergem sângele lăsat de ciori.

încă o seară de sâmbătă din coşmarul diurn al *Veronicăi Lodge.*

Cu ajutorul tastaturii panoului, am introdus codul - aceeaşi combinaţie ca pentru alarmă: ziua mea de naştere, întotdeauna ziua mea de naştere - şi am intrat, pe o uşă înclinată, în spaţiul îngust şi lung. Unui privitor obişnuit, i s-ar fi părut că este doar un dulap sau un spaţiu de depozitare.

Discutasem cu prietenii mei despre dezactivarea camerelor de supraveghere şi hotărâserăm să nu o facem. Era prea riscant, având în vedere că nu eram siguri cine sau ce ar fi putut să ne urmărească. M-am uitat prin încăpere. Generatorul era într-un colţ, masiv şi impunător, şi clipea verde, ceea ce însemna că era încărcat şi gata să fie folosit. însă nu *pornit;* aşadar, orice ar fi cauzat mica pană de curent trecuse, iar reţeaua funcţiona din nou. Am încercat să decid dacă informaţia era utilă în vreun fel, dar, pentru moment, singurul rol era să ne liniştească. Aveam electricitate.

...Sau *nu* aveam? Uitându-mă mai cu atenţie la rândul de monitoare de securitate - şaisprezece, aranjate ca pe tabla de şah -, am observat că unul dintre ele nu arăta decât nişte punctuleţe.

Camera de luat vederi nu funcţiona. Dar *nu* dezactivasem niciuna. Discutaserăm despre asta, dar, apoi, fusesem distrasă spre altă treabă.

M-am uitat la camerele de supraveghere mici şi ordonate. Una arăta intrarea spre alee. Una era îndreptată spre fiecare dormitor şi birou - acolo era Jughead, care încă se uita fix, mai mult decât confuz, pe fereastra pe care-i văzusem coroana desenată pe geamul ferestrei.

Câteva erau poziţionate în diferite puncte de verificare din pădure, iar una spre uşa din spate a casei. O alta era deasupra căzii, ca un bătrân libidinos şi lacom.

Filmarea, mi-am dat eu seama. Filmarea din seara aia ne-ar fi fost foarte utilă. Filmarea din

pădure, unde Andre şi Archie l-au întâlnit pe Cassidy prima dată.

O derulare a înregistrărilor m-a lămurit că, dacă ar fi existat - şi, cunoscându-l pe tata, sunt sigură că exista -, nu era acolo. Cel puţin nu ieşea în evidenţă.

Şi camera de supraveghere care era afară?

Era cea poziţionată la uşa de la intrare... camera de supraveghere care ne-ar fi spus cine, mai exact, ne lăsase păsările alea.

Cât timp fusese camera asta de luat vederi inactivă? îmi venea să-mi trag palme pentru că nu verificasem camerele de supraveghere de când am coborât prima dată aici cu Archie, aşa cum am spus că voi face. Apoi, ar fi putut să-mi vină o idee mai bună, în cazul în care era doar o eroare sau rezultatul căderii de curent.

Sau dacă altcineva ar fi dezactivat intenţionat camera aia de luat vederi.

Aceeaşi persoană care-mi lăsase păsările pe prag, de exemplu.

îmi era destul de uşor să înţeleg de ce un astfel de individ ar fi vrut să distrugă înregistrarea.

Partea grea era să găsesc dovezi pentru oricare variantă.

Presupunând, desigur, că cineva *chiar* ne urmărea! Că ne teroriza intenţionat!

Presupunând că mai reuşeam să plecăm de aici.CAPITOLUL OPTSPREZECE

mcHm

— Mă duc până-n cramă. Am să aleg ceva sec şi uşor de băut, cât facem planul de bătaie, a spus Veronica.

Stătea în pragul uşii dormitorului nostru, acelaşi pe care l-am împărţit ultima dată - acelaşi din care a apăsat pe butonul de panică ce l-a anunţat pe Andre de prezenţa intruşilor, dar mi-am alungat gândurile alea *(ochi negri, hanorace negre, bâte de basebalî)* cât de repede am putut.

Am clipit - *ochi verzi, hanorac negru* - şi, când am deschis ochii, eram în siguranţă. Veronica şi-a făcut din nou apariţia, îmbrăcată cu un fel de pantaloni largi mov cu şnur, un halat asortat şi o bluză mătăsoasă pe dedesubt. Până şi hainele ei de casă erau extravagante. Pe nas avea ochelarii de citit supradimensionaţi şi drăguţi pe care, de obicei, îi poartă acasă, iar ochii îi erau negri şi atenţi, uitându-se la mine prin lentile. Părul îi era încă umed, lăsând pete ude pe umerii halatului.

— Eşti bine, nu? m-a întrebat foarte îngrijorată.

Bineînţeles! am spus, încercând să par hotărât, dar apropierea dintre noi era prea greu de îndurat. Sunt bine, am spus din nou, mai încet, şi m-am apropiat şi mai mult de ea.Nu ştiu cât m-a crezut, dar m-a lăsat în pace. S-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat.

— Aşadar cobori să mâncăm împreună peste câteva minute?

Am dat aprobator din cap.

— Da. Vreau doar să pun deoparte nişte lucruri.

Ea s-a îndreptat spre pivniţă, iar eu m-am dus să îmi pun periuţa de dinţi şi alte produse de îngrijire în baie. De fapt, nu aveam multe de despachetat, de vreme ce toţi ne luaserăm doar ce ne trebuia pentru o noapte.

Oricum *nu aveam* la dispoziţie mai mult de o noapte ca să rezolvăm totul. O făceam acum sau niciodată, la propriu. Ca să îmi înlătur propria nesiguranţă, pentru totdeauna.

Revenind din baie, am luat puloverul pe care îl aruncasem pe pat. îl aruncasem pur şi simplu acolo înainte să fac duş, aşa că acum l-am îmbrăcat din nou. Abia după ce m-am îmbrăcat mi-am dat seama că pernele de pe partea mea de pat erau, cumva, mişcate. Nu foarte mult. N-ai fi observat dacă nu stăteai în poziţia mea, uitându-te cumva, în gol, înspre pat. Dar, având în vedere că toate lucrurile din casele familiei Lodge erau întotdeauna perfecte, aranjate cu atenţie, chestia asta m-a făcut să mă opresc.

M-a străbătut un fior. Parcă era dintr-un film, ca senzaţia subită că sunt urmărit sau că ceva important, ceva care ar însemna mult, într-un sfârşit, era pe cale să se întâmple. Cândva, am văzut un documentar despre un tip care avea stări disociative, iar eu mă simţeam aşa cum descria el în film - ca şi când, brusc, nu aş fi fost aici, ci doar separat de trup şi plutind mult deasupra scenei, urmărind-o de undeva de departe.

M-am forţat să-mi strâng pumnul, amintindu-mi că, dacă pot s-o fac, sunt o persoană cu un corp, şi m-am întins spre pernă.

Era caldă.

Nu înseamnă nimic, mi-am spus eu. *Poate că Veronica a stat aici sau s-a întins, doar un minut? Atunci ar fi caldă, nu-i aşa? Nu ar mai fi ciudat.*

Am ridicat-o, dar perna nu mirosea a produsele de îngrijire a părului folosite de Veronica sau ca loţiunea care mă face să mă gândesc la îngheţata de vanilie. Mirosea a rufe curate.

Apoi, m-am uitat din nou la pat.

Mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama la ce mă uitam.

Era un bilet.

Pe pat, sub locul în care fusese perna, era un bilet. O bucată de hârtie albă simplă şi zimţată pe margini, ca şi când ar fi fost ruptă dintr-o bucată mai mare. Literele imprimate erau mari şi negre.

Mesajul mi-a făcut stomacul să se întoarcă.

ŞTIU CE AI FĂCUT.

Asta era tot. Era tot ce scria, cu litere mari şi

apăsate. Nu era nicio semnătură, nici măcar o iniţială. Nu că mă aşteptam la una.

Toţi muşchii din corp mi s-au încordat. Primul meu instinct a fost să alerg spre ferestre, să verific dacă eram în siguranţă (în siguranţă - ca şi când ar mai fi însemnat ceva în lumea noastră). M-am grăbit şi m-am uitat, dând draperiile la o parte.

Nimic. Nu era nimic, în afară de sunetul vântului şi al greierilor. Dar, pe de altă parte, erau aceleaşi lucruri pe care le auziserăm noi în noaptea aia.

în prima noapte aici, în care a început totul. în noaptea în care am fost atacaţi.

Şi în noaptea aia fusese linişte deplină. Până în clipa în care nu a mai fost: în secunda în care am auzit o bubuitură, ni s-a ridicat părul pe ceafă şi, brusc, totul s-a schimbat.

Cine scrisese biletul? Oare ni-l lăsase Hiram, ca să îl găsim? Nu, nu avea sens; părinţii noştri nu ştiau că suntem aici. Ne urmase cineva în cabană? Poate persoana care lăsase păsările alea?

Parcă era din filmele de groază ale lui Jughead: *Ştiu ce ai făcut.* Dar ni se întâmpla, în viaţa reală.

M-a cuprins ruşinea. Dacă nu aş fi fost eu, prietenii mei nici măcar nu ar fi fost aici. Oare-i pusesem din nou în pericol, fiind de acord să vin la cabană?

Am împăturit şi despăturit biletul din mână. Nu era o halucinaţie, oricât de mult îmi doream să fie.

Ştiu ce ai făcut.

Dar *nu* îl ucisesem pe Cassidy; nu eu o făcusem.

Sigur, îl urmărisem în pădure şi, când l-am văzut pe Andre stând deasupra lui, m-am uitat direct în ochii lui Andre. Nu ştiam exact ce va face, dar nici nu puteam să pretind că sunt întru totul nevinovat. La un anumit nivel, ştiam, bănuiam oarecum ce avea să se întâmple. însă nu am zis nimic, nu am intervenit şi nici măcar nu am rămas ca să fiu martor. M-am uitat la Andre, iar apoi m-am întors şi am plecat.

După aceea, am auzit focurile de armă.

Am făcut multe lucruri de când l-am cunoscut pe Hiram Lodge. Am iniţiat Cercul Roşu. Am pretins că l-am ucis pe Papa Poutine pentru domnul Lodge. L-am ameninţat pe Sweet Pea cu o armă, chiar dacă (probabil) nu aş fi folosit-o. Toate, fapte adevărate, în privinţa cărora mama m-a avertizat că, probabil, vor apărea în pledoariile finale ale acuzării.

Ştiu ce ai făcut.

Chestia era că biletul ăla s-ar fi putut referi la atât de multe lucruri!

Poate că nu îl ucisesem pe Cassidy, dar făcusem destule.

Şi cineva ştia.

Cineva ne urmărea. Şi înţelegea că, dacă eram nevinovat, nu eram nici prea inocent.

Când am ajuns la parter, Betty, Jughead şi Veronica stăteau într-un capăt al mesei mari din sufragerie. O farfurie cu pâine şi gustări reci era pregătită, iar

Jug aduna carne de curcan, cam pentru şase sandviciuri, pe o felie de pâine albă.

— Archie! a exclamat Veronica, iar privirea i s-a luminat.

Mi-a întins un pahar cu vin şi, când l-am luat, l-am ciocnit
uşor de al ei.

— Bună, tuturor!

Biletul din dormitor îmi făcea o gaură în buzunar, dar nu am spus nimic în privinţa asta. încă nu eram pregătit să o fac.

— Ia loc! m-a îndemnat Veronica şi mi-a arătat ce era pe masă.

în afară de gustări, erau două holuri: unul imens cu fructe tăiate şi unul şi mai mare, cu chipsuri. Pe lângă cele patru pahare de vin deja turnat, mai erau câteva cutii de suc deschise, nişte sticle cu apă şi o carafă de cafea pe jumătate goală. Şi lângă farfuria lui Jughead se mai afla o pungă cu alune M&M’s, aproape mai mare decât el.

— Ciocolată şi Cola, a spus el, observându-mă că mă uitam. După care cafea fără zahăr. Un mic stimulent cu zahăr şi cofeină ca să rezistăm noaptea.

— Cantităţile astea nu sunt deloc *mici,* Juggie, a glumit Betty, dar am văzut-o bându-şi sucul mult mai nerăbdătoare decât vinul.

— Serveşte-te, Archie! mi-a spus Veronica. Ne vom întări şi vom recapitula toate informaţiile. Apoi, putem să ne gândim la o strategie. Avem curcan, şuncă, pui, aproape orice brânză

disponibilă în comerţ gata tăiată şi demodatul, dar bunul unt de arahide cu gem.

— Şi biscuiţii minunaţi cu ovăz din cămară. De la o brutărie extravagantă din New York, a completat Betty, ridicând un ambalaj din celofan sigilat cu un abţibild al cărui simbol l-am recunoscut vag.

Nu credeam că îmi este foame, dar, văzând masa, stomacul mi-a chiorăit. Mi-am umplut farfuria - punându-mi deasupra destule chipsuri şi ciocolată, Jug cu siguranţă descoperise ceva delicios - şi m-am aşezat să mănânc.

— Bun, a spus Veronica, potrivindu-şi ochelarii la baza nasului, să recapitulăm. Ce informaţii avem?

Spune-le, m-am gândit eu, fiind chiar nevoit să mă abţin să scot biletul. Aş fi făcut-o, trebuia să o fac... dar încă nu eram pregătit. Deoarece *era,* cu adevărat, o informaţie? Un bilet care ar fi putut fi trimis de oricine? Oricând? în ce fel era de ajutor? însemna altceva, în afară de şi mai mult stres?

Ştiam că nici a ascunde lucruri nu era o soluţie. Dar cred că aveam doar... nevoie de mai mult timp.

— Ăăă, nu multe, în afară de ciorile moarte, a spus Jughead. Şi gemenii ăia de la magazinul universal, care se purtau ciudat, a spus, apoi a luat o gură de suc. Cu alte cuvinte, mai nimic.

— Nu este de ajutor, a zis Betty.

— Te contrazic, a răspuns Jughead. Este foarte util. Dacă am fi personaje într-un fdm de groază, măcar am avea instrucţiuni şi figuri de stil la care

să ne referim.

Veronica a ridicat o sprânceană.

— Cum ar fi?

— N-a văzut niciunul dintre voi *Scream?*

Jughead părea foarte dezamăgit de noi.

Betty şi-a ridicat îngâmfată mâna. Jughead s-a uitat la ea.

— Ştiu că *tu* l-ai văzut, Betty, de vreme ce l-am vizionat împreună la Halloween-ul trecut. Deci eşti familiarizată cu regulile. Prin urmare, ai cea mai mare şansă de supravieţuire.

— Luminează-ne şi pe noi, restul, Jughead! a spus Veronica.

— Bine, deci uite cum stă treaba în filmul ăla. Dacă vrei să supravieţuieşti într-un film de groază, în primul rând: să nu faci niciodată sex. Este clasica dualitate virgin/curvă. Dacă faci sex într-un film de groază, ai să mori la scurt timp după aceea.

— Ce... puritan! a exclamat Veronica, părând chiar uşor amuzată.

— Nu bei şi nu consumi droguri, a spus Jug, continuând să numere regulile pe degete.

— Presupun că pe asta am încălcat-o cu toţii. Este prea târziu să revin la apă? am spus eu, în timp ce mă uitam la paharul de vin din mână, intenţionând să fac o glumă, care a părut însă nesărată.

— *Cu siguranţă,* este prea târziu, Archie, a confirmat Jug. Ultima, dar nu cea din urmă regulă este că, dacă vrei să supravieţuieşti filmului, nu ai niciodată voie să spui: „Revin imediat.” Cuvintele

astea sunt ca o incantaţie magică. Sărutul morţii este chiar la un pas de tine. Dacă o spui, cu siguranţă nu vei reveni. Indiferent ce se întâmplă.

— Ooo! a spus Veronica, râzând chiar un pic acum. Presupun că am încălcat şi eu regulile din manual. Când am coborât în cramă, i-am zis în mod specific lui Archie că ne întâlnim la masă şi că revin imediat.

Bineînţeles că glumea, dar ce spunea mi-a făcut părul de pe ceafa să se ridice. *Prietenii tăi sunt în pericol, Archie. Şi numai din cauza ta.* Poate nu neapărat într-un pericol ca dintr-un film de groază, ca acela pe care îl detalia Jughead. Dar consecinţele erau, practic, aceleaşi.

în cele din urmă, am vrut să vorbesc şi să le spun despre bilet. în schimb, n-am făcut decât să izbucnesc la Jughead.

— Asta e viaţa reală, Jug! Nu un film de groază. Haide! Să revenim la realitate!

Ştiu ce ai făcut. Era şi viaţa reală, şi un film de groază. Nu am fost în stare să spun adevărul.

Totuşi, dacă Jughead mi-a observat tonul vocii, nu a ară- tat-o. A rămas nepăsător, în ciuda importanţei subiectului.

— Vorbeşti serios, Arch? Chiar nu ai observat că vieţile noastre *sunt,* de fapt, un film de groază? Jason Blossom, Masca Neagră... Doar o apocalipsă cu zombie ne desparte de *Cartea morţilor*.

— Ei bine, în afară de faptul că ai uitat în mod evident să-ţi scoţi decoraţiunile de Halloween de anul trecut, Jug, cum am proceda dacă situaţia asta

ar fi o interpretare cinematografică a vieţilor noastre, ca în *Scream?* a întrebat Veronica, apoi a luat o gură de vin, deloc deranjată de conversaţie - era singura dintre noi.

— Chiar vrei să ştii?

Veronica a dat din cap, iar Jughead i-a povestit.

— Ei bine, nu-mi place să vă spun, dar voi doi - a fluturat un cuţit de unt spre mine şi Ronnie - aţi fi primii ucişi. Tipa populară şi atrăgătoare şi iubitul ei, fotbalistul excitat? Toată lumea vrea să îi vadă murind primii.

Veronica s-a strâmbat la clişeele mele, iar Betty a intervenit repede.

— Totuşi, nu noi, a spus ea.

— Nu, nu *noi,* a confirmat Jug. Nu vrem să fiţi ucişi. Dar nu avem niciun cuvânt de spus dacă suntem în film cu voi.

Suntem ţinte, ca şi voi. în plus, oricum eu aş fi următorul. Camaradul diabolic, sarcastic, zeflemitor şi singuratic? Mda, sunt o ţintă.

— Deci, am fi condamnaţi cu toţii, a spus Veronica.

— Toţi în afară de Betty, a corectat-o Jug. Ea este finalista noastră. Ca Sidney, Nancy, Laurie Strode. Este chiar şi blondă, lucru obişnuit. Cel mai recent reinterpretată ca Buffy, Spaima Vampirilor, finalista decisivă. Chiar are puteri mistice care să o ajute să-l învingă pe Bau-Bau.

— Măcar de-ar fi aşa! a spus gânditoare Betty.

Ea îşi ţinea mâna în buzunar şi părea să umble la ceva - la telefonul ei? Probabil.

— O, fără îndoială! a spus Jug. Probabil că aş fi ucis încercând să te salvez. Viteaz, dar osândit. Asta te-ar enerva şi ţi-ar da starea potrivită ca să îl ucizi pe monstru. Ai fi chinuită, dar ai ieşi triumfătoare. Şi ai putea să o faci în cămaşa de noapte, ca Ripley.

— Triumfătoare. îmi place. Doar că monstrul revine întotdeauna, a spus ea gânditoare, uitându-se o secundă în gol.

Toată lumea a tăcut o clipă. Discursul glumeţ al lui Ju- ghead ne nimerise un pic prea mult pe toţi. Mi-am susţinut primul comentariu. Nu trebuia să ne comparăm situaţia cu un film de groază, deoarece situaţia noastră reală era destul de îngrozitoare. Mai mult decât ştiau ceilalţi, „mulţumită" laşităţii mele.

Totuşi, nimeni nu voia să spună cu voce tare cât de speriaţi şi de îngrijoraţi eram cu toţii. Aşadar, în schimb, am evitat să ne privim în ochi. Ne-am uitat peste tot, numai nu unul la celălalt, aşteptând ca stânjeneala ciudată a momentului să treacă.

Atunci, tunetul a zguduit casa din temelii.

Toată lumea a ţipat.

JCSIE

A trebuit să mă opun sugestiei lui Val de a ne face tatuaje. Am încercat să dau vina pe multiplele atacuri de inimă pe care le-ar fi suferit, cu siguranţă, mama dacă aş fi făcut aşa ceva şi ar fi aflat. Dar adevărul era că mă simţeam uşurată să am o scuză ca să refuz.

— Este o diferenţă între a scrie ceva pe zidul unui bar oarecare şi a-ţi tatua permanent corpul, i-am spus.

Am mers pe Main Street, înapoi spre Riverdale.

— în plus, nu avem nevoie de tatuaje ca să le dovedim tuturor că suntem aprige. Deja se ştie asta - şi dacă nu le aranjam bârlogul celor de la Venom.

— Mă bucur totuşi că am făcut-o, a spus Val. A fost amuzant.

— *A fost* amuzant, am spus eu, bucuroasă că ne înţelegeam. Şi trebuia să o facem. Trebuie să ne protejăm teritoriul. Nu putem să permitem nimănui să atenteze la el.

— Apropo de asta...

Ne-am îndreptat lin spre intersecţie la culoarea roşie a semaforului, când am observat ceva - decapotabila argintie de pe banda alăturată. Mantie? *Ignoră mesajele neîncetate ale diavolului, iar el va apărea...*

Ochii i s-au aprins când m-a văzut. Un alt membru Bulldog lângă el, unul pe care nu îl cunoşteam - nu poţi să te aştepţi să ţin pasul cu toţi admiratorii mei!

— Josie, de unde ai ştiut că mă gândesc la tine?

— Mantie, fii serios - întotdeauna te gândeşti la mine!

Era şi el om, la urma urmei.

Nu a negat.

— Crezi că pisicuţele tale suportă o cursă contra noastră? a întrebat, iar colegul lui *a lătrat* la

noi, profund şi gutural.

M-am uitat la fetele mele, dar chiar nu trebuia să o fac. Ştiam la ce se gândesc. De ce naiba să nu o facem? Toţi eram plini de adrenalină şi nu aveam niciun motiv să ne-o reprimăm.

— S-a făcut, Reggie! am spus eu. în seara asta, formaţia The Pussycats revine.

— îmi place provocarea, a zis Reggie. Păcat că va fi uşor!

— Mai vedem noi!

Lumina s-a schimbat din roşu în verde.

Am ambalat motorul.

Am zburat.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

JCSIE

Am scârţâit roţile pe Main Street unul lângă celălalt. Nu am îndrăznit să îmi iau privirea de la drum, dar l-am văzut pe Mantie în oglinda laterală. Era aplecat peste volan, apucându-l bine, iar maxilarul îi era încleştat. Era hotărât să câştige cursa. Păcat că provocase pisicuţele!

Mirosul de cauciuc ars a umplut aerul, iar fetele au ţipat de încântare. Am urlat când am apăsat acceleraţia, ieşind în faţa lui Reggie. Erau doar câţiva centimetri - am trecut pe lângă biroul primarului, neclar în oglinda noastră retrovizoare -, dar a fost suficient.

— RAHAT! a strigat Val, care stătea atârnată peste portieră, uitându-se la băieţi.

— Ce? am întrebat, apăsând frâna cât de încet puteam. Reggie, pe care îl vedeam în oglindă, a apăsat pedala de frână

— atât de puternic, încât maşina a intrat pe contrasens. I-am auzit pe băieţi înjurând zgomotos. După ce s-au redresat, am văzut o siluetă trecând pe lângă maşina lor, traversând drumul în trafic - traficul din sensul nostru -, fără să-şi dea seama de nimic din jur.Dilton Doiley? a întrebat, surprinsă, Melody. Ce naiba face de se plimbă aiurea pe Main Street la miezul nopţii?

— Nu ştiu, dar ar fi bine să-şi revină din lumea paralelă în care se află, sau va fi călcat de vreo maşină, am spus eu.

— Poate că este un semn pentru noi? Este timpul să mergem acasă? a spus, oftând, Melody Tocmai când seara devenea interesantă!

Cu motorul pornit, am urmărit cum a coborât Reggie din maşină şi s-a dus să verifice dacă Dilton era în regulă. Motivul pentru care se furişa pe străzile din Riverdale cu mult după ora de culcare - o mişcare curajoasă în oraşul ăsta - nu mă privea, şi era evident că nu păţise nimic. Am claxonat repede de două ori şi i-am făcut semn lui Reggie, care şi-a ridicat privirea şi mi-a făcut repede semn din mână, la rândul lui.

— Bine, pisicuţelor, am spus eu, înăbuşindu-mi un căscat. A fost o noapte frumoasă. Decretăm că e timpul să mergem la culcare?

Cheryl:

Dragă verişoară, nu ar trebui să te deranjez într-una dintre ultimele

noastre sâmbete de vară, dar TeeTee este pur şi simplu exasperată din cauza mesajelor secrete pe care le-a primit de la Sweet Pea.

Cheryl:

0 mulţime de comentarii ameninţătoare, urmate de o linişte totală. îşi face griji că este ceva important, ceea ce, bineînţeles, m-a făcut să mă gândesc: Lodge? Singurul lucru posibil mai important din oraşul nostru ar fi tatăl MEU - sau al tău -, iar acum sunt indisponibili.

Cheryl:

Nu ştiu ce şi dacă se întâmplă, dar păstrează-ţi calmul şi spune-i iubitului tău să răspundă la telefoanele din partea fratelui său Şarpe.

Josie:

Ştiu că am spus că probabil ne vom întâlni, dar pisicuţele şi cu mine aproape l-am călcat cu maşina pe Dilton Doiley pe Main Street, mai devreme. Habar nu am unde se ducea singur la ora asta, dar

JD,

Sweet Pea:

Stai, l-ai văzut pe Dilton pe Main? Mergând singur?

Da, de ce?

Nimic. Doar că... e ciudat. Este, totuşi, în regulă?

Cu siguranţă, a fost ciudat. Dar, da, este în regulă. Deci s-a terminat, iar eu am nevoie de somnul meu de frumuseţe. Vorbim mai târziu.

Sweet Pea:

Vorbim mai târziu.

APROAPE că nu a ajuns la destinaţie. Eu şi fetele suntem gata să încheiem seara. Ne întâlnim mâine în culise, după spectacolul cu Venom?

Se pare că PP a primit ce-i trebuia.

Şi nu a trebuit să apeleze la noi.

Ş în orice caz, nu direct.

Numai să nu spui

E mai bine să nu ştim, fiule. Nu pune întrebări dacă nu-ţi doreşti cu adevărat răspunsurile.

>tiu. Dar ce „s-a făcut”, mai exact?

PETTY

Pragâ jurnalule,

Finalista. Eu eram aceea?

Judecând după povestea cu Masca Neagra, sigur. Mi se potrivea de Minune. Am fost aproape de criMinal şi-aM ţinut Mereu legătură cu el, chiar daca ki punea beţe în roate şi chiar daca, în acelaşi tiMp, eliMina oaMem din viaţa şi din luMea Mea. OaMem la care ţineaM. La final, s-a dovedit câ Masca Neagra este o persoana Mai apropiata de Mine decât aM crezut câ e posibil.

Ga într-un adevârat filM de groaza.

Telefonul mi-a bâzâit în buzunar, făcându-mă sa simt vibraţiile slabe. L-am ascultat pe Jughead descriind „regulile" filmelor de groaza, lucru care m-a înfiorat. Lista glumeţului ăstuia era mult prea adevărata.

Pacă mi-aş fi scos telefonul din buzunar, aş fi văzut oare mai multe apeluri din partea unui apelant NECUNOSCUT[7] Sau ar fi fost ceva „nevinovat[1] - încă un mesaj de la sora sau mama mea, rugându-mă sa vin acasă şi sa mă alătur lor la o ceaşca de cafea cu vecinul prietenos, liderul sectei[7]

Chiar eram finalista. Finalista decisiva. Altfel, evenimentele care se petreceau regulat în viaţa mea nu aveau mcio explicate.

Nu voiam neapărat ca lucrurile să fie normale - nu m-am simţit niciodată mai energică, mai în largul meu decât atunci când eu şi Jug eram pe urmele unui caz - dar chiar trebuia ca totul să fie mereu pe viaţă şi pe moarte[7] Nu erau mai puţine mistere posibil fatale de descoperit[7]

Eu eram. Trebuia să fiu. Eram numitorul comun. Aşadar, cauzam cumva întunericul care mă găsea întotdeauna, care-mi găsea viaţa şi cercul meu de apropiat. Pe fapt, î atrăgeam ca un magnet.

„Pământul către &efty"... am auzit eu cuvintele, dar ca şi când ar fi fost rostite de sub apă sau de departe. Archie mă striga, numai că eu nu am găsit energia să-i răspund.

Un tunet a bubuit atât de strident, încât toate farfuriile de pe masă au sărit, trezindu-mă la realitate.

Am ţipat cu toţi. Luminile au licărit. Totuşi, imediat ce s-au aprins din nou, luminând slab în miez de noapte, am simţt că roşesc jenată. Mi-am dat seama că prietenii mei erau în aceeaşi situaţie.

- A fost... reconfortant, a spus Jughead. *O* furtună. Exact ce ne trebuia, aici, în pădure, ca să cimentăm cu adevărat clişeul. Ptitem să trecem de la Cabana din pădure la Ceaţa. Există un motiv pentru care filmele lui Carpenter sunt

considerate clasice.

- Pine, fără să mai invocăm şi alte idei iraţionale sau infervenţa divină - sau orice eveniment vrem să atribuim „nopţi furtunoase şi întunecate", a spus Veromca şi a luat o gură de vin, dar una mică, am observat.

Apoi şi-a întins un braţ spre ceşcuţa de espresso de lângă ea. în mod evident, nu prea putea hotărî ce stare de spirit vrea sa încurajeze. Nu puteam sa o condamn.

- Ee ştim[7] AICI ramaseseram, pana sa ni se distragă atenta, a continuat ea.

- Am... un lucru.

Archie părea foarte nesigur pe el. Ne-am uitat cu toţi la el. A scos ceva din buzunar - un pătrat împăturit

- Un bilet, Arch[7] Pe la cine[7] am întrebat eu.

Am simţt furnicături pe ceafa. Era imposibil sa fie din partea cuiva de la care sa ne dorim veşti. Mi-am amintit de scrisorile înfiorătoare care se trimiteau în cazul răscumpărărilor, pe care le primeam de la Masca Neagră.

Tatăl meu.

Archie a ridicat din umeri, roşind.

- Nu ştiu. Nu cred că este... de la un prieten, a spus, apoi l-a deschis şi a început să îl citească. „Etiu ce ai făcut'[1] Eu litere mari. E scris de mână - dar nu recunosc scrisul.

l-am făcut semn, iar el l-a transmis mai departe, fără tragere de inimă.

- O! *a* spus Jughead, mai încet decât de obicei. Un alt film. Etiu ce-ai făcut astă-vară. Partea a doua a fost jalnică, a încercat el să glumească.

- Ee naiba...[7]

Am amuţt când l-am studiat liniile rigide, hârtia mototolită. Marginile zdrenţuite. Eoapsa mi-a tremurat, ca şi când telefonul ar fi bâzâif din nou, dar, când m-am întins după el, era încă în buzunar. Mi-am simţt gâtul uscat

- Ee se întâmplă aici[7]

- Era sub perna mea. La etaj, a spus Archie. Nu ştiu cine l-a lăsat. Nu sunt alte indicii. Adică, poate păsările. Poate asta contează. Pacă au legătură[7]

Mai era cel puţin încă un indiciu la care mă gândeam, blestematul ton de apel „Lollipop", pe care l-am auzit când am fost în baie. Mi-am scos telefonul şi am căutat din nou prin registrul de apeluri.

Gţa|. Niciun apelant necunoscut.

Era un indiciu[7] Pastilele mâ dâdeau peste cap[7] Cau ki ieşeam din minţi[7]

Nu le-am putut povesti despre asta.

Pin fericire, nu am fost nevoita sa o fac. Veromca a vorbit prima.

- Nu este singurul indiciu, a spus ea serioasa. Cau, cel puţin, nu cred. Când eram jos în crama, m-am uitat la camerele de supraveghere. Va aduceţi aminte cum am plănuit sa le oprim imediat ce ajungem[7] înainte..., a spus, tremurând, înainte sâ primim coşul de bun venit.

- Nu este o imagine uşor de uitat, a recunoscut Jug, vorbind, parca, în numele tuturor.

Veromca a inspirat

- Ei bine, am coborât în camera de securitate, unde sunt toate ecranele. Am crezut câ poate găsesc ceva, nu ştiu, filmarea pierduta sau ceva din seara cu... în fine, ceva din seara aia, a povestit oftând, bineînţeles câ nu am găsit nimic. Este imposibil ca tata sâ fie atât de neglijent, încât sâ lase o asemenea dovadâ evidentă în urmâ. Par am vâzut altceva.

- Pe anume[7] am întrebat eu, nesigurâ câ vreau sâ ştiu cu adevârat.

- Faptul câ una dintre camerele de luat vederi nu funcţiona.

- Lasâ-mâ sâ ghicesc! Cea care <u>trebuia sâ fie</u> îndrepfafâ spre uşa din faţâ, a spus Jug, încrucişându-şi braţele la piept

- Cea care ne-ar fi spus cine a lâsat pâsârile alea, am

şoptit eu.

Acum nu doar piciorul ki vibra din cauza energiei fantomatice, ci
tot corpul.

- Cineva a fâcut asta, a afirmat, cu ochii mâriţi, Archie ceea ce ne era evident tuturor. Cineva a închis camera aia de supraveghere, astfel încât sâ ne poatâ lâsa pâsârile, ca pe un mesaj pentru noi. Posibil - probabil - aceeaşi persoanâ care mi-a lâsat biletul âsta.

- Aşadar, suntem urmâriţi. Indiscutabil, am zis, apoi am luat un strop de suc - mult prea cald şi mult prea dulce, dar l-am înghiţit.

- Adicâ cineva ar putea fi încâ în casâ, a şoptit Jughead, cu o privire uşor sâlbaticâ.

- bine, situaţia tocmai a devenit cu aproape patruzeci la suta mai critica, a spus Veromca. Ci înainte era destul de periculoasa. Peci ce urmeazâ, băieţi[7]

Un alt tunet a bubuit drept răspuns, de data asta făcând luminile de deasupra sâ se legene. Am ţipat din nou cu toţii, fârâ sâ ne mai Jenam.

Pe data asta, pe buna dreptate.

Lângă mine, Jughead m-a luat de mâna.

Candelabrul s-a legânat din nou, mai ameninţător acum. Uşa de la veranda din faţa s-a deschis, lovindu-se de foc. Ploaia a căzut prin uşa deschisa în averse intense şi neîncetate.

- Trebuie sâ o închidem! a spus Veromca, strigând ca sâ fie auzifâ în furtuna care ne înconjura.

Atunci a câzuf curentul.

Lumina a pâlpâit, iar eu am ţipat în foafâ regula şi fârâ sâ-mi dau seama, gândindu-mâ doar la supravieţuire. Cu siguranţâ, nu am fost singura care a fâcuf-o.

în beznâ, nu le vedeam chipurile prietenilor mei, dar foafâ lumea se finea de mânâ acum, gâsindu-ne cumva unul pe celâiait în întuneric.

în jurul nostru, furtuna bâfea puternic şi şuiera.

PARTEA ATREIA: SOSIILE

CAPITOLUL DOUĂZECI

JUGHEAD

Nu puteam să mă gândesc decât la un alt moment din viaţa mea când trăisem o asemenea beznă absolută.

Nu, nu când cădea curentul în parcul de rulote, deşi se întâmpla cu o regularitate alarmantă.

Mă refer la momentul în care Dilton Doiley m-a târât în peştera de dincolo de pădurea Fox pentru o excursie cu cortul în genul unei combinaţii dintre *Legenda vie* şi *Survivor,* afirmând că vine sfârşitul lumii.

Era o probă de încercare, mi-a spus el. îşi perfecţiona abilităţile.

Am venit la el după ce o prezentare pentru ora de spaniolă se abătuse întru totul de la subiect. Dilton se postase în faţa clasei şi vorbise despre cometa Baley şi următoarea lună roşie - ambele prevestitoare ale apocalipsei, spunea el. Tipul părea să fie pe o cale foarte greşită, iar eu îl compătimeam. Nu m-a deranjat că toate astea se petreceau destul de curând dupăce mama o luase pe Jellybean şi se îndreptase spre Toledo. Am fost sensibil şi mai compătimitor decât aş fi fost în alte condiţii.

După oră.Reggie şi băieţii lui l-au ridiculizat fără milă pe Dilton, iar mie mi-a părut rău de el şi atunci. Desigur, ştiam cum este să fii ţinta continuă a glumelor lor. Tot în favoarea lui Dilton a fost şi Bettycare pe atunci nu însemna jumătate din #Bughead,dar care tot mă influenţa mai mult decât ,probabil, aş fi recunoscut , şi care îmi spunea că starea lui mintală o îngrij ora.

Mi-a fost greu să o contrazic.

— Bine,i-am spus eu. Mi-ar prinde bine să aflu mai multe despre cum să supravieţuieşti. A trecut o lună de când am văzut *The Golony.*

L-am găsit lângă dulapul lui, bolborosindu-i ceva despre foc şi pucioasă lui Ethel Muggs, care părea foarte speriată. Am auzit *cuvintele precipitaţii* şi *buncăr* şi am văzut-o întor- cându-se şi fugind. Nu am învinovăţit-o.

Dam spus că eu cred ce spune despre cometă şi celelalte lucruri, despre pericolul din jurul nostru.

Nici măcar nu era prea exagerat. Jason Blossom era mort, eu şi Archie eram practic înstrăinaţi, iar familia mea se destrăma. Dacă nu era *ăsta* sfârşitul lumii, atunci nu ştiam care naiba este!

—Am un loc în care putem să mergem, m-a asigurat Dilton. Este mic, dar sigur. Vom fi doar noi doi. Să-ţi aduci doar lucrurile indispensabile. Şi să nu spui *nim ănui.*

Probabil că nu la asta se gândea,dar mi-am adus îndrăgita colecţie de scrieri ale lui Cfinsberg. Doar cele preferate - i-am jurat lui Dilton că nu voi ocupa mult spaţiu. Erau broşate! (Nu a fost impresionat.)

— Chiar crezi că ăsta e sfârşitul, nu-i aşa? am întrebat eu, în timp ce stăteam pe un pat mizerabil în peşteră şi începeam să transpir. Şi, apropo,unde este mama ta?

M-am gândit la tata, fără îndoială aplecat peste masa de biliard de la Whyte Wyrm, cu siguranţă, negândindu-se la osânda iminentă şi probabil negândindu-se la mine, la toţi, iar inima a început să-mi bată repede.

—Aplecat din oraş,mi-a răspuns,concis,Dilton. Pleacă des.

Până acum , singurul lucru pe care mi-l spusese Dilton era că tatăl lui îl învăţase, înainte să moară, cum să se pregătească pentru o excursie ca asta când era mic.

— Este doar o încercare, a spus Dilton. Cândva, voi construi ceva mai solid.

De gura peşterii , a fixat o prelată până la pământ şi , brusc, ne-am simţit... captivi.

Am clipit.

— Pare... sigură.

Oare chiar era cald aici? Şi poate că nu eram expertul care să întrebe despre relaţia tată-fiu, dar asta nu era chiar o activitate obişnuită... nu-i aşa?

M-am uitat la telefon, intenţionând să îi trimit un mesaj lui Bettyşi mi-am dat seama că nu aveam semnal.

— Suntem la o adâncime prea mare, a spus Dilton.

M-am panicat. Am alergat spre gura peşterii, iar el a sărit

pe mine. Ne-am încăierat. în cele din urmă, am reuşit să scap şi să fug, dar nu înainte să stingă toate lămpile, aruncându-ne într-o beznă mai absolută decât moartea. După aceea mi-am dat seama că avea ochelari cu infraroşu.deci întunericul nu îl deranja. Mie mi se părea că sunt îngropat.

M-am grăbit afară, strigându-i peste umăr lui Dilton nişte scuze şovăielnice pentru că îl lăsasem baltă.

Nu am povestit nimănui despre noaptea aia din peşteră. Dilton spusese că este o încercare, iar eu am tremurat gân- dindu-mă cum ar fi arătat versiunea îmbunătăţită, dar, la sfârşit, m-am simţit destul de prost că am încălcat o promisiune pe care nu prea am vrut să o fac de la bun început. Dacă nu puteam să-mi respect jurământul faţă de Dilton, puteam cel puţin să-ncerc să îmi ţin cuvântul.

Până în prezent, noaptea din peştera aia fusese cel mai primitiv şi îngrozitor întuneric pe care îl trăisem.

Totuşi, acum, ploaia era teribil de stridentă, de parcă ar fi căzut pietre pe veranda din faţă - era cât se poate de apocaliptică! Lângă mine, Betty m-a apucat de mână atât de strâns, încât mi-a făcut vânătăi, apoi a ţipat atât de tare, încât mi-a îngheţat sângele în vine. Şi noi, ceilalţi, am ţipat.

Am bâjbâit după telefon până am reuşit să aprind lanterna, în jurul meu, toţi aveau ochii mari şi respirau repede. Părul ne biciuia feţele din cauza forţei vântului adus de furtună.

Trebuia să le spun - despre coroana trasată pe geam pe care o văzuserăm Veronica şi cu mine şi despre ce văzusem *eu,* la scurt timp după ce plecase. Şi asta era o dovadă. Probabil un indiciu. Şi de ambele aveam la fel de mare nevoie.

Dar, înainte să apuc să deschid gura, un alt telefon s-a aprins, aruncând o strălucire peste trăsăturile întunecate ale Veronicăi. Părea furioasă, hotărâtă.

— Nu las *nimic* să îmi strice planurile, a spus ea. Pană de curent? Va trece. Treaba unei femei nu se termină niciodată, a spus, ridicându-se în picioare.

— Unde... Unde te duci? a întrebat Betty, părând puţin încordată.

Uram să recunosc asta, dar, fără îndoială, îmi făceam griji pentru ea.

— S-ar putea să avem nevoie de lanterne. Şi,

clar, trebuie să verific generatorul ăla, a spus Veronica. Ştiu că funcţionează, ştiu asta, dar trebuie să-l pornesc.

— Cobori din nou? a întrebat Archie, părând foarte nefericit să audă aşa ceva.

— înapoi în pivniţă, i-a confirmat şi şi-a înclinat capul spre el. Nu te uita aşa la mine, Archie. *Este în regulă.* Trebuie doar să verific ce se întâmplă acolo. Promit...

— Nu o spune! a zis Betty, fără urmă de glumă în voce.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Promit să *revin imediat,* a insistat Veronica. VERONICA

Revin imediat.

în mod normal, nu cred în superstiţii, dar de ce a trebuit să aleg cuvintele alea? Nu am putut decât să mă plâng de decizia asta când am înaintat - cu grijă şi lipită de perete, ca şi când m-aş fi aşteptat la o fantomă sau ca o altă surpriză neplăcută să sară de undeva - spre pivniţă.

Un pas. Celălalt.

Stângul. Dreptul.

Am încercat să îmi sincronizez respiraţia cu paşii. Trebuia să cobor la subsol şi să pornesc repede generatorul, înainte să intru în panică, dar părea că picioarele mele nu voiau să coopereze. De sus, am auzit alte ţipete, înăbuşite şi distante. Mi-a fost imposibil să le ignor, dar am încercat să mă concentrez.

Cobor pe scări. întuneric.

Merg pe hol. Şi mai întuneric.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Intru în camera de securitate. *Cel mai întuneric.*

Lanterna telefonului, care întotdeauna mi s-a părut mult prea strălucitoare noaptea în dormitorul meu, părea acum lafel de firavă şi de insuficientă ca un singur chibrit. Am flutu- rat-o prin încăpere, zărind, în sfârşit, generatorul.

Lumina de alimentare pâlpâia roşu. Asta însemna că se declanşase cumva. Trebuia să îl repornesc. Undeva, în spate, era un întrerupător. Trebuia doar să îmi dau seama care comutator era...

M-am îndreptat spre generator şi m-am împiedicat. *Bineînţeles.* Mi-am scăpat telefonul din mână, iar încăperea s-a întunecat din nou, mai mult decât la etaj, deşi n-aş fi zis că e posibil aşa ceva.

— Rahat! am strigat eu doar pentru mine.

Vocea mi-a răsunat din pereţi.

Bine, nu-i problemă, mi-am zis, încercând să mă încurajez. Ca şi în cazul superstiţiilor, nu eram înclinată spre aşa-zisele furnicături venite de nicăieri, de regulă... dar, pe de altă parte, orice regulă are şi excepţii.

Noaptea asta părea excepţională în cele mai groaznice moduri posibile.

Speram că voi porni generatorul pe întuneric, de una singură. Şi că, odată ce luminile s-ar fi aprins, telefonul va fi cel puţin funcţional.

Pipăiam laturile cutiei reci de metal, cercetând la întâmplare tot felul de grilaje şi de margini ascuţite care, probabil, mă puteau electrocuta mortal, deci era încântător.

Atunci am auzit-o.

Respiraţia înceată, superficială şi calmă.

Ca o şoaptă... sau, mai precis, ca un şuierat.

Am îngheţat. Mi-am ţinut respiraţia, sperând că îmi auzeam propria panică.

Şşş. Şşş. Şşş.

Nu. Nu eram eu.

Undeva, în spaţiul mic şi închis, auzeam pe altcineva - sau *altceva* - respirând.

S-a auzit un scârţâit rapid, ca al şobolanilor de pe aleile chiar şi din spatele celor mai luxoase restaurante din New York.

Am înghiţit, sunetul urlându-mi în urechi, pulsul bă- tându-mi în tâmple. *Este doar imaginaţia ta,* am insistat în sinea mea, deşi nu mă credeam deloc. *Nu te panica, este doar imaginaţia ta, Ronnie, nu este nimic...*

Nişte degete mi-au prins piciorul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Am ţipat. mcHm

Am încercat.

Am încercat din răsputeri să mă controlez după ce luminile s-au stins a doua oară. Mi-am amintit că gaşca este aici, că nu trebuia decât să rămânem calmi şi să lucrăm împreună, că mai ales Betty părea un pic agitată, iar eu trebuia să fiu puternic.

Dar, imediat ce luminile s-au stins, au început să apară imaginile.

Erau ca o prezentare a coşmarurilor mele, din mintea mea.

(Mască neagră, ochi verzi, pădure întunecată, armă, cuţit, păcat, cioară)

Era prea mult. Era ca şi când toate evenimentele violente şi momentele de frică pe care le trăisem de la moartea lui Jason ar fi căzut peste mine, amintindu-mi cât de aproape fusesem, cât de norocoşi eram să fim măcar în viaţă… cât de puţin probabil era să rămânem la fel de norocoşi.

Tatăl lui Jason, împuşcându-l de aproape.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Masca Neagră, cu arma îndreptată spre tatăl meu.

Noaptea revoltei, Colţi apropiindu-se atât de mult de moarte.

*Noaptea revoltei, Jughead apropiindu-se atât de mult de moarte.*Fiecare imagine era încă o lovitură şi fiecare gând, un alt pumn invizibil în stomac pe care să îl încasez, să îl suport.

Iar apoi, din senin, nu am mai putut să îndur.

— Este toată lumea în regulă? ne verifica Jughead.

Am auzit-o pe Betty mormăind un fel de răspuns, dar nu foarte convingător. Nu o auzeam prea bine, în vuietul propriului sânge care îmi pulsa rapid prin urechi.

Era prea mult; totul mi se rotea în piept ca o tornadă. Mi-am lipit mâna de frunte, implorând fortuna de emoţii să rămână închisă în mine, dar a explodat - am strigat, am scos un ţipăt chinuit, pe care abia după un minut l-am recunoscut ca fiind al meu.

Betty şi Jug au strigat la mine; i-am auzit, dar nu mai acţionam în mod voit. Acum eram doar pe pilot automat. încă ţipând, ru- gându-mă ca imaginile să se oprească, am fogit afară, spre pădure. Nu ştiam unde mă îndreptam, ci doar că trebuia să scap. Afară, cel puţin, haosul furtunii era pe măsura a ceea ce simţeam în mine.

în spatele meu, uşa s-a închis, urmată de un ţăcănit puternic. Mi-am dat oarecum seama că avea legătură cu revenirea mea în casă. Dar, momentan, nu-mi făceam griji în privinţa asta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Singurul lucru de care aveam acum nevoie era să fog.UETTY — Este toată lumea bine?

Am încercat să-i răspund lui Jug, dar creierul nu voia să-mi ajute gura să formeze cuvintele. Undeva în apropiere, Archie ţipa, scoţând un sunet nemaiauzit din partea lui, nici măcar când tatăl lui a fost împuşcat. Am auzit un pocnet, paşi rapizi şi apoi l-am văzut pe Archie fugind afară.

Jughead a strigat după el, a strigat la mine, dar nu i-am răspuns. Inima îmi bătea cu putere, încordându-mi-se pe coaste şi căţărându-mi-se în gât. Telefonul îmi bâzâia în buzunar, aprinzându-mi trupul, iar eu am crezut că sună cu adevărat... Dar, când l-am scos, am văzut că nu am semnal.

— Rahat! Fără semnal, am spus eu.

Trebuia să văd. Trebuia să verific. Şi puteam să mă gândesc la o singură cale de a o face.

— Nu ştiam de ce plecase Archie afară. Dar, dacă îl urmam, dacă mă aventuram dincolo de zona imediată a casei, poate că recepţionam ceva mai mult semnal la telefon.Plec, Jug! i-am spus, sau am încercat să-i spun, şi am fugit.

L-am simţit pe Jughead prinzându-mă de braţ, dar m-am
smucit, hotărâtă, şi am ieşit pe uşă chiar înainte să se închidă şi să se încuie automat.

Eşti încuiată afară, mi-am dat seama, dar am conştientizat şi că, în momentul ăla, nu-mi păsa.

Am fugit, făcând un pas înaintea celuilalt, intrând cu picioarele în bălţi mari şi reci de noroi, crengile lungi şi ude zgâriindu-mi obrajii şi braţele, agăţându-mi părul în timp ce înaintam prin noapte.

Mi s-a părut că alerg de câţiva ani, de o eternitate, picioarele arzându-mi de durere şi ploaia intrându-mi în ochi. în mână ţineam strâns telefonul şi ştiam fără măcar să mă uit că nu aveam un semnal mai bun şi că nici nu voi avea, întrucât oricum nu exista aici.

M-am împiedicat.

Nu ştiu dacă a fost o creangă sau o piatră sau doar panica mea oarbă, dar m-am împiedicat şi am căzut, palmele mele lăsând urme în noroiul umed şi aspru.

Iar apoi o mână puternică a prins-o pe a mea şi m-a ajutat să mă ridic, îmbrăţişându-mă strâns. M-am frecat la ochi cu antebraţul, ceea ce nu m-a ajutat prea mult să şterg apa de ploaie, şi mi-am ridicat privirea în ochii de un căprui-închis ai lui

Archie.

— Ce faci? m-a întrebat el, părând agitat.

— Eram...

Nu ştiam, sincer - acum, că mă ţinea în braţe, mi s-a părut o nebunie să ies aşa în furtună, în mijlocul unei pene de curent, şi să rămân încuiată afară... Singurul lucru care îmi trecea prin mintea era - *Ce naiba a fost în mintea mea?*

în spatele lui Archie, am văzut un şopron dărăpănat. Pentru grădinărit, provizii sau cine ştie ce altceva. (Mă cam îndoiam că Hermione Lodge grădinărea prea mult în mijlocul pădurii care înconjura casa de lângă lac, dar m-aş fi putut înşela.) De fapt, totul semăna mai mult cu un platou de filmare din *Proiect: Vrăjitoarea,* ultimul lucru la care trebuia să mă gândesc acum. Pentru o clipă, aş fi putut jura că am văzut o lumină aprinsă înăuntru. Am deschis gura ca să îl întreb pe Archie despre asta, să îi îndrept atenţia într-acolo, dar nu am avut şansa să spun nimic.

Brusc, o pânză de sac - *o mască?!* - mi-a fost pusă pe cap. L-am auzit pe Archie luptându-se, apoi un zgomot surd, şi pe Archie gemând.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

După aceea, totul s-a întunecat.JUGHEAD

Archie şi Betty. Dispăruseră. Dispăruseră în noapte, în furtună, în timp ce eu eram încremenit, cu mintea înceţoşată.

Când uşa s-a închis cu un zgomot în urma lui Betty, primul impuls a fost să fug după ea. Totuşi, în clipa aia, mi-am dat seama că o lanternă adevărată, care era la subsol, unde Vero- nica umbla la generator, era cea mai bună şansă să o găsesc. Era un alt lucru de care aveam urgentă nevoie dacă voiam să supravieţuim aici, cu atât mai mult dacă intenţionam şi să găsim o parte dintre dovezile pe care am venit să le căutăm.

A fost o decizie de moment, un instinct. Am fugit spre pivniţă ca să ajung la Veronica. Cu cât mai repede porneam generatorul şi luam lanterne, cu atât mai repede puteam să ieşim în pădure şi să îi găsim pe Archie şi pe Betty.

Am fugit spre uşă şi am coborât pe scări cât de rapid am putut, încercând să nu mă prăvălesc cu totul. Cu coada ochiului, am văzut ceva licărind - *sau pe cineva?* - şi mişcându-se spre ieşire. Dar, înainte să îmi dau seama ce este, am auzit uşa închizându-se în urma mea.Apoi, am auzit încuietoarea - la fel ca înainte.

Ceea ce însemna că Veronica şi cu mine eram încuiaţi înăuntru. Cel puţin până am fi avut din nou lumină.

— Veronica! am strigat eu, cu mâinile întinse, pipăind orbeşte prin aer şi răsucind mânerele uşilor în timp ce treceam pe lângă ele.

Una dintre uşi s-a deschis spre un spaţiu care, doar pe baza ecourilor mişcărilor mele, mi s-a părut mare, deşi la fel de întunecat ca toate locurile din pivniţă - ca într-un buncăr secret.

Dar am auzit ceva când mi-am băgat capul în camera aia. Parcă... plângea cineva?

— Veronica?

— Jughead! O, mulţumesc lui Dumnezeu! Totul este închis. Şi, jur pe Dumnezeu, ştiu că pare o nebunie, dar chiar cred că mai este cineva aici.

Mi-am amintit de licărul pe care l-am văzut lângă uşă.

— Mi-ar face plăcere să te liniştesc, dar nu intenţionez să elimin posibilitatea asta. Hai să ne concentrăm doar pe cum să ieşim de aici! Eşti lângă generator?

Din ecourile pivniţei învăluite în beznă, nu

aveam cum să îmi dau seama de unde se auzea vocea înăbuşită a Veronicăi.

— Da, dar mi-am scăpat telefonul. Cred că l-am stricat - în mod clar, avem probleme mai grave, dar nici bine nu ne prinde -, şi nu văd nimic. Ştiu că par o vanitoasă din Upper East Side, dar nu ştiu ce să fac cu chestia asta.

M-a pufnit râsul, în ciuda situaţiei.

— Nu-ţi face griji! Te instruiesc eu. Sunt toate cam la fel, chiar şi cele extravagante. Foloseam destule în parcul de rulote. Trebuia să am cel puţin un avantaj de pe urma faptului că am crescut în sărăcie. Eram convins că urma să-mi dau seama care ar fi, mai devreme sau mai târziu.

— Nu mă înţelege greşit, nu mă bucur de ghinionul familiei tale, dar dă-mi voie să spun că acum sunt mai mult decât recunoscătoare.

De unde era, în partea cealaltă a încăperii, Veronica mi-a descris luminile pâlpâitoare ale generatorului şi toate marginile şi muchiile pe care putea să le identifice.

— în regulă, am spus eu imediat ce mi-am dat destul de bine seama cu ce aveam de-a face. Ar trebui să fie două întrerupătoare - ca alea de la lumină sau din cutia de siguranţe, am spus, dar apoi m-am oprit.

Oare Veronica văzuse vreodată o cutie cu siguranţe? Cât de răsfăţată era?

— Dacă te întrebi dacă am întrerupt vreodată o siguranţă, răspunsul este „da”. Nu te condamn

dacă te-ai îndoit de asta.

Ai-a *prins!*

— Bine, trebuie să răsuceşti ambele butoane în acelaşi timp. Adică exact în acelaşi timp. Poţi s-o faci?

— Cred că mă descurc.

Acum ea părea crispată. Am auzit sunete înăbuşite, probabil din cauză că pipăia butoanele şi, apoi, câteva rateuri.

— Bun, ei bine, s-a dus manichiura mea, dar...

Am auzit-o inspirând profund sau poate am simţit asta în plămânii mei, chiar dacă nu avea niciun sens...

A răsunat un *pocnet* strident, iar apoi chiar am auzit-o pe Veronica expirând zgomotos şi, după o clipă, luminile pâlpâ- iau, iar eu clipeam ca o molie sau un urs care tocmai ieşise din hibernare. încet, mi-am dat seama că sunt într-un birou care semăna cu cel de la etaj al lui Hiram Lodge... Dar era altul.

Ăsta era locul lui *retras?* Chiar îl găsisem, în sfârşit? în cealaltă parte a încăperii am văzut o mică uşă înclinată care părea să conducă spre o debara. Veronica şi-a făcut apariţia, hainele fiindu-i un pic boţite.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

— Jughead Jones! a spus ea. Eroul meu! VERONICA

Aş fi preferat oare să îl văd pe Archiekins al meu sau pe cea mai bună prietenă a mea, Betty, când am ieşit din cripta sufocantă care era camera de securitate din cabana familiei Lodge? Sigur. Dar, chiar dacă Jughead şi cu mine formam o echipă puţin plauzibilă - legaţi doar de devotamentul nostru pentru persoana la care ţineam -, când s-a deschis uşa aia spre o cameră normală, am fost sută la sută încântată să îl văd.

Jughead a părut la fel de uşurat să mă vadă, chiar dacă sunt sigură că, măcar parţial, reacţia lui avea legătură cu luminile care se aprinseseră din nou. L-am văzut studiind încăperea, analizând-o.

— Bine ai venit în ascunzătoarea secretă a tatei! am spus eu, zâmbind, iar el mi-a zâmbit la rândul lui. Şi tu credeai că ai avut noroc să-i găseşti biroul de la etaj! Este aşa cum te-ai aşteptat?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

S-a uitat la blana de urs de pe jos şi a ridicat din umeri.

— Destul de mult. Seamănă foarte mult.

Da. Sunt toate la fel. Dar cele mai grozave lucruri compromiţătoare sunt aici, unde până şi seifurile au seif, încuiatcu mai multe chei. Aproape de camerele de supraveghere şi de toate jucăriile lui de ticălos.

— Doar că... Nu cred că *toate* jucăriile lui sunt aici, a spus Jughead şi a zâmbit cu şiretenie.

Mi-am dat seama că ţinea ceva.

— Ce-i ăla?

— L-am găsit la etaj, după ce ai văzut coroana pe fereastră, a spus el. Nu are etichetă, dar este un stick de memorie portabil. Am vrut să vi-l arăt, dar apoi a căzut curentul. Nu ştiu ce conţine, însă era încuiat într-o cutie din biroul lui - deci presupun că este important, chiar dacă era acolo.

Cred că păream uluită, deoarece el a zâmbit.

— Sunt iubitul lui Betty. Crezi că nu am învăţat câteva lucruri despre cum să sparg o încuietoare?

— Sunt impresionată! am spus eu. Mai ales că pariez pe orice că memoria aia se potriveşte în cutia asta, i-am arătat eu. Şi că intenţionat le ţine separat.

Era o cutie de plastic, împărţită în nouă secţiuni diferite pentru memorii - dar conţinea doar opt. O găsisem pe podeaua de lângă generator, după ce se aprinseseră din nou luminile. *Probabil lăsată în urmă de intrusul nostru?* Mi-am alungat repede amintirea şi am continuat.

— Presupun că numerele de pe cutia asta corespund camerelor de supraveghere montate în jurul proprietăţii.

— Şi asta e memoria cu filmarea de la uşa din faţă. Cu ciorile şi cu cel care le-a lăsat acolo, a presupus Jughead.

— Aşa cred. Sau, cel puţin, sper. Haide să îi chemăm pe ceilalţi, ca să o putem viziona!

însă Jughead s-a încruntat.

— Corect. Nu, adică, da, să o vedem, a spus el, văzându-mi expresia confuză, dar ceilalţi, Betty şi Archie, ei, ăăă... Nu ştiu, cred că s-au speriat sau aşa ceva. Archie a fugit mai întâi afară, şi Betty s-a dus după el. Eu am coborât aici doar pentru că m-am gândit că cea mai bună metodă de a-i găsi în pădure era să iau lanternele alea despre care vorbeai.

Archie se speriase şi fugise? Furia mi-a înfierbântat trupul. Tata îl terorizase şi-l făcuse să simtă panica asta oarbă. Şi, în clipa de faţă, el era afară - tunetul a bubuit chiar atunci, ca şi când ar fi scos în evidenţă ideea care îmi venise -, în furtuna asta îngrozitoare, probabil rănit, pe lângă faptul că îşi pierdea minţile.

Destul.

Am luat două lanterne rezistente din dulap şi i-am înmânat una lui Jughead.

— Cred că ai procedat corect.

— Veronica, a spus, ţinând lanterna în mâini şi cântărind-o, poţi să laşi pe cineva inconştient dacă loveşti cu asta.

— Ei bine, poate nu am fost cercetaşă, am spus eu rânjind, dar am învăţat de mică să fiu pregătită.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Am ieşit în noapte. mcHm

Capul îmi zvâcnea. îmi era greaţă *şi frig.* Tremuram, hainele fi- indu-mi încă ude de la alergatul prin ploaie. Dar nu mai ploua.

Sau - stai, *ploua,* dar afară, nu pe mine. Auzeam stropii lovind acoperişul, ceea ce însemna că *eu* eram sub un acoperiş, chiar dacă ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că mă aflam în pădure, în furtună, cu Betty.

Deci unde eram acum?

Am gemut şi am clipit. Mi-am dat seama că ochii îmi erau acoperiţi; eram legat la ochi sau aşa ceva.

— S-a trezit, a spus cineva, iar apoi am simţit căldură când un corp s-a apropiat de mine şi s-a aplecat, facându-mi ceva la ceafa cu legătura de la ochi, răsucind-o într-un fel care îmi facea să zvâcnească un loc din ţeastă, chiar la baza gâtului.

Poftim. O scosese.

— Archie!

— M-am uitat în stânga, unde am văzut-o pe Betty, cu faţa brăzdată de murdărie şi ploaie, cu părul şi hainele ude, ca şi mine. Am încercat să mă ridic, să mă întind spre ea, dar aveam mâinile legate.Ce naiba?

— Este în regulă, Arch, a spus ea.

— *Tu* eşti bine?

întrebarea îmi era adresată, iar eu mi-am ridicat privirea ca să văd cine o rostea. Era fata, geamăna de la magazinul universal, alături de fratele ei. Purtau geci asortate de culoarea măslinei şi erau uzi şi ei, dar nu leoarcă, aşa cum eram eu şi Betty.

Nu leoarcă... deoarece ne urmăriseră, aşteptând clipa să ne ia şi să ne târască - m-am uitat împrejur - în vechiul şopron din faţa cabanei familiei Lodge?

Probabil, cândva, fusese un şopron de vânătoare. Era gol, scândurile de lemn îndoindu-se din cauza anilor şi a vremii. De jur împrejur erau rafturi sau aşa ceva - poate pentru eviscerarea prăzii? Lemnul era negru, pestriţ şi dubios de pătat.

Pradă. Acum, asta eram eu şi Betty. Involuntar, m-a trecut un fior.

— Voi doi eraţi! am strigat eu, enervându-mă. Ne-aţi urmărit toată noaptea! Duba. *Fusese* o dubă gri, iar gemenii erau cei care ne urmăriseră de la bun început.

— Nu, Arch, ascultă-i! m-a rugat Betty.

— Duba! Betty..., am protestat eu.

— Gândeşte, Archie! a spus ea. Am văzut duba după ce am ieşit din Greendale. Dar gemenii lucrau la magazinul universal când am venit noi, a zis şi mi-a aruncat o privire. Şi eu am avut îndoieli, *crede-mă!* Dar cred că ei spun adevărul.

— Am făcut-o, a spus fata, încet şi uşor chinuită de remuşcări. Adică, v-am urmărit, dar nu în duba pe care aţi vă- zut-o. Şi nu din motivele pe care le credeţi.

A inspirat adânc, ca şi când ar fi intenţionat să explice.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Atunci, brusc, s-a deschis uşa. UETTY

Atmosfera din şopron era umedă şi încordată, toţi aşteptând ca fata - Amelia, după spusele ei - să ne explice odată ce se întâmpla. Primisem o scurtă explicaţie când Archie era inconştient, dar el se agita legat, disperat să o asculte.

Am auzit un trosnet straşnic în clipa în care uşa s-a deschis, aducând cu ea toată nebunia furtunii. Amelia a ţipat. L-am apucat pe Archie şi toţi am urmărit încordaţi uşa.

Erau Jughead şi Veronica.

— Archie! a strigat Veronica, în timp ce i-a văzut mâinile legate şi a alergat spre el. Ce se întâmplă?

— Ei bine, ca să vezi! a spus Jughead, rămânând remarcabil de calm, având în vedere situaţia. Exact ca gemenii ciudaţi şi criminali ai lui Cehov. Dacă îi introduci în primul act, trebuie să apară şi în cel de-al treilea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

— Nu suntem *gemeni criminali,* a intervenit băiatul, care a spus că se numeşte Paul. Asta am încercat să vă spunem.

Minunat! a izbucnit Veronica. Şi, dacă tot s-a ajuns aici, încă o întrebare: de ce naiba este legat? Veronica stătea în genunchi, pe pământ, lângă Archie, încercând să-i elibereze mâinile de funii.

— Şi, în primul rând, cine m-a lovit? a întrebat Archie.

— Asta e greşeala mea, a spus timid Paul. Dar, jur, a adăugat el repede, nu am făcut-o intenţionat. Nu făcea parte din plan. Poţi s-o întrebi pe ea, a zis şi a arătat spre mine.

Toată lumea m-a privit, aşteptând.

— Este adevărat, am recunoscut eu. Adică, eram legată la ochi, deci nu am văzut cum s-a întâmplat, dar ne-au luat şi ne-au dus în şopron. Totul s-a petrecut atât de repede, încât am fost prea uluită ca să ripostez, dar, Archie, tu te-ai zbătut şi aţi alunecat amândoi. Arch, ai căzut pe spate şi ai aterizat pe o piatră. Puternic. Ai leşinat.

— Bine, dar de ce sunt legat? a întrebat el din nou.

— Ne-am temut, a spus Amelia. Credeam că atunci când ai să-ţi revii, s-ar putea să te sperii şi să ne ataci, în loc să asculţi.

— Ai crezut bine, a spus Archie, încruntându-se.

— Ascultă-i! a spus Betty.

— Aveţi exact zece secunde să mă convingeţi de ce nu ar trebui să chem poliţia, a spus Veronica.

— Nu o vei face, a spus Paul, deoarece tatăl tău ar afla că eşti aici, lucru pe care nu-l ştie, şi sunt destul de sigur că nici tu nu vrei să îl afle. Şi

ştiu asta deoarece suntem de partea voastră.

— Ştim totul despre voi şi despre ce s-a întâmplat atunci cu Cassidy, a spus Amelia.

— Ăăă, mda. N-am uitat. La magazin, păreaţi... *furioşi* din cauza asta, a spus Jug.

— Suntem, a spus Amelia. Dar nu pe voi. Nu cu adevărat, în orice caz, a zis, părând să se simtă vinovată şi gata să-şi ceară scuze. Adică, da, ne enervăm destul de uşor. *Chiar* păreţi genul de copii răsfăţaţi de oraş. Fără supărare!

— Nu ne supărăm, a spus Veronica, sec.

— Dar ştim că Hiram Lodge e cel care s-a aflat în spatele morţii lui Cassidy. Şi că, foarte probabil, ţi-a înscenat ţie crima lui, a zis ea, uitându-se la Archie. Aşa ne-am dat seama că, indiferent de motivul pentru care aţi venit aici în seara asta, e posibil să aveţi probleme cu el - sau mai rău.

— Deci voi..., a început Veronica, în mod evident confuză.

— Ei bine, în Shadow Lake este o comunitate restrânsă. Şi mai restrânsă, după ce-i excluzi pe bogaţi şi te concentrezi pe orăşenii vechi. Domnul Lodge a aflat că veniţi aici.

— *Cum?* a întrebat Jughead şi apoi s-a încruntat, dându-şi seama. Vorbeam despre asta la restaurant..., a zis oftând. Ben. Cred că nu ar fi trebuit să presupunem, pur şi simplu, că era pierdut în lumea lui ciudată a jocurilor.

Amelia a ridicat din umeri.

— Domnul Lodge are informatori peste tot.

Aşadar, a aflat - de la oricine i-a zis - şi şi-a trimis bătăuşii să vă urmărească. Şi să se joace cu mintea voastră, presupun? *Asta* urmăream. Sincer... când ne-am dat seama ce se întâmpla, am... ei bine, ştiu că nu o să mă credeţi, dar voiam să vă avertizăm. Să vă spunem ce se întâmpla. Ştiu că probabil sunteţi speriaţi, îmi pare rău!

— Tata *a trimis pe cineva după noi,* a spus Veronica şi şi-a încrucişat braţele la piept. Iar apoi, *voi* i-aţi urmărit. Ce încurcătură, chiar şi după standardele familiei Lodge! E mai grav decât aş fi îndrăznit vreodată să-mi imaginez.

— Păsările, am spus eu.

Tatăl Veronicăi se gândise să ne trimită păsările moarte. Oare chestia asta făcea ca situaţia să fie mai îngrozitoare decât dacă ar fi fost un străin? Am decis că da. Ca atunci când afli că tatăl tău este Masca Neagră - când îţi dai seama că, *de fapt,* apelul era făcut, cu siguranţă, din casă.

Sau, mai exact, de cineva din propria-ţi /am///e.

— Am ajuns acasă prea târziu ca să vedem cine a făcut-o, a spus Paul.

— Şi biletul ăla, Arch, am spus eu, dându-mi seama. Cine l-a lăsat... e posibil să fi fost *cu noi, în casă... în tot acest timp.*

Veronica a căscat ochii.

— Asta înseamnă.... Respiraţia pe care am auzit-o în pivniţă?

— Poate că nu ţi-ai imaginat, a spus Jughead.

Toată lumea şi-a acordat o clipă să se

gândească la tot. Având în vedere situaţia, să fim târâţi şi prinşi într-un şopron înfiorător împreună cu doi gemeni ciudaţi era, de fapt, cel mai bun rezultat posibil.

— Bine, lăsând la o parte dezvăluirile alea cu adevărat înfiorătoare, dacă toţi cei din Shadow Lake sunt la mâna lui Hiram... de ce pretindeţi voi doi că sunteţi de partea noastră? a întrebat Jughead, înclinându-şi neîncrezător capul.

Gemenii s-au încordat.

— Este complicat. Dar... Ei bine, mama noastră a murit. A fost lovită de o maşină în urmă cu trei ani, a spus Amelia.

Am înghiţit nodul din gât.

— îmi pare atât de rău!

Paul a ridicat din umeri.

— Mda. Chestia e că nu făcea decât să traverseze strada. S-a aflat la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. A fost „accidentul” altcuiva, doar o victimă neprevăzută.

— A fost un asasinat, a presupus Archie.

A venit momentul ca Amelia să ridice din umeri.

— Persoana care *era* ţinta, care a murit de asemena, era fostul preşedinte al consiliului local din Shadow Lake.

— Şi recent concediat, din câte-mi aduc vag aminte, a spus Veronica. Cu o pagubă extremă, a zis, iar ochii i s-au înroşit. O, tată, te pricepi să negociezi! a exclamat, uitându-se apoi la gemeni, cu o expresie plină de tristeţe şi de remuşcări. Ştiu

că nu am ce să vă spun, dar îmi pare foarte rău! a spus, scuturând din cap. Sincer, sunt surprinsă că nu ne urâţi şi mai mult.

— Ştim că nu tu ai făcut-o. Adică, este parţial motivul pentru care Cassidy a făcut de la bun început o fixaţie pentru casa voastră. însă nu *doar* pentru că eşti o bogătaşă, şi din alt oraş. A fost... A fost oarecum personal. I-am spus să nu o facă. Având, mai ales, în vedere ce ştiam despre tatăl tău. Cumva, ştia în ce se băga, a povestit Amelia şi s-a şters la ochi.

— Crezi că ştii, am spus eu, înţelegând-o mult prea bine, dar, când vine vorba de propria viaţă, de siguranţa personală, este greu să-ţi imaginezi...

— Nouă nu ne-a fost greu, a spus Amelia, tăios şi cu furie. Am păţit-o cu mama. Chiar dacă nu s-a dovedit niciodată.

— La naiba! a spus Paul. Nici măcar nu s-a desfăşurat o anchetă.

— Bineînţeles că nu, a spus Veronica. Sunt sigur că tata mituieşte şi poliţia locală. Cum altfel ar avea aşa-zişii martori falşi împotriva lui Archie? a spus, îndreptându-şi umerii. Ei bine, vestea bună este că, în sfârşit, avem cel puţin *o* pistă sigură. Avem o înregistrare video. Jughead a găsit-o în pivniţă. Oricine ar fi fost persoana care se ascundea pe acolo, probabil o căuta la rândul său. A avut de pierdut. Presupunem că oamenii care au lăsat în urmă ciorile apar în înregistrare. Cei pe care îi vom vedea pe înregistrarea aia vor avea nişte răspunsuri pentru noi.

Jughead a scos triumfător stick-ul de memorie din buzunarul jachetei.

— Este chiar...

Tocmai în clipa aia, tunetul a bubuit atât de puternic, încât a zdruncinat pereţii şopronului şubred. Jughead a tresărit involuntar şi l-a scăpat. Stick-uk a alunecat prin şopron, într-un colţ prăfuit şi întunecat.

S-a uitat panicat la mine.

— Rahat!

— Relaxează-te, Jug! am spus eu. Va fi bine.

Paul, care era cel mai aproape, s-a aplecat să recupereze cea mai bună şansă a noastră de a-i dovedi nevinovăţia lui Archie. Brusc, Paul a şuierat. M-am întors spre el şi i-am văzut ochii devenind tăioşi, atenţi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Băieţi! Cu siguranţă, nu este bine, a zis el.JUGHEAD

M-am întors ca să văd la ce se uita Paul. Era... o lumină roşie care pâlpâia?

Creierul meu a analizat situaţia cu inteligenţa unei şopârle, înainte ca restul trupului să vină din urmă. M-am ridicat în picioare şi m-am întins să îi ajut şi pe ceilalţi să se ridice.

— AFARĂ! ACUM!

După ce toată lumea a fost în picioare, m-am aruncat spre grup, împingându-i pe toţi afară pe uşă.

— Aici! Jos! am zis şi i-am tras pe toţi în spatele aflorimen- tului, împingându-i la pământ.

— Ce..., a început Archie.

Dar nu a avut ocazia să-şi termine propoziţia, în clipa următoare, s-a auzit un bubuit aproape sonic şi atât de puternic, încât tunetul a părut silenţios prin comparaţie. Am simţit fumul dens şi înţepător, chiar şi în ciuda ploii. Şopronul dispăruse. Fusese aruncat în aer. împreună cu ultima dovadă pe care o găsiserăm.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

VERONICA

într-o clipă, Paul se întindea după stick. în următoarea, toată lumea ţipa, iar Jughead ne-a împins pe toţi afară, înapoi în ploaie. Archie se aruncase peste mine, doborându-mă la pământ. Betty a ţipat, şi am auzit o explozie imensă. Apoi, s-a auzit doar vuietul flăcărilor care pârâiau şi am simţit fiumul, acru, în aer.

Rând pe rând, ne-am ridicat în picioare. Tuşind, clipind, ieşind din noroi câte unul, urmărind neîncrezători cum şopronul ardea în apropiere.

— Aia era..., a început Betty.

— Singura noastră dovadă, am confirmat eu, plângând.

M-am zbătut în îmbrăţişarea protectoare a lui Archie.

— Trebuie să o luăm! am strigat.

— Veronica! încetează! mi-a poruncit Archie, ţinându-mă strâns. S-a terminat!

— E imposibil! am strigat, lacrimile fierbinţi brăzdându-mi faţa.

— S-a terminat! a insistat el.

Dar nu se terminase. Nici pe departe. Deoarece atunci am ştiut că voi face orice să îl protejez pe Archie de tata.

Indiferent de preţ.CAPITOLULTREIZECI

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

&ETTY — Este imposibil să se termine.

Asta a spus Veronica, suspinând.

Chiar dacă în urmă cu doar câteva secunde nici măcar nu ştiam de dovada pe care ea şi Jug o găsiseră, înţelegeam exact la ce se referea. Stomacul mi s-a strâns, iar mintea mi s-a agitat. Am băgat mâna în buzunar, după flaconul de pastile, iar apoi mi-am amintit.

Baia. Şi toate pastilele. Tot nu ştiam dacă măcar le luasem. Mintea-mi era plină de gânduri agitate, iar ecranul telefonului meu - tot crăpat, fisurile răspândindu-se ca o boală - arăta că nu aveam NICIUN APEL PIERDUT.

Am inspirat profund, dar fumul din aer m-a făcut să tuşesc. Jug m-a bătut cu blândeţe pe spate.

— Ia-o uşor, mi-a spus el. Nu vrei să inhalezi aşa ceva. Nu îţi face bine.

Mi-am băgat mâinile în buzunare şi am încercat să mă fac mai mică, pentru el. Pentru prietenii mei. Am încercat să mă controlez pentru a milioana oară doar în ultimele câteva ore.Eram distrusă. Dărâmată. O ştiusem înainte să fiu sigură, înainte să se fi dezvăluit cu o certitudine absolută că tatăl meu este Masca Neagră. Şi nu ştiam cum naiba să îmi revin. Ferma nu era o soluţie (Dumnezeule, nu!). Nici pastilele - deşi nu voiam să renunţ, nu încă.

Nu eram deloc pregătită să discut cu Jug despre asta, ca să fiu complet sinceră. Nu din cauză că îmi imaginam că m-ar fi judecat; ştiam că ar fi fost iubitor şi că m-ar fi susţinut... ci pentru că *mă judecam singură.* Haosul în care mă aflam mă făcea să mă simt îngrozitor. Şi eram prea ruşinată ca să vorbesc despre asta.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

— Băieţi, am spus eu, forţându-mă să mă concentrez la problema din faţa noastră, şi anume şopronul cuprins de flăcări, care emana căldură spre noi. Băieţi, ce facem? mcHm

— Băieţi, ce facem?

Era Betty. Vocea îi tremura.

Şopronul era distrus. Tufele din preajmă mocneau. Aerul mirosea a fum şi-a pământ ud. Şi, de fiecare dată când închideam ochii, îl vedeam pe Andre stând deasupra lui Cassidy, aprig şi hotărât.

Ştiu ce ai făcut.

— Nu putem face nimic, băieţi!

Vocea mea era puternică, clară. Nu am cedat neliniştii care mă cuprindea. Deoarece măcar de asta eram sigur.

— Am încercat, am continuat eu. Am profitat de ultima noastră şansă şi… nu ştiu, poate că aproape am găsit ceva. *Probabil.*

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

— Dar, Archie, filmarea aia..., a spus Veronica.

— Nu am avut şansa să o vedem, am subliniat eu. Nu ştim ce arăta. Nu cu adevărat. Şi, haide să fim serioşi, dacă tatăl tău poate să aranjeze *asta,* am zis, dând din cap spre dărâmăturile în flăcări, atunci ne păcălim crezând că îl putem întrece.Să nu îndrăzneşti să renunţi, Archie Andrews! a spus Ve- ronica, părând furioasă.

Am ridicat din umeri.

— Ronnie, situaţia asta cu tatăl tău pare mai mult un război decât o luptă. *A fost* o luptă. Şi am pierdut-o.

— Nu putem renunţa! a spus Betty, care plângea la rândul ei.

M-am uitat la ei, la chipurile lor sincere şi atente. Uram
situaţia în care îi pusesem, uram cum întoarcerea acasă părea acum şi mai rea. Dar ce altceva puteam face?

— Băieţi, verdictul se dă săptămâna viitoare, le-am amintit tuturor. Trebuie să mergem acasă şi să ne pregătim.

Jughead şi-a dres vocea.

— Are dreptate. Adică, nu cred că ar trebui să renunţăm - cu siguranţă, nu sugerez asta, a precizat, văzând expresiile neîncrezătoare de pe chipul fetelor. Dar *ar trebui* să plecăm de aici. A avut loc o explozie. Poliţiştii vor veni în curând. Nu trebuie să fim aici când ajung.

Era greu să îl contrazici.

— Ar trebui să raportăm incendiul înainte să o

facă altcineva, a zis Betty, care părea să fi revenit la starea ei de rezolvare a problemelor. Cel puţin să controlăm o mică parte din poveste, cât de mult timp posibil.

EPILOG

Am dat din cap, împreună cu ceilalţi, dar nu m-am putut abţine să nu râd, în sinea mea, cu amărăciune: era ridicol să pretindem că n controlam ceva în toa

Ethel:

Dilton, îmi fac griji pentru că ai spus că nu ne putem vedea, dar ai putea, cel puţin, să îmi răspunzi la mesaj? Să îmi spui că totul este în regulă? Poate sunt paranoică, dar nu pot să scap de gândul că se întâmplă ceva.

Dilton:

Am făcut-o.

PP:

Veşti bune! Plata se va face în locul stabilit, până mâine, la ora 5 dimineaţa. Nu aş întârzia, dacă aş fi în locul tău.

Ei bine, ştii ce? Băiatul s-a descurcat. Deşi, dacă aş fi în locul tău, probabil m-aş întreba ce fel de puşti de liceu are genul ăla de explozibili prin preajmă.

PP:

HL:
Am luat la cunoştinţă de îngrijorarea ta. îţi apreciez cooperarea în toate astea. Oamenii tăi vor fi recompensaţi.

PP:
Oricând. Eu te ajut pe tine, tu...

HL:
Aşteaptă până voi avea nevoie să mă ajuţi data viitoare. Aşa funcţionează.

Am înţeles.

HL:
Vei fi încântat să afli că băiatul tău, Doiley, ne-a făcut legătura.

Sweet Pea:
Mă bucur c-am fost de ajutor. Dar, ţi-am spus, nu mă mai ocup de asta. Ţi l-am găsit pe Dilton, dar acum mă retrag.

2

Când ai să te-nveţi minte? Nu există aşa ceva - „să te retragi”. Există doar „implicat” sau „mort”. Şi, pentru moment, eşti „implicat.” Asta înseamnă că eşti în graţiile lui Hiram Lodge. Probabil vrei ca situaţia să rămână aşa.

JUGHEAD

Până la urmă, am decis că un telefon anonim era singura cale de a raporta incendiul. Nu că trebuia cu adevărat să îl anunţăm; şansele erau ca Hiram Lodge să fi avertizat deja poliţia că era posibil ca locuinţa să-i sară în aer.

Sau, la naiba, poate că plătise de la bun început poliţia ca să arunce în aer şopronul.

Chestia era că nu aveam să ştim niciodată adevărul. Sha- dow Lake îi era deja prea profund îndatorat lui Hiram Lodge. Faptul că nişte oameni erau de partea noastră şi încercau să ne ajute să facem cea mai mică dreptate era, în sine, suficient de uimitor. Nu ne mai puteam aştepta la nimic. Nu mai îndrăzneam să sperăm.

Dar am făcut-o, cumva. Ne-am păstrat speranţa, în ciuda situaţiei.

Speranţa ca tatăl Veronicăi să mai aibă o urmă de umanitate sau compasiune şi dragoste pentru fiica lui şi pentru cei din viaţa ei.

Speranţa că, deşi dovada noastră video arsese, mai era ceva - un bilet, un mesaj, un obiect ascuns care să lămurească încurcătura

asta josnică un obiect pe care, cu siguranţă, aveam să-l găsim, dacă ne-am fi străduit *ceva mai mult* să îl căutăm.

Speranţa că Archie va scăpa.

Speranţa renaşte precum primăvara. Dar primăvara a venit şi a trecut şi, odată cu ea, posibilitatea unei renaşteri. în schimb, noi am rămas cu necruţătoarea căldură a ultimelor zile de vară, aprinzând o cale fierbinte direct spre Ziua Muncii, direct spre sala de judecată…

Şi direct spre sfârşitul nevinovăţiei lui Archie Andrews.

Pentru comenzi şi informaţii,

Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517

contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Tel./Fax: 021.319.47.97;
021.319.48.20

Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoşoaia, jud. Ilfov
Tel: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual:
www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-793-666-7

Format: 16/54x84;
Coli 16 tipo:
Tiparul executat la:
EVEREST ÜT TIPOGRAFIA